Tracy Pearson

PASAGERA DE O NOAPTE

Editor: Aurelian Micu
Lector: Ioan Drăghici

Tracy Pearson

Tehnoredactor: Ana Croitoru Macheta colecției: Andy

c
|

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
PEARSON, TRACY

Tracy Pearson

Pasagera de o noapte / Tracy Pearson
Bucureşti: Alcris, 2003. p.;
cm. – (El şi Ea) Tit. orig.
(eng): Restless heart ISBN
973-646-269-2 821.111.
31=135.1

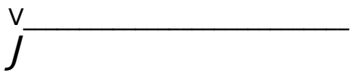

Tracy Pearson

Colecţia
„ EL şi EA
„TRACY PEARSON

Pasag era de

Tracy Pearson

o noapte

Tracy Pearson

Traducerea și adaptarea în

limba română de CORNEL

ROMOȘAN

ALCRI

SVă recomandăm ultimele
apariții ale-colecției „EL și
EA”:

Tracy Pearson

449. Fermiera - Mary Farellis

Tracy Pearson

450. 0 inimă în stele - Becky Barker
451. Nu există comoară mai mare - Eleen KeUy
452. înger şi demon -Jane Ashton
453. Aventurierul cu inimă mare -Jessica North
454. întoarcerea verii -Johanna Peerce
455. Tot ce-ţi cer - Louise Handelman
456. Cassandra -Jill Murray
457. Viaţa ca un circ - Hermina Black
458. 0 iubire fără egal - Nelly Salinger

Capitolul 1

Tracy Pearson

Ploaia desena pe geamuri arabescuri curioase. în afară de asta, strada întunecată nu avea nimic interesant în ea. Ce poţi spune despre o zi ploioasă? Totuşi, s-au scris multe poezii despre zile ca aceasta. Chiar şi Cathy scrisese cândva una. însă pentru moment, imaginaţia ei lâncezea şi toată energia îi era mobilizată pertru a

alunga persistenta senzaţie de indispoziţie care se datora fără îndoială nervozităţii. Până la urmă trebuia să-i treacă. Cel puţin, aşa spera.

Sticla se înceţoşă din nou şi Cathy şterse cu dosul palmei o suprafaţă suficientă ca să observe curgerea şiroaie a apei. O uşă de alături se deschise, lăsând să treacă o negresă

Tracy Pearson

grasă purtând ochelari şi
încărcată cu un teanc de
dosare. Se opri în mijlocul
încăperii şi se uită la cele
cinci femei care aşteptau să
fie chemate, căutând s-o
ghicească pe cea al cărei
dosar se afla deasupra tean-
cului. în sfârşit, privirea i se
opri asupra siluetei fragile
cu părul negru şi buclat
care stătea lângă fereastră.

- Catherine Donely?

Tracy Pearson

Negresa
nu fu
deloc
surprinsă
să o vadă
întorcându

Tracy Pearson

-se pe
madona
buclată cu
ochi
visători

- .Vă rog să mă urmaţi, adăugă ea cu un zâmbet liniştitor.

Cathy încuviinţă clătinând din cap, îşi luă lucrurile şi sc
conformă. Uşa se închise în urma ei şi se aşeză pe locul care îi fusese arătat. Neliniştea i se amesteca acum cu interesul faţă de această femeie de vreo cincizeci de ani, cu părul negru ca abanosul prins într-un coc şi cu o expresie indescifrabilă. Totuşi era zâmbitoare.

Femeia se aşeză de cealaltă parte a biroului, oftând încet. Văzuse atâtea tinere precum Cathy Donely în zece ani de meserie! Se obişnuise să le prezinte situaţia cât se putea de clar, mărginindu-se să rămână în domeniul strict profesional. Căpătase o capacitate de detaşare, de obiectivitate fără ca totuşi să se arate indiferentă. Cu toate acestea, uneori, simţea o emoţie mai intensă, o nevoie de a da dovadă de mai multă înţelegere. Instinctul o îndemna să se poarte cu tandreţea protectoare a unei mame.

- Mă numesc Elisabeth Harris şi-mi pare rău că te-am Scut să aştepţi.

- Nu e nevoie să vă scuzaţi. Vă mulţumesc că aţi acceptat să mă vedeţi, fără să mă anunţ în prealabil. Mă uimeşte doar că celălalt doctor m-a trimis la dumneavoastră.

- Vrei să spui doctorul Beneton? Mi-a explicat că dumneata eşti o pacientă nouă. Bineînţeles, el nu ştia nimic din fişa ta medicală şi, în ceea ce te priveşte, nu poate să-ţi fie de nici un folos.

- Dar m-a consultat de două ori. Dacă n-a găsit nimic, de ce m-a trimis aici?

- E o problemă de specialitate. Şi pe urmă, vrea o confirmare a diagnosticului său. Mai bine descrie-mi simptomele pe care le ai ca să pot să-ţi completez dosarul şi să-ţi dau rezultatul.

Cathy clipi din ochi şi îşi aranjă o buclă rebelă ca să aibă timp să se gândească. Simţea aceeaşi greaţă stânjenitoare care n-o mai lăsa în pace de câteva săptămâni.

- La început a fost o oboseală mare de tot. Mă întorceam seara acasă şi mă culcam imediat, ca să mă trezesc dimineaţa la fel de epuizată.

- Ce profesie ai?

- Lucrez ca editor adjunct într-o mică editură din Baltimore... iu sfârşit, lucram. Abia m-am mutat aici unde am venit cu gândul să termin două cărţi.

- Deci, eşti scriitoare.

- încă nu sunt nimic. Mă aflu aici ca să încerc să dovedesc că pot face ceva.

- Cărţile acestea... sunt romane?

- Nu, poezii. Am scris şi câteva eseuri şi mi-ar place să-mi încerc norocul cu poveşti pentru copii.

- în felul acesta, într-o bună zi, voi putea spune că te-am cunoscut încă de la debut, îi zâmbi prieteneşte Elisabeth Harris.

- Sper şi eu, îi zâmbi la rândul ei Cathy, cucerită de interesul prietenesc manifestat de interlocutoarea ei. Pe urmă, expresia ei redeveni serioasă şi Elisabeth Harris îşi continuă interogatoriul:

- De cât timp te simţi aşa de obosită?

- Cu puţin timp înainte de a pleca din Baltimore. Cred că vreo lună. La început am zis că e din cauza mutării şi neliniştii în faţa unei experienţe noi de viaţă.

- De cât timp eşti în Florida?
- Aproape de trei săptămâni. încă nu m-ăm instalat până la capăt, şi mă simt la fel de obosită.

Elisabeth fredonă câteva note muzicale şi ridică ochii.

- Deci la Baltimore n-ai consultat nici un medic?
- Am crezut că nu e nevoie. Pe urmă, eram prea ocupată să-mi conving familia că riu dispar pentru totdeauna!
- îmi închipui că eşti foarte protectoare.
- Da, încuviinţă Cathy, cam sunt.
- Ai mai avut şi alte simptome?
- Indiferent dacă mănânc sau nu, mi-e greaţă, am o senzaţie de îngreunare. Mai am şi ameţeli...

Se întrerupse ca şi cum numai aducând vorba despre neplăcerile ei era de ajuns ca să le declanşeze.
Elisabeth Harris îşi continua însemnările.

- Asta-i tot?

în liniştea care urmă, Cathy. se uită întrebătoare în ochii doctoriţei.

- Ştiţi... Ştiţi despre ce e vorba, nu-i aşa?
- Nu-i nimic grav, din punct de vedere medical vorbind. Nu eşti bolnavă.
- Dar aţi găsit ceva nelalocul lui, nu-i aşa? insistă Cathy.
- S-ar părea că da, răspunse Elisabeth Harris pe un ton profesional.

Cathy inspiră adânc în aşteptarea verdictului.

- Primele simptome arată că eşti însărcinată de vreo două luni.
- însărcinată... repetă Cathy pălind dintr-o dată.

Elisabeth se mulţumi să încuviinţeze clătinând din cap.

- Dar... Dar este imposibil!

Doctoriţa lăsă ochii în jos şi se uită din nou pe hârtiile ei. Era obişnuită cu reacţiile acestea de surprindere, de şoc sau de refuz. Dar faptele erau de netăgăduit.

- De ce eşti atât de sigură că e imposibil?
- Pentru că nu pot avea copii.

Vrei să spui că n-a fost bine ales momentul?

- Nu. Pur şi simplu, nu se poate. Ştiu asta de când aveam paisprezece ani. Am avut o peritonită acută şi infecţia s-a extins şi la alte organe. Chirurgul mi-a spus că probabil voi rămâne sterilă.
- Probabil, dar nu cu siguranţă, sublinie Elisabeth.
- De ce nu m-a prevenit?
- în cazuri de genul acesta nu sunt. reguli generale. La paisprezece ani, corpul nu s-a dezvoltat în totalitate. Acum ai douăzeci şi şase, multe lucruri s-au schimbat în tine.

Cathy închise ochii, adunându-şi toate puterile ca să accepte noutatea.

- Şi... Sunteţi sigură de acest lucru?
- Cât se poate de sigură, după primele semne. Va trebui să mai faci câteva examinări de specialitate şi un control general...

Imperturbabilă, vocea continua să dea explicaţiile ce treceau pe lângă Cathy care nu mai auzea decât un murmur neclar. Se simţea străină de situaţie, străină de ea însăşi. Tocmai aflase că va avea un copil. Nu mai era Catherine Donely din Baltimore, acum era alta.

De douăzeci şi şase de ani trăia în umbra protectoare a tatălui ei – un profesor pensionar – şi a fratelui mai mare. Şi pe urmă, mai era Brian, liniştit jşi înţelegător. Vor şti să aibă grijă de ea, să se substituie

familiei. Va fi soţia ideală pentru un tânăr avocat ambiţios, care dorea să urmeze cariera politică.

însă înainte-de a-şi lua locul în ordinea prestabilită, Cathy îşi dorise să exploreze lumea, să guste libertatea, să plece în căutarea ei însăşi...

Murmurul din urechile ei deveni mai puternic. Se sufoca. Pereţii camerei parcă se mişcau... Poate... Dacă închidea ochii...

Când îşi recăpătă cunoştinţa, era întinsă pe o canapea de piele. Doctoriţa o ţinea de mână şi îi dădea la o parte şuviţele de păr umede de pe frunte. Cathy clipi din ochi. Elisabeth Harris i se păru altfel. Nu era vorba numai de lipsa ochelarilor. în glasul ei era o căldură nouă, o mare tandreţe în felul în care o mângâia pe păr.

- Nu-ţi face griji. E şocul aflării noutăţii.

Respingând un val de greaţă, Cathy încercă să se ridice, făcând o grimasă.

- Nu atât de repede, obiectă Elisabeth oprind-o cu o mână hotărâtă.

- Mmmm... n-am mai leşinat niciodată.

- Trebuie să-ţi spun că nu eşti prima care faci aşa, îi spuse doqtoriţa zâmbind. Este şocul noutăţii.

Fără să înţeleagă de ce, Cathy o strânse brusc de mână pe Elisabeth.

- Dacă nu eşti măritată, dacă n-ai o relaţie stabilă şi vrei să vorbim despre problemele tale, sunt aici ca să te ajut.

De data aceasta, Cathy se ridică şi se duse la fereastră ca să înceapă să contemple şiroirea ploii pe geamuri.

Nu ai o relaţie stabilă. Cum să defineşti ataşamentul dintre doi oameni? Câteva ceasuri de fericire deplină să fie de ajuns ca să determine un ataşament... sau trebuia să te cunoşti de câţiva ani?

- N-am pe nimeni, spuse până la urmă, resemnată.

Se gândi la tatăl ei, mort în urmă cu câteva luni, la fratele ei, Chad, la Brian. Fără să ştie de ce, se gândi la mama care dispăruse când ea nu avea decât doi ani. Apoi, imaginea lui Travis îi apăru în faţa ochilor. Un păr negru ca abanosul, un profil de zeu grec. Această amintire îi declanşă o emoţie stranie.

Când Cathy se întoarse spre Elisabeth, îşi recăpătase calmul şi obrajii îşi recăpătaseră culoarea.

- Acum mi-e mai bine, murmură tânăra femeie.

- în cazul acesta, aş vrea să te examinez până la capăt, dacă te simţi în stare.

- Foarte bine, încuviinţă Cathy, supusă.

Testele care urmară durară toată ziua. Cathy răspundea interogatoriului şi completa chestionarele ca o somnambulă, în vreme ce mintea îi era copleşită de importanţa veştii pe care tocmai o aflase. în sfârşit, examinările se terminară o dată cu ploaia, şi diagnosticul iniţial fu confirmat. Era însărcinată, fără nici o îndoială.

Când se trezi din nou în biroul Elisabethei Harris, Cathy avu strania impresie că o cunoştea de mult timp. Femeia aceasta avea vreo Cată?

încă o dată, gândurile lui Cathy se întoarseră spre mama ei. Mama care-i dăduse viaţă ca apoi să dispară pentru totdeauna. Tatăl nu se recăsătorise şi

trăiseră în mijlocul amintirilor despre Sarah Donely. Prin casă erau fotografii de la nuntă, fotografii de vacanţă, fotografii cu Chad mai întâi, apoi cu ea.

Cathy trăise printre bărbaţi, singura prezenţă feminină din familie fiind bunica din partea tatălui. în actuala ei situaţie de confuzie, resimţea teribil această lipsă. N-avea pe nimeni căruia să i se destăinuiască – nimeni, în afară de Elisabeth Harris pe care o întâlnise în urmă cu doar câteva ore şi al cărei calm nu era destul ca s-o facă să se simtă în siguranţă.

- N-a mai rămas decât un singur lucru despre care să discutăm, spuse cu blândeţe doctoriţa. Ce ai de gând să faci acum?

Cathy zâmbi tristă.

- Voi continua să trăiesc.
- Bineînţeles. Şi altceva?

Cathy îşi înălţă sprâncenele. îi venea destul de greu să accepte realitatea, şi acum trebuia să se gândească la schimbările pe care această veste avea să le aducă în existenţa ei pentru următoarele luni, pentru următorii ani. Şocul fuseşe atât de dur încât îi scosese din minte orice noţiune despre viitor. Totuşi, viitorul era la fel de inevitabil ca prezentul.

- Şi... care sunt posibilităţile?
- Voi continua să trăiesc – cu sau fără copil.

Cele două femei se priviră în linişte un timp.

-Vreţi să spuneţi... ▿

- Poţi opta să păstrezi copilul. Va trebui să fii supravegheată medical îndeaproape, ţinând seama de problemele de sănătate însă a priori, nu văd nici o dificultate. Dacă nu poţi să-l creşti, ai putea să-l dai pentru adopţie. Mai poţi să te hotărăşti acum şi pentru o întrerupere de sarcină.

- Altfel spus, să avortez?
- Chiar aşa.

Cathy păli. îşi răsucea mâinile umede şi îngheţate. Din adolescenţă, trăise cu ideea că nu va avea niciodată copii şi uite că într-o după-amiază, afla că era însărcinată şi trebuia să ia o decizie. După atâţia ani petrecuţi cu iluzia sterilităţii definitive, cum putea să ştie dacă vroia sau nu un copil?

- Cathy, îmi dau perfect seama că a fost un şoc greu de suportat pentru tine. Dar este mai bine să ştii totul de la bun început. Aceasta te va ajuta să pui lucrurile în cumpănă. Poate vei vrea să vorbeşti cu prietenele, cu familia, dar să ştii bine că tu eşti singura care iei hotărârea.

Un zâmbet blând, plin de înţelegere se întipări pe chipul doctoriţei.

- Poate ai nevoie să fii singură un timp, să poţi să-ţi pui gândurile în ordine, să-ţi regăseşti echilibrul. Avea nevoie de singurătate, de timp. Timp să-şi revină pe picioare, să se regăsească... şi să plângă...
- îţi dau numărul de telefon de acasă şi pe cel de la birou. Nu şovăi să mă cauţi, dacă ai vreo întrebare.

Era timpul să-i fie frică...

- Vrei să te întorci la Baltimore?
- Nu, nu cred. Am să rămân în Florida. Am venit aici ca să fac câteva lucruri şi n-am să mă las, orice s-ar întâmpla, răspunse Cathy fără prea multă convingere.
- Atunci, dacă rămâi, poţi să contezi pe mine. Şi pe prietenia mea.

Era timpul să se hotărască, să ştie cum avea să-şi continue viaţa...

Pe urmă, mai era şi Travis. Se gândise de multe ori la el, dar nu-l mai revăzuse. Nu se gândea să-l mai revadă. Totuşi, conta şi el în luarea acestei hotărâri.Capitolul 2

Ploua în continuare. Aşezată undeva în fundul cafenelei, cu impermeabilul strâns în jurul ei, Cathy se uita la geamurile pe care apa şiroia. îi zâmbi fetei care-i aduse o cană cu ceai aburind.

Era aproape ora cinci. Părăsind centrul medical, se simţise deodată foarte slăbită şi îşi adusese aminte că nu mai mâncase nimic din seara precedentă. Cu toate acestea, intrând în atmosfera umedă a snack-barului, ignorând sfaturile Elisabethei Harris, îi trecu pofta de mâncare şi se mulţumi să comande un ceai.

Restul întrevederii cu doctorița nu fusese altceva decât un şir nesfârşit de recomandări. îi dăduse tot felul de broşuri referitoare la maternitate şi o asigurase că greţurile nu vor mai dura decât vreo două-trei săptămâni. Cathy nu acordase prea multă atenţie spuselor Elisabethei, mărginindu-se să clatine din cap din când în când în semn de încuviinţare, dar se gândea la cu totul altceva. Amintirea emoţiilor puternice, a sentimentelor încă necunoscute, a chipului unui bărbat cu păr negru, a numelui acelui străin venit de nicăieri ca s-o reconforteze în singurătatea ei, se ridicau în ea asemenea unui flux, înghiţind durerile prezentului.

- Ai ameţeli uneori? o întrebă Elisabeth plină de solicitudine.

- Uneori, răspunse Cathy cu o jumătate de glas.
- Vor dispărea odată cu greţurile.

Cathy clătină din cap încă o dată. Elisabeth o observă în timp ce-şi strângea lucrurile înainte de a pleca. în curând, va avea nevoie să stea de vorbă cu cineva. Dar nu era gata încă. Trebuia să aştepte ca emoţiile confuze care i se citeau pe faţă să se cristalizeze ca să provoace inevitabila criză.

- Acum unde te duci? o întrebă doctoriţa în timp ce se ridicau amândouă.
- Eu... mă întorc acasă, sunt epuizată.
- Vrei să te-nsoţesc?
- Nu, mulţumesc, nu-i nevoie.

îşi îmbrăcă cu meticulozitate impermeabilul şi îşi luă geanta pe umăr. Elisabeth o conduse până la uşă, nu fără să-i remarce spatele drept şi bărbia voluntară, înălţată într-o atitudine sfidătoare; i se dăduse o problemă de rezolvat şi o va rezolva oricât ar costa-o.

- O să te simţi mai bine după ce te vei odihni. Şi nu uita să mănânci. Sună-mă peste câteva zile, vreau să aflu cum te simţi.

Cathy o privi surprinsă şi doctoriţa îi zâmbi.

- Pentru moment, nu mai ai nevoie de consultaţii. Aş vrea să stăm de vorbă despre sarcină şi despre diagnosticul greşit de altădată.
- Cum vreţi.

Cu un nod în gât, Cathy murmură un la revedere grăbit. Dacă nu pleca acum, poate nu mai avea puterea s-o facă. Elisabeth Harris nu făcuse altceva decât să-i înşire o sumedenie de sfaturi practice, însă prezenţa ei avea ceva liniştitor. Părăsind centrul, ar fi singură faţă în faţă

cu problema ei, în faţa imposibilei hotărâri pe care o avea de luat.
Crezându-se sterilă atâţia ani, Cathy nu-şi pusese deloc întrebări în legătură cu sarcina. Se gândise uneori la fericirea de a creşte copii în mijlocul unui cămin liniştit, dar ştiind că aceasta nu este pentru ea se resemnase fără să regrete prea mult. Teoretic vorbind, natura nu-i era cu nimic datoare. Aşa stăteau lucrurile şi n-avea de ce să se revolte. Pe urmă, bărbatul cu care se gândea să se mărite nu-şi alesese oare o carieră dificilă, solicitantă? Pentru Brian, copiii ar fi însemnat mai degrabă o povară decât o bucurie. El n-ar fi suferit deci din pricina sterilităţii ei.

Dar astăzi, totul se schimbase. Colac peste pupăză – era însărcinată. Curios, nu se simţea deloc vinovată. Ştia bine că îl înşelase pe Brian, dar asta o făcea să simtă un inexplicabil sentiment de triumf, în care se amesteca fericirea şi panica. Era normal? Ce simţeau oare celelalte, care erau în aceeaşi situaţie?

Pentru Cathy nu exista nici un termen de comparaţie. Această sarcină neaşteptată, nesperată, îi schimba viaţa prezentă, trecută şi viitoare. Cu toate acestea, nu putea să nu se gândească la cel care înfaptuise acest miracol şi care nu era decât un străin cu ochi mari şi trişti, cu visuri înfricoşătoare. Un om, în acelaşi timp tandru şi disperat, un bărbat care lupta să scape de o experienţă dureroasă, pe cât de veche pe atât de misterioasă, un om rănit. Era rezonabil să aibă un copil cu acest necunoscut în timp ce se simţea la fel de pierdută ca el? Era rezonabil să fie egoistă să aibă un copil doar pentru ea?

Luă cana în mână, o duse la buze şi bău o înghiţitură de lichid fierbinte. Aroma ceaiului îi mai domoli senzaţia de vid interior care o chinuia încă de dimineaţă. Calmată, se întrebă deodată de ce toate evenimentele importante din viaţa ei recentă se întâmplaseră în timp ce ploua. Strângându-se înfrigurată în impermeabilul ei, oftă. Ploua şi în ziua în care-l întâlnise pe Travis, cu două luni în urmă. Intrase în viaţa ei asemenea unui zeu ieşit din mare.

Tatăl ei, văduv, murise cu câtva timp înainte, pentru că fusese bolnav. De la nouăsprezece ani, Cathy jucase rolurile de fiică, gospodină în casă, infirmieră şi damă de companie. îl iubea mult pe tatăl ei care era înzestrat cu umor în orice împrejurare. îi era îndatorată pentru că trezise în ea magia cuvintelor. însă aceste însărcinări gospodăreşti o făcuseră să nu-şi trăiască tinereţea şi, înainte de a lua împreună cu Brian o decizie irevocabilă, voise să-şi acorde un răgaz, ca să se descopere, să se exprime, să trăiască în sfârşit.

La câtăva vreme după ce murise bătrânul profesor, Cathy avusese o discuţie furtunoasă pe tema aceasta şi rămăsese fermă punctului ei de vedere în ciuda protestelor lui Chad şi ale lui Brian. Opoziţia crâncenă a acestuia din urmă, care considera această nevoie de libertate ca o reminiscenţă din adolescenţă, nu făcuse altceva decât să-i întărească hotărârea de a pleca singură, un an.

Aşa încât, la douăzeci şi şase de ani, plecase din casa părintească din Baltimore să se ducă în Florida, unde închiriase un apartament mobilat lângă universitatea din Miami, la doi paşi de golful Biscaye.

Trimisese prin poştă câteva eseuri unor editori din zonă şi se lansase în aventura explorării noului ei domeniu.

Cathy nu aparţinea acestei lumi, dar înţelegea atracţia pe care o reprezenta un asemenea loc pentru un artist, pictor sau scriitor. Aici, era uşor să te pierzi, să te cufunzi în anonimat printre aceşti oameni cu o viaţă deloc simplă. Te puteai ascunde, uita de scurgerea timpului, într-o eternitate de zile trase la indigo.

Din piaţa Maloy, se uită la soarele imens care dispărea în ocean luminând valurile cu reflexe de aur. Mai târziu, va încerca să imortalizeze amintirea aceasta cu creionul pe hârtie...

Spectacolul crepusculului lăsa încet-încet loc întunericului, trezind-o pe Cathy din reverie. Trebuia să se întoarcă la Miami şi nu ştia unde se afla staţia de autobuz. încercă să se-ntoarcă pe drumul pe care venise, dar o furtună violentă se iscase brusc, obligând-o să se oprească, să caute un adăpost. Văzând o mică tavernă cu un aspect ademenitor, se duse întracolo. Cel puţin era la adăpost de ploaie şi putea să profite de această haltă ca să capete nişte lămuriri în legătură cu autobuzele.

Intră. Interiorul era mult mai puţin ademenitor decât cum arăta pe dinafară. Felinare vechi cu ulei erau suspendate de tavan şi împrăştiau prin încăpere o lumină slabă. O parte din bar era ocupată de trei bărbaţi aplecaţi deasupra halbelor de bere. Alţi doi clienţi, aşezaţi la o masă, stăteau încet de vorbă. Mai era o masă la care stătea un altul, mai tânăr; fără îndoială că tocmai venise de afară, pentru că haina galbenă impermeabilă era plină de apă.

Cathy şovăi o clipă în prag, apoi se uită la ceasul de la mână. Era târziu. Cu siguranţă că pierduse ultimul autobuz pentru Miami. Se îndreptă spre partea liberă a barului şi aşteptă în linişte. Hainele ude se lipeau de ea. Singura femeie rătăcită într-un teritoriu al bărbaţilor, se simţea un pic stânjenită. Până la urmă, patronul o remarcă şi veni la ea, cu cârpa în mână.

- Ce doreşte domnişoara?

- Aş fi vrut să ştiu de unde pot să iau autobuzul pentru Miami.

- La prima încrucişare de drumuri, dar nu mai devreme de mâine dimineaţă. Ultimul a plecat acum două ore.

Cathy se descurajă.

- Cum altfel aş putea să ajung acolo?

- Aţi putea să luaţi un taxi până la clubul aviatic şi să încercaţi să convingeţi pe cineva să vă ducă, dar cu vremea asta, v-aş sfătui să aşteptaţi până mâine.

Ridicând din umeri se îndepărtă, lăsând-o pe Cathy perplexă.

Uşa se deschise din nou şi un fel de gigant intră în bar trâmbiţând către ceilalţi:

- Salut, Joe! Am reuşit să mă întorc dar era cât pe ce să mă înec pe drum! Ce vreme! Sper măcar că berea mea e la rece!

îşi scoase şapca, şi-o stoarse şi se apropie de tejghea. Mersul lui arăta clar că nu era la primul pahar. Patronul îi puse în faţă o halbă mare cu bere, apoi îşi continuă drumul până la Cathy căreia îi întinse o cană cu un lichid aburind.

- Din partea casei. Beţi asta ca să vă mai încălziţi.

Cathy îi mulţumi cu un zâmbet şi, căpătând puţin curaj, se uită în jurul ei. Imediat, gigantul se uită la ea cu ochi sticloşi, după care o abordă:

- Spune, domnişoară, n-ai vrea să ne ţii companie?

Şocată în faţa unei asemenea vulgarităţi, Cathy lăsă capul în jos, murmurând încetişor:

- Nu, mulţumesc.
- Haide, nu face pe timida, îţi dau ceva de băut.

Cathy nu se mai găsise niciodată într-o situaţie atât de stânjenitoare. Neştiind cum să-i răspundă necunoscutului, improvizâ:

- Scuzaţi-mă, dar nu sunt singură.
- Cu cine eşti, drăguţă?

în clipa aceea, o mână interveni între ea şi pescarul beat, luând cana din faţa femeii.

- Linişteşte-te, Hudson. Domnişoara este cu mine,

se auzi un glas cald şi grav.

Cathy ridică ochii spre salvatorul ei; era bărbatul cu haina galbenă încă udă. Cel numit Hudson era la fel de surprins ca şi ea de această intervenţie.

- Ah, bine, e cu tine. Totuşi nu v-am văzut intrând împreună.
- Nu mai insista, ai băut prea mult ca să mai vezi limpede.

în semi-obscuritatea încăperii, Cathy căuta să distingă trăsăturile celui care o scosese dintr-un mare impas. Era cu un cap mai înalt decât ea – dar era mult mai mic decât gigantul numit Hudson. Pe sub haină, purta un pulover bleumarin şi o cămaşă albastră. Părul negru îi încadra chipul. Era neras de câteva zile şi era imposibil să-i dai o vârstă. Dacă nu era beat, cel puţin arăta tras la faţă.

- Ai putea măcar să mă prezinţi, Travis. Dacă am noroc, poate se hotărăşte să mă prefere pe mine în locul tău!
- Nici să nu te gândeşti, Hudson, îi răspunse Travis ducându-i cana cu ceai a femeii la masa lui.
Cathy şovăi o clipă înainte de a-l urma.

- Atunci, frumoasa mea, eşti sigură că ai venit cu el? Nu cumva te-ai răzgândit, din întâmplare?

Remarca lui Hudson o făcu să se hotărască. Se îndreptă spre masa lui Travis care o privea cu ochii lui gri-verzui, asemenea oceanului în furtună.

- Stai jos, îi ordonă el. Nu uita că aparent suntem împreună.

Oftă din tot sufletul trecându-şi o mână prin părul negru
asemenea cărbunelui, fără s-o ia în seamă. Pe Cathy o irită nepăsarea aceasta, dar trebui să se conformeze. Alături de el, era un sac de pânză kaki. De unde putea să vină? Era marinar? Pescar? Aparţinea, la fel ca Hudson ciudatei faune umane din Key West? Aruncă o privire spre bar. Uriaşul părea s-o fi uitat. în ce lume necunoscută se rătăcise? Avea neplăcuta impresie că nu exista. Ca să nu-şi ia în seamă stânjeneala, bău o înghiţitură de lichid şi se strâmbă.

- Băutură medicinală. Infectă, dar eficace, comentă Travis băgând mâna în buzunar ca să scoată un pachet de ţigări. Joe îi spune ceai de Tasmania. Este un remediu împotriva reumatismului.

Cathy clătină din cap. Liniştea se aşternu între ei şi femeia începu să-l privească cu atenţie pe neaşteptatul salvator. Părea epuizat. De unde putea să vină? Era un aventurier al timpurilor moderne? Un

contrabandist, poate? Cu părul lui negru, avea ceva dintr-un pirat mediteranian. Venea din Grecia? Din Spania? Avea propriul lui vapor cu echipaj de «desperados»? Purtată de imaginaţie, C^thy uitase de Miami şi Baltimore, ca să nu se mai gândească decât la acest străin. După câtva timp îşi dădu seama că şi el o examina cu atenţie prin fumul ţigării.

- Ce faci aici? o întrebă în cele din urmă, cu o voce tărăgănată. Nu e un loc pentru o femeie tânără ca tine.

Cathy se îndreptă pe scaun şi îi răspunse sfidătoare:

- Ce vrei să spui cu asta?

El îşi stinse ţigara fără s-o scape din ochi şi îi explică liniştit:

- Pari rătăcită... prea tânără şi prea inocentă.
- Te înşeli. Nu sunt rătăcită. Am intrat aici ca să mă adăpostesc de ploaie.
- Asta dovedeşte un pic bun-simţ.

îi (acu semn patronului să-i mai aducă un rând, apoi se întoarse din nou spre ea.

- Aici nu întâlneşti decât două feluri de femei: turistele, în căutare de locuri pitoreşti şi prostituatele, în căutare de marinari, în orice caz, tu nu faci parte din nici una dintre categoriile astea.
- Mă flatezi.

Bărbatul îi zâmbi, ridică halba plină şi închină în sănătatea ei, bău câteva înghiţituri şi îşi mai aprinse o ţigară. Expirând cu vădită plăcere fumul, îşi întinse picioarele şi continuă conversaţia:

- Tot nu mi-ai spus ce cauţi aici, în Key West?

-Vroiam...

Cathy se întrerupse brusc. Un tunet violent o făcu să tresară şi să-şi acopere urechile cu palmele. Travis o privea acum curios şi tânăra femeie simţi că se înroşeşte. Căutând să-şi ascundă reacţia instinctivă provenită din copilărie, luă cana şi bău din lichidul amar fără să clipească. Dar nu se lăsă păcălită. De la începutul acestei discuţii, se interesa prima dată de ea. După ce se mai linişti puţin, îşi continuă explicaţia străduindu-se să pară cât mai dezinvoltă:

- Vroiam să văd Key West. Am citit atâtea despre locul acesta şi...
- în cazul ăsta, eşti turistă.
- Din câte ştiu eu, nu e o boală, zâmbi ea, venindu-şi puţin în fire. De fapt, nu sunt turistă, sunt scriitoare.

Travis scoase un mormăit curios.

- Asta e şi mai rău. Ai venit aici ca să te inspiri?
- Poate, încuviinţă ea în defensivă.

Se abţinu să adauge că mai căuta şi viaţa în libertate, de teamă să nu se expună cinismului său.

- îmi închipui că vrei să devii un fel de Hemingway cu fustă?
- Hemingway nu este scriitorul meu preferat, replică ea.
- Atunci, cine e scriitorul tău preferat?
- Ca să fiu sinceră, nu ştiu încă. Mai am atâtea lucruri de citit, de descoperit.
- Autorii de la A la Z, mormăi el.

Ignorându-i remarca nepoliticoasă, ea continuă:

- Până acum, cartea mea preferată este Micul prinţ.
- De ce?
- Pentru că acest copil este un explorator al sufletului şi vede întotdeauna lucrurile aşa cum sunt, dincolo de aparenţe.

Urmă o liniște stranie, timp în care el o privea. Nu se mai auzea decât răpăitul ploii pe acoperiș.
- Dac-ai ști câți așa-ziși poeți, pictori și scriitori vin aici în fiecare an în căutarea inspirației, oftă Travis punând capăt momentului înălțător. Aici nu e inspirație. Aici nu e nimic.
- Exagerezi, se apără Cathy. Key West are personalitatea lui, e un loc istoric.
- Se poate spune același lucru și despre Tombuctu. Nu e un motiv ca să te duci acolo.
- M-aș duce la Tombuctu dacă aș crede că am ceva de învățat. Dacă nu-ți place la Key West, nimeni nu te obligă să rămâi.
Travis făcu o strâmbătură de dispreț.
- Copilării, visuri de adolescent...
- Până la urmă ce ai cu turiștii, cu scriitorii și copiii visători?
- Hoinăresc printr-o lume creată de fantezia lor și nu pot vedea realitatea.
- Imaginația este o calitate.
- O calitate a orbilor.
- Fiecare are clipele lui de orbire și de luciditate.
- Vm aici pentru că și-au ratat viața. Totul este atât de sordid în locul acesta de la capătul pământului, încât i se poate atribui orice rol, referitor la istorie. Nimeni nu-i acordă nici cea mai mică atenție.
întrevăzând un fundal de tristețe în vorbele lui, o rană personală, Cathy se potoli.
-Dar atunci... Pe tine ce te-a adus în Key West?
- Pe mine? Nimic. încerc să supraviețuiesc, mormăi el înainte de a-și termina berea.
își mai aprinse o țigară și mai comandă o halbă.
Trezindu-se din visul ei, Cathy înțelese deodată că

Travis n-avea nevoie de ea şi de compasiunea ei. Era ceva care-l chinuia, era clar, dar în faţa contactului cu ceilalţi, se retrăgea în spatele cinismului său dureros. Câteva beri în plus reuşiră să-l anestezieze de tot. Tânăra femeie prefera să nu fie martoră la transformarea progresivă a piratului grec într-o epavă, asemenea lui Hudson. De altfel, nu trebuia să se gândească să plece?
Bău ultima înghiţitură din ceaiul din partea casei cu o ultimă grimasă, se ridică de pe scaun şi decretă:
- E timpul să plec.
- Unde vrei să te duci?
- Să încerc să ajung la Miami.
- Pe ploaia asta, n-o să ajungi niciodată. Te-aş sfătui mai bine să te duci la un hotel pentru la noapte, dar cu turiştii ăştia... în sfârşit, poate ai norocul să găseşti o cameră.
- Cât optimism!
- E o constatare obiectivă.
- Oricum ar fi, n-am de gând să-mi petrec noaptea aici.
- Joe n-ar avea nimic de obiectat.
- Eu, da.
Se ridică, îşi încheie nasturii de la haină, scoase din geantă o eşarfa roşie pe care şi-o legă pe cap să-şi acopere părul şi se întoarse din nou spre Travis.
- Îţi mulţumesc pentru că m-ai scos din încurcătură mai devreme.
- A fost o nimica toată. Pe cine am avut onoarea să salvez din pericol?
- Cathy. Cathy Donely.

- Am cunoscut o Cathy, cândva...
Vorbise pentru el, cu privirea fixă, goală.
- La revedere, murmură ea.
Se duse la uşă. Afară, ploua cu găleata şi aerul rece o (acu să se cutremure. Porni cu paşi hotărâţi către încrucişarea cu strada principală. în mai puţin de un minut era udă din cap până în picioare. Picăturile îi şiroiau pe faţă şi pe picioarele goale. înţelese că nu va reuşi să ajungă în seara aceea la Miami. Joe şi Travis aveau dreptate. Neştiind ce să mai facă, se adăposti sub poarta unui garaj să se mai gândească puţin la situaţia în care se afla.
Deodată, răsună un tunet violent. Cuprinsă de panică, femeia se chirci în adăpostul ei. Urmă un al doilea tunet, mai aproape şi mai ameninţător, apoi auzi uşa tavernei deşchizându-se. înspăimântată la culme, crezu că Hudson venea după ea.
Tremurând de frig şi de fiică, răsuflă uşurată când văzu apărând haina galbenă a lui Travis.
- Nu ai ajuns prea departe, spuse el.
- Nu-i nimic, furtuna o să treacă, bombăni Cathy fără prea multă convingere.
- N-ai nici o şansă. Cine ştie dacă şi mâine se va opri.
Spunând acestea, bărbatul oftă din toată inima.
- Nu poţi să-ţi petreci noaptea aici. Haide, vino cu mine, o să dormi pe şlep.
Femeia rămase mută de surprindere. O sclipire de teamă apăru în privirea ei rătăcită. Travis porni la drum şi se întoarse spre ea după câţiva paşi.
- Hotărăşte-te. Vreau să mă usuc odată şi îmi închipui că şi tu. Dacă vrei să te mai liniştesti, află că nu eşti genul meu de femeie, n-ai de ce să te temi.

Văzându-l că se îndepărtează, mai stătu pe gânduri doar o clipă, după care fugi după el. N-avea de ales.Capitolul 3

Când ajunseră lângă chei, Cathy nu-şi mai simţea nici mâinile, nici picioarele de frig. Văzând încotro se duceau, trase concluzia că trebuia să locuiască într-unui dintre vasele ancorate în portul de agrement. în sfârşit, se opri în faţa unui vas mic, cu două niveluri, care nu arăta prea bine. Dar în situaţia în care se găsea, lui Cathy puţin îi păsa de estetică; vroia doar să ajungă undeva, la adăpost, să se usuce.

Travis urcă pe punte şi dădu la o parte un panou în spatele căruia se întrezărea uşa, pe care o deschise cu o lovitură de umăr. Intră, iar Cathy îl urmă înăuntru, tremurând din toate încheieturile şi clănţănind din dinţi. După câţiva paşi rămase pe loc; era atât de întuneric încât nu mai distingea nici măcar silueta lui Travis. Se auzi zgomptul unui obiect care căzu, urmat de o înjurătură, apoi lumina se aprinse.

încăperea era lungă, strâmtă şi foarte scundă, avea puţină mobilă, care era însă bine încastrată în pereţi şi podea, ca pe orice vas. în decorul ăsta era ceva rece, fără personalitate, cu un aspect de provizorat. Se întoarse spre Travis. în spaţiul acesta cu proporţii neobişnuite, părea şi mai înalt. Creştetul îi ajungea la câţiva centimetri de tavan şi umbra lui acoperea o suprafaţă neliniştitor de mare a pereţilor. Lumina neonului îi asprea trăsăturile, îi accentua expresia

ameninţătoare, periculoasă, de pe chipul sumbru de pirat.

Se uitară mult timp unul la celălalt. Tulburată, fără să înţeleagă de ce, Cathy îşi impuse să se gândească la Brian – un om atât de ordonat, atât de rezonabil, atât de sigur. Brian nu ar ii ajuns niciodată într-o situaţie aşa de sordidă. Totdeauna se informa înainte de a întreprinde ceva, astfel încât să nu scape niciodată sitaţia de sub control...

însă Brian era acum la câteva sute de kilometri de Florida şi bărbatul din faţa ei era real, prea real. Se trezi întrebându-se cum ar ii arătat Travis fără barbă, însă speculaţiile îi fură repede întrerupte de vocea caldă şi gravă a acestuia:

-Ar trebui să te dezbraci de hainele ude.

Făcu un pas spre ea şi, instinctiv, femeia îşi strânse braţele la piept ca şi cum ar fi vrut să se împotrivească unei tentative violente a bărbatului. El râse amuzat întinzând mâna peste umărul ei ca să închidă uşa, după care deschise hublourile unul după altul.

- Am lipsit mai mult timp, se simte că a fost închis, comentă el. Cel puţin suntem într-un loc uscat şi nu ai de ales.
- Dacă te deranjez, pot să mă întorc la Joe.
- Nu mă deranjezi deloc. Dar dacă preferi să te întorci la bar, nimeni nu te opreşte s-o faci.
- Amabilitatea nu este principala ta calitate.
- îţi ofer un adăpost. Nu ţi-am promis că am să fiu amabil.

își scoase cămașa și adăugă:

- în orice caz, dacă nu te schimbi, riști să nu mai fii în stare să te duci unde vrei.

Avea perfectă dreptate, dar nu avea haine de schimb. încuviință cu un gest timid din cap și, cu degetele amorțite, începu să-și descheie haina. Bărbatul dispăru câteva clipe în camera alăturată, de unde se întoarse cu un prosop și un tricou.

- Ține, îi spuse el întinzându-i-le.

Trecu pe lângă ea, dădu la o parte un perete despărțitor culisant și dispăru din nou, lăsând-o singură.

- Mulțumesc, mormăi ea, surprinsă.

Un strănut violent o scoase din toropeala ei. își dădu jos eșarfa, își descălță pantofii și se dezbrăcă, apoi se șterse viguros cu prosopul înainte de a pune pe ea tricoul. Pe urmă, își șterse părul și își prinse pe cap ca un turban prosopul. Tricoul era cam scurt pentru o rochie și ținuta ei în ansamblu nu arăta prea grozav, dar se simțea deja mult mai bine.

După ce-și adună hainele ude de pe jos, căută cu privirea un loc unde să le întindă la uscat, dar încăperea nu avea decât o comodă, dulapuri și un pat mare. Când peretele despărțitor culisă din nou și Travis apăru, tânăra femeie tresări. Purta niște pantaloni uscați și în loc de cămașă, avea un prosop în jurul gâtului. Cu gura căscată, se uita la el neîndrăznind să spună nimic și acesta rupse tăcerea.

- Ai de gând să rămâi toată noaptea în mijlocul camerei?

- Puteai măcar să baţi la uşă înainte de a intra.

Nu-i răspunse dar, cu un gest, o invită să intre în încăperea de dincolo de peretele despărţitor. Ea îl ascultă, teribil de jenată să se simtă aproape dezbrăcată în faţa individului acestuia sarcastic, cu atât mai mult cu cât îi admira cu un ochi de cunoscător picioarele lungi sub tricoul prea scurt ca să ţină locul unei rochii decente.

- Aşează-te lângă radiator în timp ce am să pun astea la uscat, spuse el luându-i din mână lucrurile ude.

- Sunt în stare să fac şi eu treaba asta, protestă Cathy.

Bărbatul zâmbi maliţios înainte de a se îndepărta:

- Sunt obişnuit cu chestii de genul ăsta.

Nu-i dădea de ales. Aşezată pe un scaun, nervoasă, îl privea cum desfăcea un suport pentru uscat rufe de sub un hublou, apoi îi punea lucrurile la uscat.

- Foarte frumos, într-adevăr foarte frumos, exclamă el punând la uscat lenjeria de mătase şi dantelă.

Cathy se făcu roşie ca racul. Era clar că gazda exagera.

- îmi închipui că nu e prima oară când vezi aşa ceva, mârâi femeia furioasă.

- Recunosc, nu e prima oară. însă de obicei, văd aşa ceva în alte împrejurări.

Cathy rămase fără replică. După ce termină ce avea de făcut, el dispăru. Se aprinse o lumină, scoţând

la iveală un culoar îngust care ducea fără îndoială la bucătărie şi la baie.

- Ce preferi, ceai sau cafea?
- O cafea, mulţumesc.

Profitând de răgazul pe care i-l dădea acest moment de singurătate, ea începu să cerceteze încăperea. Travis îi agăţase hainele ude şi îi golise geanta. Pe o masă fixată în podea şi mărginită de două banchete, îi aruncase talmeş-balmeş portofelul, banii, carnetul de însemnări, cârdurile. De-a lungul celuilalt perete, mai era o banchetă, transformată în pat, cu cearşaf şi pătură. Imaginea aceasta o făcu să conştientizeze situaţia stranie în care se afla. Se cutremură. Ce-ar zice fratele ei dac-ar şti că surioara lui era pe punctul de a petrece noaptea la cineva pe care îl cunoscuse acum o oră, într-o tavernă? Dar asta era situaţia, n-avea de ales. Lui Travis nu-i păsa de ea şi de inocenţa ei, cu siguranţă, însă ceva îi spunea că nu-i va face nici un rău. De altfel, nu-l interesa deloc prezenţa ei.

Afară, ploua în continuare şi un tunet violent o făcu să se încordeze pe scaun. O nouă bubuitură se auzi nu după mult timp, de data aceasta mai apropiată. înspăimântată, se ridică în picioare, strângându-se nervos în braţe ca să se protejeze. în aceeaşi clipă, Travis se întoarse în cameră, în mâini cu doUă căni din care ieşeau aburi. Se uită la ea curios şi-i făcu semn să se aşeze la masă. Tremurând, femeia se conformă şi Travis luă loc în faţa ei.

- Bea. O să-ţi mai vii în fire.

El bău câteva înghiţituri de lichid fierbinte şi ea îl imită. Se strâmbă şi începu să tuşească, ceea ce îl făcu pe bărbat să râdă.

- Ciudat obiceiul acesta de a pune alcool în ceai, comentă Cathy lăsând cana jos.

- Chestia asta te trezeşte din beţie... te face să dormi, te face să uiţi. Te linişteşte...

- Sper că nu te gândeşti să încerci să mă seduci.

- Ţi-am spus deja că nu eşti tipul de femeie care-mi place mie. Şi pe urmă, inocenţa ta te apără mai bine ca o platoşă.

Cathy luă din nou cana în mână şi o duse la buze gândindu-se la remarca lui. Deci nu o plăcea? Ce fel de femeie cîuta?

Curând, alcoolul îşi făcu efectul şi o copleşi o tr ropeală plăcută. Ridicând ochii, prinse curaj şi îl examină pe Travis care începuse să se şteargă pe cap. Trupul lui cu proporţii armonioase, pieptul voinic, şoldurile înguste, îi aminteau de statuile din Grecia antică. Ar fi putut să fie Ulise sau Iason, cuceritorul lânii de aur. îşi lăsă spiritul să-şi imagineze viaţa ciudatului ei salvator. îl vedea explorator, descoperitor de locuri neatinse până la el, cuceritor înconjurat de un harem de femei splendide, aureolat de glorie...

Deodată, remarcă o cicatrice mare de-a lungul braţului stâng. Fusese victima cărui accident?

Destrămându-i visurile, un tunet răsună aproape. Tresări speriată şi se ridică brusc. Câteva picături de lichid fierbinte îi săriră pe degete, făcând-o să scoată un ţipăt de durere. Travis, surprins, se întrerupse ca să se

uite curios la ea. înainte de a-i putea spune ceva care s-o liniştească, un nou tunet bubui, şi mai aproape încă. l)c data asta, cana îi căzu din mâini, conţinutul stropind-o pe picioare. Ţipă din nou din cauza durerii pricinuite de lichidului fierbinte. Travis se ridică şi se apropie de ea s-o îmbărbăteze.

- Calmează-te, îi spuse cu blândeţe.

încercă s-o ia în braţe dar ea nu se lăsă, împingându-l cu putere.

- Nu-ţi fie frică, nu-ţi fac nici un rău, continuă el să-i murmure.

însă cuvintele lui fură acoperite de un nou tunet. Cathy împietri de groază. O prinse de mână şi o trase lângă el şi, de data aceasta, femeia nu se împotrivi. Se cuibări la pieptul lui puternic şi rămase acolo, în adăpostul pe care el i-l oferea. Două mâini ferme începură s-o mângâie pe spate. Un torent de cuvinte care abia se auzeau, se amestecau cu bătăile lui de inimă ca s-o legene, s-o liniştească.

- Nu ţi-ai ales bine momentul în care să vii în Florida, şopti Travis aşezându-şi bărbia pe părul ei umed. Aici, verile sunt întotdeauna calde, umede şi furtunoase. Soarele Floridei este o găselniţă turistică.

- Nu... Nu ştiam... bâlbâi Cathy gâtuită de această tulburătoare apropiere.

- E foarte clar. Din septembrie până în noiembrie e încă şi mai rău; peninsula e măturată de uragane. înainte de a ieşi în larg... de obicei... verifici starea vasului.

- Pardon? întrebă Cathy care nu înţelesese aluzia.

- Nimic, răspunse el mângâind-o pe obraz.

După ce femeia se liniști, Travis desfăcu brațele lăsând-o să facă ce vrea. Această teamă de furtuni, de nestăpânit, pe care o avea încă din copilărie o făcea să-i fie ruşine. La Baltimore, era înconjurată de familie, de prieteni care îi cunoşteau slăbiciunea şi care o înţelegeau. Dar ce avea să creadă Travis despre acest lucru?

- îmi pare... pare rău... bâlbâi ea înroşindu-se. întotdeauna mi-a fost frică de furtună şi...

- N-ai de ce să te scuzi. Fiecare avem temerile noastre.

- Dar... Cana...

- E zdravănă, nu s-a spart.

Cathy schiţă un zâmbet în timp ce Travis luă prosopul şi şterse cafeaua care cursese pe jos. Epuizată, neliniştită, rămase ţintuită în mijlocul camerei, urmărindu-i, parcă fascinată, fiecare gest. Nu după mult timp, gazda veni să se aşeze în faţa ei.

- Cred că ar trebui să ne culcăm. Amândoi avem nevoie de somn. Du-te tu în pat, eu am să stau pe banchetă.

Această remarcă pragmatică o trezi pe Cathy la realitate.

- Dar, începu ea să protesteze, nimeni nu te obligă să-mi cedezi mie patul. Pot foarte bine să dorm aici.

- Nu mai insista. Noapte bună!

Mormăi ceva la rândul ei şi se' duse spre camera alăturată. Avea impresia stânjenitoare că este trimisă la colţ ca un copil care a greşit. Câteva minute mai târziu,

Travis stinse lumina la el. Nu după mult timp, adormiră şi unul şi celălalt, epuizaţi de ziua furtunoasă.

Pe la mijlocul nopţii, se auzi un sunet ciudat, urmat de o bușitură. Tâmăra femeie se trezi şi se ridică în capul oaselor în patul ei, cu urechile ciulite. Un ţipăt de spaimă venit din încăperea cealaltă frânse liniştea. Pe urmă, nimic.

- Travis! îl stigă încet.

CUm nu-i răspundea, ea se ridică şi, în vârful picioarelor, se duse la căpătâiul lui. în întuneric, se auzea agitându-se, mormăind cuvinte de neînţeles. Era leoarcă de sudoare, respira gâfâit, avea braţele întinse înainte ca şi cum ar fi vrut să apuce ceva. Trăsăturile feţei îi erau crispate într-o expresie de mare suferinţă.

Neliniştită, Cathy se apropie şi mai mult, temându-se că e bolnav, că delirează din cauza febrei.

- Mitch, Mitch, ţine-te bine! Nu... Nu pot... Nu pot, Mitch! Nu! Nu era bolnav. Visa, era pradă unui coşmar foarte real – poate
retrăia o experienţă din trecut. Fascinată, îl privea cum se încorda din cauza răului misterios care-l chinuia. Trebuia să-l trezească? Să-I lase să se bată cu fantomele lui?

- Mitch, Mitch, nu pot... E un cuptor, Mitch... gemu bărbatul. Fără să-şi dea seama, Cathy începu să murmure cuvinte
liniştitoare, căutând să-i transmită prin somn ceva care să-l scape de coşmar.

- Mitch, te rog ieşi de-acolo... Ieşi de-acolo, o să explodeze! Ieşi!

- încet, încet... Liniştește-te... Nu-i decât un vis, şopti Cathy trecându-şi degetele prin părul Iui ud de transpirație.

Cu mâna cealaltă, îl mângâia pe piept cu o blândețe maternă. Deodată, el se ridică în fund, cu ochii larg deschişi. Se dădu înapoi speriată, însă el o prinsese deja de încheietura mâinii. Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, aştepta nemişcată să se trezească şi s-o recunoască.-Dar părea să n-o vadă şi privirea lui avea ceva halucinant.

- Travis, visezi, repetă ea încet. Nu-i decât un vis urât.

în sfârşit, el oftă din adâncul sufletului şi căzu, inert, în pat. Încet-încet, respirația îi redeveni normală. Cathy îndrăzni să-i pună mâna pe piept; ritmul cardiac era din nou lent şi regulat. îl mângâie uşor cu palma pe piept ca să se liniştească şi ea.

- Nu sunt un crocodil, să plâng cu lacrimi prefăcute, mormăi el după o clipă.

Grăbită, îşi retrase mâna vinovată şi se ridică. El se răsuci întorcându-i spatele şi adormi imediat. Se mai uită câteva clipe la el apoi, cum părea să doarmă uşor, se duse în camera alăturată şi se culcă din nou. Dar somnul fugea de ea şi, în orele următoare, ascultă răpăitul ploii întrebându-se ce era cu coşmarul lui Travis. De ce se temea atât de tare?Capitolul 4

Cathy se întinse îndelung, deschise ochii şi se uită ţintă în tavan. Se trezea dintr-un vis al cărui erou principal era un marinar brunet cu ochi verzi ca oceanul. Se străduia să reţină în minte imaginile vii ale visului acestuia în timp ce, în minte i se năşteau primele versuri ale unui poem. Instinctiv, întinse mâna stângă spre noptieră unde lăsa întotdeauna o pagină de hârtie şi un creion, însă degetele nu-i întâlniră decât suprafaţa peretelui. Abia atunci îşi aduse aminte că nu era acasă.

Se ridică în capul oaselor şi aruncă o privire de jur-împrejur. Prin hublouri intra o lumină cenuşie. Afară, ploua în continuare. Cine-i spusese că Florida este un paradis însorit? De când ajunsese la Miami, ploua într-una!

Femeia oftă şi se ridică. Nici măcar nu se găsea la Miami, ci la Key West, pe ambarcaţiunea ancorată la ţărm a unui marinar necunoscut... Era doar un marinar? Imaginaţia ei era gata s-o ia razna!

învăluită într-o pătură ca să se apere de frig şi umezeală, se duse spre încăperea alăturată, atrasă de aroma de cafea proaspătă. Pe masă, o cană goală. Nici urmă de Travis. Continuându-şi cercetarea, constată că îi dispăruseră şi haina galbenă impermeabilă şi pantofii. (Iu siguranţă că ieşise. De altfel, nu trebuia să se gândească şi ea să sc îmbrace şi să iasă ca să încerce să se întoarcă la Miami?

Se duse să-şi ia hainele de la uscat şi nu mică-i fu surprinderea să le găsească la fel de umede ca aseară. începu să se neliniştească. Era prizonieră aici pentru încă nu se ştie câtă vreme, Se cutremură ţii îşi strânse mai bine pătura în jurul ei.

în aceeaşi clipă, un pas hotărât se auzi pe punte, apoi se deschise uşa şi apăru Travis, cu braţele pline de pachete. închizând uşa cu piciorul, se uită cu o curiozitate amuzată la silueta fantomatică cu părul răvăşit a lui Cathy. Numai vârfurile degetelor de la picioare i se vedeau de sub pătura care atârna pe jos. Sclipirea maliţioasă din ochii lui Travis o făcu să se înroşească. Era cu totul altceva faţă de coşmarele din ajun!

- Nu s-au uscat deloc! protestă ea exasperată.

Noul venit îşi înălţă sprâncenele.

- Cine nu s-au uscat deloc?

- Hainele mele.

Travis aruncă o privire într-acolo, apoi spre Cathy.

- Da, bineînţeles. Şi am impresia că nu din cauza mea. Astă- noapte vântul şi-a schimbat direcţia şi ploaia a intrat pe hublou.

Explicaţia aceasta avea măcar meritul de a avea o logică.

- Da... bine... bombăni Cathy.

îşi aduse aminte de coşmarul lui şi îl scuză imediat. Dar asta nu-i rezolva problema. învinsă, oftă şi îşi lăsă braţele să-i cadă pe lângă corp. Cât mai trebuia să aştepte până ce hainele se vor usca? Nu se vor usca niciodată şi va fi condamnată să rămână prizonieră în Key West, pe şlepul lui Travis, asemenea sufletelor condamnaţilor rătăcind pe Styx, va rămâne înveşmântată în pătura ei, la capătul lumii, un scriitor înghiţit de noaptea uitării...

Zgomotul pachetelor puse pe masă o treziră pe Cathy din martiriul ei imaginar.

- Zâmbeşte. Nu e dracul chiar atât de negru, îi spuse Travis peste umăr. Ar putea fi şi mai rău.

- Tare-aş vrea să ştiu şi eu cum, replică ea indignată, strângându-şi pătura în jurul ei ca şi cum ar fi vrut să se apere.

Cu zâmbetul pe buze, Travis o examină din cap până în picioare apoi îşi scoase haina pe care o aruncă spre ea. Instinctiv, tânăra femeie întinse mâinile ca s-o prindă şi pătura căzu pe jos. Travis râse amuzat o clipă şi fără să-i mai acorde nici o atenţie, începu să desfacă pachetele. Cathy îl privi furioasă şi luă de pe jos ceea

ce-i folosise până atunci drept capot peste tricoul prea scurt.

- Tot nu mi-ai răspuns, îl apostrofă ea în clipa în care se simţi din nou în siguranţă.

Travis ridică o sprânceană întrebător.

- Am uitat întrebarea.

- Sunt aici, fără haine şi la bunul tău plac. Explică-mi te rog cum ar putea fi o situaţie mai rea decât asta.

Nonşalant, el se rezemă de zid, îşi aprinse o ţigară, trase în piept şi scoase fumul pe nări cu vădită plăcere, apoi răspunse maliţios:

- Ai putea fi dezbrăiată şi la bunul plac al altuia.

Ea se strâmbă dezgustată. Ar fi vrut să-l provoace, dar la ce bun? Ar profita să-şi bată joc de ea.

- Da, bineînţeles, încuviinţă ea în cele din urmă.

Se priviră un timp în tăcere. Barierele care-i despărţiseră în ajun căzuseră, nu mai existau-, temerile ei dispăruseră şi Travis nu mai avea indiferenţa blazată a lupului de mare care văzuse de toate în viaţă. Acum erau în faţa unei situaţii neaşteptate pe care o creaseră împreună.

- Te aşteaptă cineva în Miami? o întrebă el, rupând farmecul momentului.

- Nu, nu mă aşteaptă nimeni.

Acest răspuns simplu, sincer, îi dădu un sentiment de bucurie eliberatoare. *Nimeni nu o aştepta.* Bineînţeles, mai era Brian. Dar el era într-o deplasare la Washington. Nu-l întreba niciodată când pleca aşa. Deci

nu-i datora nici o explicaţie. Era aventura ei în care Brian n-avea nici un amestec. De altfel, nu se gândeau prea serios la căsătorie, nici măcar nu erau oficial logodiţi.

- în cazul ăsta, nimeni nu te grăbeşte. Rămâi la masă.
- La dejun?
- în curând va fi ora prânzului. E cam târziu pentru cafeaua de dimineaţă. Am crezut pentru o clipă că te-ai hotărât să-ţi petreci ziua în pat. Ideea în sine nu mă deranjează, dar mai am câte ceva de făcut. Printre altele, să repar cazanul; n-avem apă caldă. Drapată în pătura ei, Cathy se sprijini cu spatele de tocul uşii.
- Te-ai trezit... demult?
- De la ora şapte. De obicei, mă trezesc dimineaţa. Răspunsul era scurt, precis, dar în glasul lui parcă era o şovăire.

îi va spune despre coşmarurile lui, i le va explica? îşi aducea aminte cum stătuse la căpătâiul Iui în timpul nopţii.

- Dacă-mi amintesc bine, aseară n-am mâncat nici eu, nici tu. Nu ţi-e foame?

Nu, el nu-i va vorbi.

- Mor de foame!
- Ştii să găteşti?

Cathy zâmbi gândindu-se la toate mesele pe care le pregătise pentru tatăl şi fratele ei începând de la paisprezece ani.

- Bineînţeles.
- Cu atât mai bine. Ai să pregăteşti masa, concluzionă el. Dar până atunci, voi încerca să-ţi găsesc ceva de îmbrăcat...

în vreme ce el ieşea din cameră, Cathy se strâmbă în spatele lui. Pe urmă, se duse către tejgheaua bucătăriei mici pe care erau aliniate proviziile. Câteva minute mai târziu, în timp ce ea inventaria conservele şi celelalte merinde, Travis apăru din nou, cu braţele pline.

- Ţine! Ar trebui să ţi se potrivească.

îi întinse o pereche de pantaloni cu un buzunar rupt şi un genunchi deschimat, împreună cu o cămaşă în carouri şi un pulover marinăresc de jerse roşu cu coatele şi gulerul roase de molii. Era clar că lucrurile acestea nu erau ale lui Travis, nici ale unei alte femei. înainte să aibă timp să-l întrebe ale cui erau lucrurile, el adăugă:

- Nu e ultimul răcnet de modă, dar cel puţin, îţi vor ţine cald.

- Să fi remarcat că mi-e frig? îl ironiză femeia.

Ochii verzi ai lui Travis deveniră mai cenuşii şi îşi încleştă fălcile. Cathy fu tulburată văzând această bruscă manifestare de furie.

- Câţi ani ai? o întrebă d pe un ton glacial.

- Vârsta mea n-are nici o legătură cu ceea ce se-ntâmplă.

- Ba da, şi cât de mult încă! Pari prea tânără ca să ieşi singură seara şi nu obişnuiesc să ies în lume cu adolescente pe cât de inocente, pe atât de tentante. Hai, îmbracă-te. Vom fi amândoi mai în siguranţă.

îl privi fără să înţeleagă ce îl făcuse să-şi schimbe atât de brusc dispoziţia. Totuşi, ceva o făcea să nu aibă încredere în el.

- Credeam că nu sunt genul de femeie care-ţi place.

- într-adevăr, nu eşti. Dar îţi aduc aminte, dacă ai uitat cumva, că eşti aici şi că eşti singură.
Spunând acestea, îi întoarse spatele, îşi îmbrăcă haina şi ieşi trântind uşa. Cathy rămase năucită în mijlocul încăperii, cu obrajii în flăcări. Travis nu era unul dintre aceia cu care putea să flirteze fără să-şi asume nişte riscuri. Altădată, se va abţine să-l provoace.
Se întoarse în camera ei ca să se îmbrace cu hainele de împrumut. Pantalonii, cam lungi, şi cămaşa, puţin cam strâmtă i se mulau pe trup. Cel puţin acum era îmbrăcată decent. Când fu îmbrăcată, îşi trecu degetele prin păr ca să şi-l pună în ordine, apoi se duse la bucătărie să pregătească prânzul.

Dintre proviziile de toate felurile pe care le adusese Travis, alese o cutie cu supă şi se hotărî s-o servească alături de o salată şi de sandvişuri. După vreo douăzeci de minute, totul era gata, însă Travis nu se întorsese. Ca să-şi facă de lucru, începu să examineze camera în amănunţime. Ansamblul n-avea personalitate, având parcă un caracter de provizorat. Nu exista nici un obiect familiar – nici un bibelou, nici un tablou, nici o fotografie – nici un amănunt despre trecut. Singurele cărţi aşezate pe etajere, erau cărţi de aviaţie. Se întreba curioasă ce era cu omul acesta care parcă nu venea de nicăieri. încet- încet, imaginaţia o purtă spre eroii legendari ale căror aventuri le citise – acel cavaler de Grai, acel Iason, plecaţi în căutarea obiectului miraculos care le dădea un sens vieţii şi le aducea pacea în suflete. Cine era Travis? îşi căuta şi el liniştea sufletească?

îi revenea în minte visul de azi-dimineaţă. Scoase din geantă un stilou şi un notes apoi se aşează la masă să scrie o poezie.

«Eroi, exploratori, solitari ciudaţi,

«Ancoraţi în visurile mele preţ de o secundă,

«Plecaţi deodată să cuceriţi alte pământuri...

Uitând de lumea înconjurătoare, scrise mult timp, reluând, corectând. Când în sfârşit, Travis deschise uşa, femeia tresări. Avea mâinile şi faţa murdare de ulei.

- Masa e pregătită, îl anunţă ea.

- Foarte bine. Mă duc să mă spăl.

Femeia plecă să-şi ducă notesul şi să pună mâncarea pe masă.

- Văd că hainele ţi se potrivesc, adăugă el.

- Râzi de înfăţişarea mea? Parc-aş fi un puşti cu pantalonii rupţi în genunchi, râse ea.

Travis ridică din umeri şi pufni în râs la rândul lui.

- Linişteşte-te, Cathy, nu eşti urâtă. Mi se pare că eşti chiar foarte drăguţă. Dar spune-mi, ce scriai acolo?

- Scriam... o poezie... despre nori, improviză ea.

- Despre nori?

- Despre forma lor, în permanentă schimbare, care desenează visuri mari pe cer...

- Câtă imaginaţie ai! Norii sunt nori. Unii aduc ploaia, alţii furtunile.

- Priveşti şi tu norii?

- într-un alt fel. îi urmăresc cu interes meteorologic. Poţi să mă crezi, pentru mine, norii n-au nimic romantic. Când sunt acolo sus, în cer, să le

studiez configuraţia, poziţia şi grosimea diverselor formaţiuni, mă întreb doar ce daune vor pricinui când se vor dezlănţui.

- N-ai putea să visezi nici dac-ai încerca?
- N-ar avea nici un rost. Mai bine, hai să mâncăm.

Se aşezară la masă şi începură să mănânce în linişte, fiecare cu nasul în farfuria lui. Cathy se uita pe furiş la însoţitorul ei, remarcând din nou tulburătoarea lui frumuseţe. Cum părea să-i placă mâncarea, bucătăreasa îi propuse să-i mai dea nişte supă, ceea ce el acceptă cu plăcere. în timp ce se apleca să-l servească, el se dădu înapoi, atingându-i cu mâna rotunjimea unui sân. Acest contact o făcu pe Cathy să-şi amintească de mângâierile liniştitoare din ajun. Bărbatul acesta era fără îndoială o sumă de contradicţii, morocănos în aparenţă, dar în fond, plin de tandreţe şi generozitate. Pe urmă, mai erau şi cicatricele şi coşmarurile...

- Văd că ai poftă de mâncare. Te simţi mai bine? îl întrebă ea după ce se aşeză din nou.
- De ce m-aş simţi mai bine?
- Nu ştiu... Visurile acelea urâte de astă-noapte...
- Nu am coşmaruri.
- Nu-ţi aduci aminte că am fost nevoită să te trezesc în toiul nopţii? îl întrebă ea nelămurită.
- îmi amintesc doar că m-am trezit şi te-am găsit la căpătâiul meu ocupată să mă mângâi pe piept.

Ea se înroşi şi muşcă din sandviş, ca să-şi facă de lucru.

- Cine e Mitch? îl întrebă în speranţa să mai afle ceva.

Bărbatul îi aruncă o privire neagră şi ameninţătoare.

- Cathy, te rog, nu insista.
- E pentru că... Eu... Parcă suferi.

- Eram prea epuizat ca să mai simt ceva. Dar tu te simţi mai bine?
- Eu? Dar eu nu am coşmaruri!
- Nu, dar ai în schimb o frică teribilă de furtună.
- Ştiu. E o copilărie dar...
- Nu vreau să râd de tine. Aş vrea doar să cunosc motivul acestei temeri.
- Este... Este o poveste lungă... şi lipsită de interes.

în faţa reticenţei ei, Travis ridică din umeri şi continuă să mănânce. Când terminară, el se ridică de la masă şi o ajută să strângă.

-Acum, am să mă ocup de cazan, o informă el. Avem amândoi nevoie să facem duş şi să spălăm vasele. Fără apă caldă nu ne putem descurca.

Bărbatul deschise un dulap de lemn plin cu scule şi scoase ce-i trebuia.

- Măcar lasă-mă să te ajut, îi propuse Cathy.
- Plouă încă. Ai să te uzi.

Ideea de a rămâne singură ore întregi neavând ce să facă, n-o încânta deloc.

- Aş putea să-ţi dau sculele la mână, insistă ea.
- în fond, de ce nu?

Dispăru câteva clipe şi se întoarse cu o a doua haină impermeabilă care-i aparţinea fără îndoială proprietarului tricoului din ajun; era mult prea mare pentru ea şi probabil şi pentru Travis. Cum n-avea să-i dea şi ghete, se încălţă cu pantofii ei.

Cazanul era situat la nivelul superior şi era protejat de un acoperiş. Travis îşi văzu de lucru timp de aproape trei ore, din când în când dându-i câte un ordin ajutorului său. Rezultatele întârziau să se vadă şi Cathy

plecă până la urmă de pe şantier, în ciuda protestelor meşterului care o acuza că era o prefăcută. Ignorând vorbele acestea, ea dispăru înăuntru şi se întoarse după douăzeci de minute cu o lampă şi un termos cu cafea. Travis o felicită pentru iniţiativă.

Se înnoptase când, în sfârşit, puse capacul cazanului şi îşi strânse sculele.

- Nu pot să fac mai mult pentru moment. Să mergem să verificăm dacă funcţionează.

Cathy se ridică, un pic amorţită, şi se duse după el înăuntru. Se auzea din nou zgomotul apei care trecea prin ţevi. După o oră, aveau apă caldă şi Cathy sări în sus de bucurie aplaudând strălucitul deznodământ. Travis o salută teatral.

- Sunt un om talentat, comentă el cu falsă modestie. Şi pentru că am realizat miracolul acesta, merit din plin să foc duş, primul.

- Ai perfectă dreptate. Dacă tu eşti un meseriaş desăvârşit, eu am să pregătesc mâncarea.

Se duse în bucătărie şi începu să pregătească spaghete carbonara. După câteva minute, în timp ce bucătăreasa pusese deja spaghetele la fiert, Travis trecu pe lângă ea ducându-se la duş. Nu avea pe el decât un prosop de baie înnodat în jurul mijlocului şi, încă o dată, femeia se simţi profund tulburată de frumuseţea acestui trup sculptural. înroşindu-se, se concentră în continuare asupra trebii ei.

Când Travis apăru din nou, cu părul umed şi îmbrăcat cu haine curate, cina era pe masă. Luară loc amândoi. Atmosfera era tensionată, parcă încărcată cu electricitate. Pe măsură ce timpul trecea, fenomenul se

agrava considerabil. Se putea spune că apropierea nopţii îl făcea conştient pe fiecare de prezenţa celuilalt şi de îngustimea spaţiului pe care trebuiau inevitabil să-l împartă.
Travis o privea acum fără măcar să caute să se mai ferească. îi plăcea, era într-adevăr drăguţă. Păcat numai că era atât de tânără!
- Presupun că va trebui să-ţi mai petreci o noapte aici, spuse el la un moment dat, simulând detaşarea.
Cathy îl privi timidă şi se înroşi.
- Da, bineînţeles... Eu... Hainele mele...
- Ştiu.
- Eu... îmi pare rău că trebuie să te deranjez.
- Fără îndoială că am să supravieţuiesc şi după o a doua noapte de constrângere.
- Am să dorm eu pe banchetă.
- Degeaba. M-am simţit foarte bine astă-noapte.
- Greşit. Eşti mult prea mare ca să te simţi în largul tău pe bancă. Dovada: ai răsturnat uscătorul în somn.
Travis zâmbi, sfidător.
- înţeleg. Te temi ca mâine dimineaţă să nu mai ai hainele ude.
Ea ridică din umeri.
- Pur şi simplu mă gândesc că te vei simţi mult mai bine în patul propriu.
- Am putea să-l împărţim amândoi, sugeră el ca o provocare.
Cathy se simţi jignită de aceste cuvinte. Acum ştia că el căuta deschis s-o provoace şi îi răspunse fără ezitare:

- Nu, mulţumesc. Dată fiind agitaţia ta nocturnă, nu vreau să mor sugrumată.

Crezuse că în felul acesta va continua spiritul de glumă, dar chipul lui se crispă într-un rictus neliniştitor. Pălise.

- Poate sunt un asasin. Nu mă cunoşti deloc, spuse el privind-o ciudat.

- Minţi. Nu te cred, răspunse ea silindu-se să pară stăpână pe sine.

Travis se ridică şi veni încet către ea. Neonul din plafon îi deforma trăsăturile într-o mască înspăimântătoare. Cathy începu să se teamă.

- Ar trebui să nu ai încredere în mine, o ameninţă prinzând-o de bărbie. Aş putea să-ţi fac rău.

Ochii lui Cathy se făcuseră mari din cauza surprizei. Se pregătea să spună ceva, însă Travis puse stăpânire pe buzele ei într-un sărut, pe cât de violent pe atât de neaşteptat, în timp cu ce mâna liberă, intra în posesia sânului ei.

Cathy se încordă, însă nu opuse rezistenţă. Când îi dădu drumul, o întrebare mută se citea în ochii ei surprinşi. Liniştea care urmă era grea de dezvăluiri ucise. în pupilele lui Cathy, Travis crezu că vede o sclipire timidă de încredere, în timp ce ea vedea în ochii lui o confuzie totală.

- Nu cred că ai putea să-mi faci nici cel mai mic rău, mormăi ea până la urmă. N-ai fi în stare să faci rău nimănui.

- Sunt tot felul de răni, Cathy. Sper numai că nu vei fi niciodată victimă a uneia dintre ele.

Din nou se aplecă spre ea, puse stăpânire pe buzele ei cu o blândeţe extremă. Surprinsă de atâta tandreţe, femeia se abandonă sărutului său. însă dintr-o dată, se dezlipi de ea, urmându-şi instinctul de conservare.

- Fac eu curăţenie cât timp faci tu duş, decretă el.

Cathy, vinovată, încuviinţă clătinând din cap şi se duse în cameră să-şi ia tricoul şi prosopul.

Când ieşi din baie, îl găsi pe Travis ocupându-se să transforme canapeaua în pat. Se întoarse spre ea şi o privi îndelung, în tăcere. Ce-ar fi putut ea să-i spună? Că pleacă dimineaţă? El ştia. Că îi mulţumea pentru că-i îngăduise să stea două zile pe vasul lui? Asta ar fi părut ridicol. Atunci preferă să tacă, lăsă ochii în jos şi se aşeză pe un scaun ca să-şi usuce părul.

După câteva clipe, bărbatul era în spatele ei, îi cuprindea palmele cu ale lui, însoţindu-le mişcarea. Ea nu se opuse şi închise ochii, pierzând imediat noţiunea timpului. Când, în cele din urmă, plăcuta mângâiere încetă, deschise ochii şi îl privi întrebătoare în timp ce el îşi punea prosopul în jurul gâtului. În pupilele de smarald ale lui Travis, era ceva blând, mângâietor şi o neliniste intensă. Se simţea primejdios de atrasă de acest straniu şi misterios pirat, a cărui atracţie fizică o tulbura mai mult decât toate experienţele pe care le avusese până acum.

Prinzând cele două capete ale prosopului, o trase până la el, obligând-o să ridice capul. După felul în care o privea, înţelese că urma s-o sărute. De două zile, de când erau împreună, învăţase să aibă încredere în el. Se

simţea bine în compania lui. Nu i se va mai opune. îi va dovedi că nu-i era frică de el, de rănile pe care se temea că ar putea să i le facă. Pe urmă, era încântată că, în ciuda protestelor ei, o dorea. Când buzele lor se atinseră, tânăra femeie tresări. Totuşi, acest sărut blând n-avea caracterul pasional al celor două precedente; era o joacă, o provocare. Curând, el se îndepărtă şi o privi în ochi.

- Eşti foarte încrezătoare. Acest lucru riscă să-ţi producă mari neplăceri.
- Asta îmi tot repetă şi Chad.
- Chad? Cine e Chad?
- Fratele meu.

Travis păru uşurat.

- Are dreptate. Ar trebui să fii puţin mai precaută, îi mai spuse mângâind-o pe obraz.

Se mai uită un timp la ea, apoi întoarse privirea concluzionând cu un ton hotărât şi {ară replică.

- Noapte bună, Cathy.

Fără măcar să mai aştepte ca ea să-i răspundă, se duse la un dulap din care scoase o sticlă cu gin şi un pahar apoi porni spre camera lui. Câteva clipe mai târziu, lumina se stingea şi Cathy rămânea singură, confuză, în mijlocul salonului.

întorcându-se iar şi iar pe canapeaua strâmtă, nu reuşea să adoarmă. încordată, se temea să nu se repete coşmarurile lui Travis. Până la urmă, ajunse într-o stare de somnolenţă în care auzea şi cel mai mic zgomot. Curând, gemetele lui Travis îi atraseră atenţia. Se ridică frecându-se la ochi şi se duse fără şovăială în cameră.

Spre deosebire de ceea ce se-ntâmplase în noaptea trecută, acum nu se agita. Corpul lui, lac de sudoare, era rigid. Era prins cu mâinile de capătul patului. Cathy se aşează lângă el şi începu să-i vorbească încet.

- Travis, linişteşte-te, visezi...
- încerc, Mitch! încerc...
- Nu-i nimic. O să treacă...

După ce îi şterse fruntea, îi puse o mână pe pieptul fierbinte şi ud. I se păru că îi simţise atingerea ca pe un şoc. O legătură mută, doar fizică, se stabilise între ei. Fără ca el să se trezească din coşmar, fără să-i spună nimic, femeia îi încerca teama, durerea, era impresionată.

- Of, Travis, murmură ea cu vocea tremurătoare, ce te tulbură atât? De ce suferi?

Continuă mult timp să şuşotească, mângâindu-l cu blândeţe ca o mamă. Încet-încet, trupul lui Travis se destinse, dar se ţinea în continuare de capul patului. Deodată, ochii lui haludnaţi se deschiseră în întunericul camerei. Se uita la ea, cu o privire fixă, fără să înţeleagă.

- Nu-i nimic. Acum nu mai visezi. Nu mai ai de ce să te temi. Ai avut un coşmar.

încet, el îşi descleştă mâinile de pe scândura de la capul patului şi o atinse pe Cathy pe umeri, pentru a se linişti. în sfârşit, o prinse în braţe şi o trase la el. Ea se încordă şi încercă să reziste, însă Travis era mult mai puternic decât ea.

- Nu, Travis, te rog, protestă ea încet.

Obrazul i se odihnea acum pe pieptul bărbatului, încă ud de sudoare. Degetele lui i se înnodaseră în bucle.

- Nu-ţi fie frică, nu-ţi fac nici un rău, spuse el încet. Eu... vreau doar să te păstrez aici, lipită de mine.

Avea nevoie de ea, de atingerea ei caldă, liniştitoare. Renunţând să se mai împotrivească, se abandonă, lipită de el. Un curent de emoţie trecea prin ei şi se părea că Travis îşi regăsea calmul şi liniştea sufletească pe care coşmarul i le răpiseră.

După un timp, el se rostogoli pe o parte, antrenând-o şi pe ea. Femeia se încordă din nou.

- Rămâi, îi murmură la ureche lipind-o de el.

Cuibărită lângă el, îi asculta respiraţia regulată, bătăile ritmice ale inimii. în curând, dormeau amândoi.

Mai târziu, Cathy îşi dădu seama ca prin vis, că o plăcere dulce până acum necunoscută i se răspândea prin tot corpul. Instinctiv, se împinse în Travis ale cărui mâini ferme o pipăiau pe şolduri. Imaginea lui Brian îi apăru pentru o clipă în faţa ochilor, ca să dispară imediat alungată de un val de senzaţii delicioase de vis. Abia atunci când o palmă îi cuprinse un sân se trezi şi îşi dădu seama cum stăteau lucrurile.

- Nu, Travis. Nu... gemu femeia în timp ce el încerca să-i scoată tricoul.

- Nu mă respinge, o imploră bărbatul cu o voce aspră aruncând tricoul pe jos.

- Insă... îmi spuseseşi că n-o să-mi faci nici un rău... Fremătând de dorinţă, bărbatul se urcă pe ea, făcând-o să

renunţe la orice împotrivire, şi puse stăpânire pe buzele ei.

- Uite, nu-ţi fac nici un rău, îi şopti dezlipindu-se de ea.

Cathy întoarse capul imediat.

- Eu... credeam... că nu sunt genul tău de femeie... bâlbâi ea gâfâind.

- Te-am minţit ca să mă apăr de tine sau eram beat.

0 prinse de bărbie şi îi impuse tăcerea cu un nou sărut. încet- încet, femeia se destinse, lăsându-se în voia valului de emoţie care o copleşea. Instinctiv, buzele ei răspunseră celor ale lui Travis şi îşi înnodă mâinile în părul lui. Degetele lui nervoase, experte, îi parcurgeau tot trupul, frământându-i sânii, coapsele, dezlănţuind în trecerea lor un incendiu de fioruri plăcute. Curând, nu mai erau decât un singur trup şi inimile lor băteau la unison din ce în ce mai repede. Suspendată pe marginea prăpastiei, ea era Venus, Isolda, Julieta. Identitatea ei diafană se topea în cea a amantului în minunata armonie a lumii şi se prăbuşiră amândoi în abisul plăcerii.

îi apăruseră în ochi lacrimi de fericire pe care Travis le şterse cu degetul mare.

- Nu plânge, îi spuse cu tandreţe, sărutând-o delicat pe frunte.

Lui Cathy i se părea că sufletele lor se uniseră odată cu trupurile, năruind trecutul dureros, ca să-i facă să renască pentru un viitor radios.

în mod inexplicabil, fiecare era conştient că minunata experienţă pe care o trăiseră împreună le salvase vieţile amândurora.Capitolul 5

Cu ochii închişi, cu mâinile încrucişate pe pântec, Cathy se gândea la blândeţea cu care o atinseseră mâinile lui Travis. în noaptea aceea, avusese pentru prima oară impresia că avea un loc în lumea asta. Independent de voinţa ei, această scurtă întâlnire cu Travis crease o legătură fizică între ei... şi distrusese legătura vagă pe care ar fi putut s-o aibă cu Brian.

Degeaba încerca să se convingă că aventura lor fusese rodul unui simple întâmplări, a unui concurs de împrejurări, rămânea obsedată de imaginea celui care de acum, o copleşise. Era a lui pentru totdeauna, indiferent ce hotărâre lua în legătură cu copilul pe care ar fi putut să-l poarte.

Aici, în Key West, în această noapte de aprilie, tristă şi ploioasă, fusese surprinsă să constate că găsise în Travis pe cel care părea să fie destinul ei. Totuşi, îşi dăduse seama destul de repede că această iluzie nu va dura; dimineaţă, va pleca, n-avea de ales.

Puţin înainte de a se crăpa de ziuă, în crepusculul nopţii care se termina, mângâierile lui Travis o treziseră pe jumătate. Mormăise câteva cuvinte de neînţeles şi i se păruse că îl aude murmurând:

- Ar fi atât de uşor să te iubesc...

Mângâierile deveniseră mai stăruitoare şi cei doi se contopiseră din nou ca să se scufunde în extazul dragostei.

Mult timp după aceea, apăruse soarele, desenând un cerc de lumină pe podeaua vasului. Femeia se ridicase fără zgomot ca să nu-i tulbure somnul însoţitorului ei. Se îmbrăcase şi îşi adunase lucrurile în tăcere. înainte de a pleca, se uitase lung la cel care întruchipa noţiunea de independenţă, aventură şi romantism. Ar fi vrut să-i lase ceva care să-i amintească de ea dar nu ştia ce. Şovăi să dispară. Dacă îi reveneau coşmarurile, dacă o căuta, mai târziu, în somn? De cât timp nu mai dormise atât de liniştit? Cu toate astea, dacă mai rămânea, chiar câteva minute, ştia că n-ar mai fi fost în stare să plece. Trebuia să plece acum, înainte ca el să se trezească.

Astăzi, trebuia să-l facă să afle că dragostea lor rodise, că aştepta un copil de la el. Totuşi, nu ştia ce motive ar fi determinat-o să-i spună. Dar dacă nici nu-şi mai aducea aminte? Dacă râdea de ea? Dacă nu era acasă? Dacă plecase din Key West?

- Domnişoară, pot să vă mai servesc cu ceva? o întrebă picoliţa din cafenea.

- Nii... Mulţumesc... Asta-i tot, mormăi Cathy revenind la realitate.

Fata lăsă nota pe masă şi dispăru. Cathy se întoarse spre fereastră şi se uită cu nesaţ la zig-zagul unei picături de apă de pe geamul ferestrei. Se mai gândi o dată la ce-i spusese Travis: norii aduc şi ploaia şi furtuna. Afară, ploua..., cu lacrimi parcă.

Nervoasă, Cathy se ridică şi se duse la fereastră. Astăzi, nu ploua. Cerul era albastru şi soarele era la fel

ca în ilustratele din Florida. Se întrebă ce putea face Travis la ora aceea? Se gândea la ea? Uitase că exista şi ea pe lumea asta? îşi reluase viaţa dinainte de a se întâlni?
Cathy şi-l închipui, singur, nefericit. îşi amintea de ochii mari şi trişti, ferestre asupra unui trecut de bună seamă frământat. îi revedea buzele senzuale, dar crâncene. Zâmbea rareori, mărginindu-se să rostească remarci sarcastice, cinice. Ce-o să creadă când va aflată este însărcinată? Nu îl cunoştea îndeajuns ca să-i ghicească reacţia. De altfel, nu ştia nici ea singură ce gândea. Nu ştia nimic despre ce însemna o sarcină, despre maternitate.
Uşa biroului se deschise, lăsându-i loc să treacă Elisabethei^ Harris. Cathy o urmă în birou şi se aşeză pe un scaun.
- Ei bine, totul pare a fi normal. N-are rost să-ţi faci griji în legătură cu contracţiile ocazionale. Ar trebui totuşi să faci o ecografie ca să avem o imagine a copilului. Cu antecedentele tale, ai putea să ai nişte probleme în continuare.
Elisabeth zâmbea, liniştită, încrezătoare. Cathy îşi muşca nervoasă buza de jos, neştiind ce să zică.
- Elisabeth...
Doctoriţa îşi ridică privirea şi se uită în ochii ei. Era fericită să constate că tânăra femeie o căutase sub un pretext medical oarecare. Cathy reflectase în singurătatea ei şi acum avea nevoie să stea de vorbă cu cineva. Totuşi, nu reuşea să formuleze o întrebare precisă.

- Elisabeth... Vezi... M-am hotărât să-i spun tatălui copilului.
Cathy rosti cu surprindere cuvântul „tată” apropo de Travis.
N-avea nimic în comun cu tatăl ei. Dar ea însăşi, putea să-şi spună „mamă”?
- Dacă vrei într-adevăr, nimic nu te opreşte.
- Am datoria să fac acest lucru. Trebuie să ştie şi el.
- Tu ce simţi?
- Nu ştiu. E straniu, e altceva.
- Dar tu, eşti tu însăţi. Nimic nu s-a schimbat. Calităţile pentru care te iubea, te admira, sunt la fel ca în trecut.

- Pentru ceilalţi, da. Personal, am impresia că nu mai controlez situaţia. Nu m-aş descurca deloc. N-am nici o experienţă în problema asta, nici un punct de reper, nici un ghid.

- E la fel pentru toată lumea. Prima oară, nimeni nu ştie, n-a mai avut nici un copil.

- însă eu nu ştiu nimic despre viaţă. Cum pot spera că voi putea creşte un copil? Nu ştiu nimic despre mine însămi!

- Vrei să spui că ai pune capăt acestei sarcini?

Cathy clipi din ochi, şovăind. Nu. Nu se putea gândi la aşa ceva.

- Nu, admise ea cu jumătate de gură. Vreau doar să spun că mi-e teamă. Am nevoie de timp... să mă gândesc.

- înţeleg. Să-ţi aduci aminte doar că, pentru a fi mamă, trebuie dragoste, multă dragoste. Restul vine

de la sine. Ceea ce-l vei învăţa pe copil, vei descoperi o dată cu el, dacă-l iubeşti.

Cathy o asculta mușcându-şi buzele. Se temea, era drept, dar ceva în ea vroia să aibă copilul. Ceva instinctiv, inexplicabil. Şi pe urmă, copilul acesta nu era şi al lui Travis?

înainte de orice, trebuia să vorbească cu el. Trebuia să ştie dacă el era la fel de real ca în visurile ei. Exista într-adevăr, sau era rodul imaginaţiei sale? Dacă dispăruse o dată cu noapte, o dată cu ploaia?

Soarele de iunie înfrumuseţa Key Westul, dacă nu te uitai prea îndeaproape. Sub această lumină magică, oraşul părea fermecător, viu, colorat. Cathy nu văzuse nimic din toate acestea în decursul primelor ei două vizite aici.

Puţin timp după ce se instalase oficial în Florida, fusese obsedată de amintirea lui Travis. Mai locuia în Key West? Se întrebase de multe ori ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi rămas în dimineaţa aceea pe vas. împinsă de un demon al curiozităţii, se întorsese, perfect conştientă de data asta ce căuta. în timpul celei de a doua vizite îşi dorise să-l revadă. Dar astăzi, se întorcea de nevoie.

în timpul celui de al doilea voiaj nu-l văzuse. Găsise fără nici o greutate taverna în care se refugiase prima dată. în rochia ei de plajă galben-aprins, nu se potrivea deloc cu decorul acesta aproape sordid. Se oprise în pragul uşii, apoi făcuse un efort şi intrase. Instinctiv, privirea i se opri asupra mesei la care stătuse cândva Travis în impermeabilul lui galben. Aproape că se aştepta să-l găsească acolo. Dar nu era.

La bar era un grup de marinari care beau în linişte. Mai era şi o femeie cu părul de un roşu ţipător şi

cu figura răvăşită de alcool. Cathy se aşezase la capătul celălalt al tejghelei aşteptând să vină cineva s-o servească. Joe o va recunoaşte? Venise spre ea cu o privire inexpresivă, ştergându-şi mâinile pe un şervet.

- Din nou pe la noi?

Vorbise cu un ton neutru. Nu era nici trist, nici fericit s-o revadă, oamenii veneau, rămâneau, plecau, el nu avea nici un fel de prieten. îi servea, îi observa şi îşi aducea aminte de toţi clienţii fără să-l uite pe vreunul. Asta era viaţa lui. Faptul că îşi adusese aminte de ea îi redase curajul şi încrederea.

- Ei da, iată-mă din nou, spuse femeia cât putu de dezinvolt. Vedeţi, nu m-am pierdut.

Barmanul o privi lung după ce termină să se şteargă pe mâini.

- Hudson a întrebat de mai multe ori de dumneavoastră. L-aţi impresionat! Cu toate astea, pun pariu că aţi venit să aflaţi veşti despre Travis...

- Dar... Dar... De unde ştiţi? bâlbâi ea confuză.

Joe îşi permise să deschidă o sticlă de apă minerală, s-o toarne într-un pahar, să adauge cuburi de gheaţă şi să i-l întindă înainte de a-i răspunde:

- Toate se întorc.

Joe nu era deloc diplomat. Vedea tot, spunea ce vroia, şi puţin îi păsa de efectul pe care îl produceau cuvintele lui. Cei care ajungeau la el aveau suficientă experienţă de viaţă ca să aibă grijă de ei înşişi. Dacă nu, cu atât mai rău. Tulburată, Cathy luă paharul şi îl duse la buze ca să facă şi ea ceva. Bineînţeles, Travis era un bărbat seducător. Le plăcea femeilor.

- Se întorc toate, dar femeile lui Hoyt în general se întorc mai repede. Dumneavoastră aţi zăbovit ceva, constată el după o pauză prelungită.

Dezgustată, Cathy se felicită totuşi pentru vizita ei. Cel puţin îi aflase numele întreg: Travis Hoyt.

- Dumneata... L-ai văzut?

- De două-trei zile nu, dar cred că trebuie să fie în misiune, încercaţi în port. Vă mai aduceţi aminte unde e ancorat şlepul? Ieşind de aici, la dreapta şi iar la dreapta la a treia răscruce.

Cathy încuviinţă clătinând din cap, plăti consumaţia şi se pregătea să iasă.

- Mulţumesc mult, ai fost foarte amabil.

- Mă îndoiesc. Totuşi, mult noroc!

Urmând indicaţiile barmanului, ajunse fără probleme în port. Acolo, se plimbă agale de-a lungul cheiului, întrebându-se de ce superbele iahturi rămâneau ancorate pe o vreme atât de frumoasă. Dacă şi-ar fi putut permite, ea ar fi fost în larg să se bucure de legănatul liniştitor al valurilor, de căldura soarelui şi de imensitatea oceanului albastru... Visuri zadarnice! Cu norocul ei obişnuit, probabil s-ar fi îmbolnăvit de rău de mare. în afară de cele două nopţi petrecute pe vasul lui Travis, nu mai navigase decât în imaginaţie.

Găsi nu după multă vreme ambarcaţiunea pe care o căuta. Era mai încăpătoare şi mai bine întreţinută decât îşi aducea aminte. Hublourile erau deschise, dar la bord nu era nici un semn de viaţă. Cuprinsă de o ameţeală la amintirea mângâierilor lui Travis, rămase pe loc, fascinată, fără să mai

îndrăznească să facă nimic. Până la urmă îşi reveni şi oftă din toată inima.

Era ridicol să-şi facă planuri pornind de la un trecut de mult îngropat. Nu-şi va mai aminti de ea. Şi dacă era cineva la bord, una dintre femeile despre care îi vorbise Joe?

Cathy plecă parcă urmărită de fantome.

Toate imaginile acestea îi treceau prin faţa ochilor, în timp ce mergea încet de-a lungul cheiului. Se opri încă o dată în faţa vasului cu coca vopsită în culoarea peruzelei. împietri pe loc, cuprinsă de nehotărâre. încă o dată, panica puse stăpânire pe ea şi făcu cale-ntoarsă.

Abia se îndepărtase câţiva paşi că auzi un zgomot pe punte. Se opri imediat şi se întoarse. Cum de nu remarcase cămaşa pusă la uscat pe sârmă, bicicleta de copii, sprijinită de bastingaj?

Toate speranţele i se năruiră. Urmă un alt zgomot şi o femeie de vreo treizeci de ani apăru pe punte. Era blondă, înaltă şi bine făcută; una dintre frumuseţile liniştite ale divinităţilor de pe Pământ. Cathy o privi mergând pe punte cu dezinvoltura cuiva care cunoştea locurile. Privirea i se tulbură şi lacrimile începură să-i şiroiască pe obraji. O întrebare îşi găsise răspunsul, însă o mulţime de alte probleme se învârteau în mintea ei, asemenea unui carusel vertiginos. Simţindu-se cât pe ce să cedeze, făcu din nou stânga-mprejur şi începu să se îndepărteze cu paşi nesiguri.

- Pot să te ajut cu ceva? auzi o voce feminină, nefiresc de gravă.

Cathy tresări şi se întoarse spre necunoscută.

- Cauţi pe cineva?

Da, căuta pe cineva. Dar din păcate cel pe care-l căuta nu mai exista decât în visurile ei. Travis, frumosul pirat, era departe de a fi un erou.

- Eu... eu... bâlbâi fără să poată continua.

Necunoscuta îşi dădu pe spate părul blond şi veni spre Cathy, cu un zâmbet pe buze.

- Te poţi pierde foarte uşor aici! Gândeşte-te că sunt aproape doi kilometri de vase aliniate! După primele cincizeci, toate ţi se par la fel. Cum se cheamă cel pe care-l cauţi?

Cathy era parcă fascinată de femeia aceasta amabilă, deschisă, sigură pe sine.

-Nu... Nu ştiu...

- Poate îl cauţi pe Travis?

Stânjenită, Cathy clătină din cap în semn de încuviinşare.

- Pentru moment nu e aici, dar nu mai întârzie mult. La drept vorbind, îl aştept de mai bine de o oră. S-a dus cu puştii la pescuit şi diavolii ăştia mici fac totul ca să stea cât mai mult!

- Dumneata eşti... doamna Hoyt? întrebă atunci Cathy surprinsă de propria ei siguranţă.

Zâmbetul necunoscutei se transformă într-o expresie de surprindere.

- Da, bineînţeles. Ar trebui să te cunosc?

Neştiind ce să răspundă, Cathy făcu din cap semn că nu.

- Dacă vrei să-l aştepţi, eşti binevenită. Au plecat fără să-şi ia nimic de mâncare şi îmi închipui că

cei trei pescari ai mei se vor întoarce în scurt timp, morţi de foame.

Cathy fu tentată pentru o clipă să accepte invitaţia ca să-l vadă pe Travis în sânul familiei. Dar n-avea nimic de câştigat şi ar fi fost o situaţie mult prea jenantă. Aşa încât nu acceptă propunerea. Ceva o intriga totuşi; doamna Hoyt nu se arăta nici curioasă, nici neliniştită de prezenţa ei. Ştia despre aventurile bărbatului? Ideea o şocă pe Cathy. Firește, era prea romantică pentru zilele noastre! Un gând perfid ieşi la iveală în mintea ei, reaprinzându-i propria vinovăţie; nu-l trădase şi ea pe Brian cu care era într-un fel logodită? Se înroşi ca un rac şi dădu să plece.

- Nu pleca aşa, lasă-mi cel puţin un mesaj pentru el, interveni femeia blondă. Spune-mi măcar cum te cheamă ca să-i spun cine l-a căutat.

- Sunt... Cathy Donely. Vroiam... M-a salvat dintr-o furtună acum câteva săptămâni şi venisem să-i mulţumesc.

- Salvat... dintr-o furtună? Mmmm... Tipic pentru Travis al meu! Ai spus... Cathy?

- Cathy Donely.

- Cathy... repetă doamna Hoyt, gânditoare.

Dar Cathy nu mai zăbovi. Ii făcu femeii semn cu mâna şi se îndepărtă cu lacrimi în ochi.

Nu-şi mai amintea pe unde se întorsese. Când ajunse în Miami, căută cu disperare s-o întâlnească pe Elisabeth Harris la centrul medical. Din păcate, doctoriţa era plecată pentru trei zile la un congres, în Atalanta.

- Aţi înţeles amândoi? Vă întoarceţi în două ore. Fără discuţii, e clar? ,

- De acord, mamă, ţipară bucuroşi cei doi copii plecând în fuga mare.
După felul cum răspunseseră, era clar că ordinele mamei erau ignorate de cele mai multe ori, în ciuda tonului ei ferm de autoritate .părintească. Femeia blondă ridică din umeri şi oftă, exasperată. Cei doi ştrengari o înnebuneau!
Lângă ea, aplecat deasupra unei chiuvete emailate, Travis curăţa peştele pe care îl prinseseră dimineaţă. Pletele lui negre în dezordine, erau prinse cu eşarfa roşie a lui Cathy, legat ca o bandă pe frunte. Femeia blondă se ridică şi începu să strângă resturile de la masa de prânz întârziată.
- Credeam că nu mai pleacă! exclamă femeia afectată.
Travis ridică ochii spre ea.
- Mă ocup de ei în fiecare dimineaţă, nu-ţi este de ajuns? Ai cumva zece amanţi de primit?
- Te rog să nu mai glumeşti, nu e deloc amuzant. Cu doi monştri de zece şi paisprezece ani în braţe, unul ar fi prea destul!
Dispăru în cabină, luând cu ea vasele.
- Melinda, îţi spun tot timpul că nimic nu te împiedică să-ţi refaci viaţa, îi strigă Travis. Eşti frumoasă, dinamică, eşti plină de umor...
Capul Melindei apăru în uşă.
- Şi colac peste pupăză, am doi băieţi adorabili. Un bărbat obişnuit nu se dă în vânt să adopte o familie deja întemeiată.
Travis se întrerupse din treabă şi o privi cu atenţie.
- Ascultă, Mei, dacă Mitch nu mai e, nu înseamnă că trebuie să te îngropi de vie. Sunt sigur că sunt

bărbaţi maturi gata să accepte să se însoare cu o văduvă cu doi copii mari.
- Judecând după ultimele mele experienţe, cred că maturitatea este o însuşire omenească pe cale de dispariţie.
- Ar trebui să-i trimiţi pe băieţi la tata o lună-două. Aşa ai avea posibilitatea să-ţi trăieşti propria viaţă. O vacanţă ţi-ar fi de mare folos.
Ea ridică din umeri.
- Poate... în orice caz, dacă i-am trimis la plimbare două ore, asta nu înseamnă vacanţă pentru mine.
Femeia strânse fărâmiturile de pe masă într-o salatieră.
- Acum o oră a venit cineva să te caute.
- Da? Cine? De ce?
- O femeie pe care ai salvat-o dintr-o furtună... Mi-a spus că o cheamă Cathy... Cathy Donely.
El se întrerupse imediat din curăţatul peştelui şi rămase stană de piatră. Surprinsă, Melinda se uită la el, curioasă. La fel cum făcuse şi ea mai devreme, bărbatul repetă numele, gânditor, neîncrezător. Melinda îşi înălţă sprâncenele".
- îmi închipui că nu mai cunoşti o altă Cathy?
Nu răspunse imediat, însă privirea lui avea ceva ameninţător şi Melinda se înfioră fără să vrea.
- Când mi-a spus că o cheamă Cathy, nu m-am gândit decât la...
- Da, ştiu, i-o tăie brutal Travis. Cum arăta?
Melinda şovăi, muşcându-şi nervoasă buzele.
- Haide... Acum recunoaşte că nu aveai ochelarii!
- Recunosc, n-aveam ochelarii, încuviinţă ea, zâmbind vinovat.

- Chiar că exagerezi!
- Dar, nu am văzut-o... în sfârşit... prea bine. Era cât mine de înaltă, dar mult mai zveltă. Avea părul negru ondulat... un păr bogat. Din câte mi-am dat seama, părea destul de drăguţă.
- N-a lăsat un mesaj?
- N-a lăsat. De ce ai salvat-o de fapt? Povestea asta cu furtuna mi se pare cam curioasă.

Travis avea privirea pierdută în neant.

- De un dragon autentic, răspunse el misterios.
- Bine. Nu te mai întreb nimic. Şi eu care credeam că o să-mi spui o poveste minunată de dragoste cu amănunte romantice... cu atât mai rău. Dar ţin tQtuşi să subliniez că nu era genul tău de femeie... şi pe urmă, era înfiorător de tânără. Prea tânără.

Da, îşi amintea şi el de toate. Şi el îşi spusese la fel. Dar îşi mai aducea aminte de multe alte lucruri.

- I-am propus să te aştepte, dar ea mi-a răspuns că n-are rost.

Melinda plie masa şi scaunele ca să le aranjeze, plimbându-se în
jurul lui Travis, în continuare împietrit, pierdut în visarea lui.

- Atunci, n-are importanţă, murmură pentru el însuşi.

O sclipire de furie surdă se aprinse în privirea lui. Din cabină, Melinda nu văzu nimic şi curând, Travis se apucă să cureţe peştele pentru cină.Capitolul 6

Ţăcăniturile maşinii de scris umpleau camera, reverberau în creierul lui Cathy, alungându-i orice alt gând. La sugestia Elisabethei Harris, scrisese un eseu despre maternitate, pe care acum îl trecea pe curat.

Când doctoriţa se întorsese de la colocviu, găsise pe telefon două mesaje ale lui Cathy şi se grăbise s-o sune ca să stabilească o întâlnire. Era clar că tânăra femeie avea nevoie de înţelegere, de sprijin moral.

Adăugându-se la impresia tristei întoarceri de la Key West, cele trei zile de aşteptare, într-o stare de panică şi anxietate, îi înfrân- seseră tot curajul lui Cathy. Nu mâncase şi nu dormise. Atunci când deschise uşa biroului Elisabethei, doctoriţa observă imediat suferinţa cumplită a pacientei sale şi, aşa cum fusese tentată să facă de la prima lor întrevedere, desfăcu larg braţele. Cathy se refugie în adăpostul cald care i se oferea şi începu să plângă din toată inima.

Aşa se face că, trei ore mai târziu, Elisabeth Harris ştia totul despre copilăria lui Cathy, prea protejată de tatăl şi de fratele ei. Crescuse fără să aibă o mamă lângă ea şi acum se simţea pierdută când era singură, fără nimeni care să-i dea un sfat în viaţă. îi mai povestise doctoriţei despre întâlnirea cu Travis, despre

ceea ce ştia despre el şi adăugase într-un hohot de plâns că era deja însurat şi avea doi copii.

Elisabeth se abţinuse să tragă vreo concluzie. îi mai ceruse câteva amănunte şi o mai întrebase dacă vroia să pună capăt sarcinii. Cathy ridicase spre ea ochii mari, plini de lacrimi şi îi răspunse cât se poate de calmă:

- Nu. N-aş putea niciodată să fac un asemenea lucru. Mi-e foarte frică şi nu ştiu dacă voi ii o mamă bună, dar trebuie să încerc.

Elisabeth fu surprinsă de acest răspuns matur, bine cântărit. Se aştepta mai degrabă la o tiradă despre infidelitate, imoralitate şi mitocănia lui Travis, despre accidentele şi greşelile care ne pândesc la tot pasul pe fiecare. Dar Cathy nu se plângea şi nu acuza pe nimeni, acesta-i era destinul. Luase singură hotărârea şi nu mai implica pe nimeni în asta. Cel puţin, era un semn încurajator.

Elisabeth insistase după aceea în două privinţe, care i se păruseră la început destul de curioase lui Cathy. Pe de o parte, trebuia să ia legătura cu un psiholog, astfel încât administraţia centrului medical să fie sigură că ea înţelegea perfect ce implicaţii avea hotărârea de a păstra copilul. Pe de altă parte, trebuia să scrie un articol despre maternitate pentru jurnalul centrului care să vină în ajutorul femeilor care se aflau în aceeaşi situaţie cu ea, ca să le facă să înţeleagă şi să depăşească dificultăţile pe care le întâmpinau.

Cathy acceptase cu bunăvoinţă propunerile, şi trăsăturile până atunci crispate ale doctoriţei se destinseră într-un zâmbet.

O dată hotărârile luate, Cathy nu simţi nici un fel de uşurare. Nimic nu putea înlocui pierderea definitivă a lui Travis. Faptul că era însurat şi avea doi copii nu îi stârnea furia, nu îl ura. Numai că era decepţionată. Decepţionată pentru că era un om obişnuit, supus greşelii în vreme ce ea îl văzuse ca pe un erou liber şi curajos, în stare să aducă un suflu de aventură în viaţa ei cotidiană.

Personajul pe care şi-l crease devenise mai real decât Brian, un bărbat obişnuit care îi oferea un trai sigur. în faţa acestei crude deziluzii, nici măcar nu-şi dăduse seama de preţul cu care trebuia să-şi plătească nesăbuinţa în anii care vor veni.

Se oprise din scrisul la maşină. Se întuneca. Aprinse lampa de birou şi reciti ceea ce scrisese. în ansamblu, era satisfăcută de ceea ce făcuse. Bineînţeles, nu era o autoritate în domeniu. îi era cu atât mai greu să se exprime despre maternitate cu cât nu-şi cunoscuse mama şi cu cât, de multă vreme, se obişnuise cu ideea că, fiind sterilă, nu va avea niciodată copii. Mamele erau femei ca celelalte? Faptul că erau mame, le împiedica să mai fie şi altceva?

Luă paharul cu lapte de pe colţul biroului şi bău o înghiţitură, strâmbându-se; se încălzise. Simţi o contracţie în pântec şi puse mâna pe locul care o durea. Elisabeth Harris îi spusese că vor înceta de la sine. Trebuia să aştepte, răbdătoare. încercă să-şi închipuie ce se-ntâmpla înăuntrul ei; travaliul acesta invizibil era atât de misterios!

Deodată, o bătaie în uşă o făcu să se trezească din visare. Trebuia să fie domnul Nagler,

administratorul imobilului, care-i promisese ca va trece să vadă ce era cu fereastra blocată de la camera ei. Se ridică să se ducă să deschidă.

Nu era domnul Nagler. în cadrul uşii era o siluetă masculină şi privirea lui Cathy întâlni ochii trişti, verzi ca marea pe timp de furtună, furtună pe care n-o va uita niciodată. Cathy rămase mută, nefiind în stare să mai spună nimic în timp ce, pe chipul ei se succedau expresii de surprindere, bucurie, teamă.

- Eşti surprinsă să mă vezi?

Cum nu-i răspundea, noul venit o împinse încet în antreu, intră şi închise uşa. După ce-şi lăsă geanta de voiaj şi haina în cuierul de la intrare, o luă de mână, o conduse în cameră şi o examină îndelung. Aproape uitase cât era de fragilă şi de inocentă. Aproape uitase părul bogat şi negru şi ochii negri, adânci, în care se cufundase. Roşie la faţă, Cathy îl observa şi ea. îşi răsese barba, însă privirea lui furtunoasă era aceeaşi. Cămaşa albă, descheiată la gât, îi scotea în evidenţă pielea bronzată.

- De ce-ai venit? îl întrebă în cele din urmă. Cum ai făcut rost de adresa mea?

- M-ai cam făcut să alerg! Am telefonat la jumătate din agenţiile imobiliare din Miami şi la toate băncile. M-am gândit că trebuie să ai un cont undeva.

- Dar... se indignă Cathy, nu trebuiau să-ţi dea adresa, este o informaţie confidenţială!

Travis zâmbi ironic.

-Am jucat rolul soţului abandonat, în căutarea soţiei plecate de acasă.

- Cum ai îndrăznit?

- Am îndrăznit. De altfel, ştii foarte bine pentru ce-am venit.
- Nu ştiu absolut nimic! De unde să ştiu?
Evident, femeia blondă îi spusese despre vizita ei. Fusese geloasă? Judecând după expresia de furie întipărită pe chipul lui Travis, nu părea prea încântat de ceea ce se-ntâmplase. N-ar fi trebuit să se-ntoarcă la Key West!
Travis o examina în continuare, remarcând că, după ce că era firavă, mai slăbise încă. Când ea îşi puse mâna pe pântec, lui nu-i scăpă gestul.
- Avem de vorbit, spuse el cu blândeţe. Hai mai bine să stăm jos.
Cathy îşi alese scaunul cel mai puţin confortabil şi se aşează pe
marginea lui, cu spatele drept, în timp ce Travis scoase un pachet de ţigări din buzunar înainte de a se aşeza pe canapea.
- Eşti însărcinată, nu-i aşa?
Cathy îl privi năucită, negând cu violenţă din cap. însă tăcerea ei nu făcu altceva decât să confirme bănuielile lui.
- Eu... Nu... Te înşeli, bâlbâi ea în cele din urmă.
Travis o întrerupse fără să-i lase timp de explicaţii.
- Ai venit să mă cauţi ca să-mi spui. Pe urmă ai plecat, fără să dai ochii cu mine.
- Asta nu dovedeşte nimic.
- Refuz să cred că ai făcut tot drumul până la Key West doar ca să-mi mulţumeşti.
Cathy îşi muşcă nervos buzele în timp ce în faţa ochilor avea imaginea femeii blonde.

- Nu mai aveam nimic să-ţi spun. Am făcut o greşeală că m-am întors... Nu ştiu ce m-a împins s-o fac.
Scuzele ei neconvingătoare nu făceau altceva decât să confirme bănuielile lui Travis. îşi permise să mai zăbovească puţin, cât să mai aprindă o ţigară din care trase adânc în piept, înainte de a da cu încântare fumul afară şi de a-şi continua interogatoriul.
- Nu mai are nici un rost să te întreb dacă e al meu copilul.
Cathy îl privi indignată.
- într-adevăr, nu mai are nici un rost. De altfel, dacă ai fi avut cea mai mică îndoială n-ai mai fi fost acum aici.
Se uitară câteva clipe în tăcere unul la celălalt. în fine, Travis lăsă ochii în jos spre scrumieră şi scutură nervos scrumul ţigării.
- Curioasă comportarea ta în afacerile sentimentale! Sper că de obicei, eşti puţin mai înţelegătoare.
- Orice-ai spune, eşti detestabil. Şi în primul rând, nu e decât Brianşi...
Se întrerupse imediat; cum să-i explice?
- Care Brian? Ei bine, o să aibă o surpriză frumoasă!
- Nu va şti niciodată nimic. Nu e treaba lui.

- Tânăra femeie era cât pe ce să se năruie pe dinăuntru. Enormitatea situaţiei îi apărea dintr-o dată sub o mulţime de aspecte la care nu se gândise.Atunci, îţi baţi joc şi de sentimentele lui? Foarte frumos. Pun pariu că e prietenul tău din liceu!
Cathy pălise. Cum să-i explice ce era cu Brian... situaţia neclară a relaţiei lor? Să ii uitat cum se întâlniseră înfricoşaţi în noapte ca să se iubească?
- Nu înţelegi. Nu poţi înţelege... N-a fost o capcană, nici o neglijenţă din partea mea... Numai că... Aşa a fost să fie...
Femeia se ridică şi se duse spre fereastră. Deasupra golfului Biscayne, cerul se întuneca, posomorându-se odată cu crepusculul. Travis nu putea înţelege nimic...
- Nu te teme, spuse femeia până la urmă întorcându-se spre el. N-am să-ţi cer nimic.
- Ce vrei să spui cu asta?
Privirea lui Cathy se opri din nou asupra peisajului marin. îşi puse din nou mâna pe pântec; contracţiile începeau din nou.
- Că n-am să-ţi fac neplăceri. Familia ta nu va avea de suferit din cauza nesocotinţei tale.
- Familia mea? Despre ce vorbeşti? izbucni el ridicându-se brusc.
Dîn doi paşi ajunse la fereastră şi o obligă să-l privească în faţă.
- Eu... îţipromit că n-am să-i spun nimic... Nu i-am spus nimic doamnei Hoyt! se bâlbâi femeia să se dezvinovăţească.
- Melinda?

- Am suferit destul. Nu-ţi face griji, nu aştept nimic de la tine...
Cathy oftă din tot sufletul.
- încă un coşmar pe care-l vei putea uita...
Travis o prinse de umeri şi o scutură violent.
- Cathy, linişteşte-te. Eşti complet nebună!
- Nu, nu sunt nebună, sunt însărcinată. Aştept un copil de la tine...
- Cathy, te rog, linişteşte-te!
Făcând un efort ca să-şi stăpânească furia isterică, tânăra femeie trase adânc aer în piept. Şiroaie de lacrimi îi curgeau pe faţă şi tremura din cap până în picioare. Impresionat în faţa acestui tablou jalnic, Travis încercă s-o tragă cu blândeţe spre el, însă ea se împotrivi.
- Nu mă atinge! protestă încet.
Cu toate acestea, nu după mult timp, capul i se rezemă pe pieptul lui Travis copleşită de amărăciune, în timp ce el o mângâia cu o mână tandră, şovăitoare.
- îmi închipui că n-ai mâncat toată ziua, spuse bărbatul, ursuz.
Nu, nu mâncase, nici astăzi, nici cu o zi înainte. Dar ce importanţă
mai avea câtă vreme era la pieptul lui, simţindu-l atât de aproape.
O prinse de umeri şi o privi în ochi.
- Avem multe lucruri de lămurit, dar înainte ar trebui să cinăm. Nu vreau ca stomacul meu să înceapă să ghiorăie, nici să te văd pe tine leşinând, adăugă el cu un zâmbet.

Cathy se smiorcăi un pic, fără convingere. Travis, interpretând lucrul acesta ca pe un semn bun, o instală într-un fotoliu şi se duse în bucătărie.

Copleşită de emoţie, Cathy rămase ţintuită locului. De ce mai venise câtă vreme era indiscutabil însurat cu Melinda şi era tatăl a doi copii? Ce vroia să schimbe prin vizita asta? De ce era atât de pornit împotriva ei?

Rămase acolo mai bine de o oră fără să acorde nici cea mai mică atenţie zgomotelor şi aromelor care veneau din bucătărie, unde Travis pregătea cina, elaborând de bună seamă o nouă strategie. Nu avusese dreptate să se înfurie pe ea. Era atât de tânără, atât de fragilă, atât de pierdută!

Când el puse pe masă două farfurii aburinde, Cathy se ridică şi, ca o somnambulă, puse alături tacâmuri, pahare şi şerveţele. Se duse apoi să caute în frigider sucul de portocale cu care umplu paharele. Aproape îşi revenise din criza de nervi, dar se mai uita încă la el cu neîncredere. în orice caz, această scenă regretabilă, nu-i stricase pofta de mâncare.

- Poftă bună, spuse el. Ar fi ridicol să te las să mori de foame.

Ascultătoare, luă furculiţa şi se uită în farfurie; două porţii de
limbă cu măsline provenind din cogelator, cartofi natur cu unt. I se puse un nod în gât. Furculiţa parcă avea o tonă şi pentru fiecare mişcare trebuia să facă un efort considerabil. De ce i se tulbura privirea? Simţi un val de căldură, urmat de unul rece. Ce era cu zumzetul acesta? De ce glasul lui Travis era atât de încet,, de îndepărtat?

Măcar dac-ar fi fost posibil să nu mai fie niciodată nevoită să mănânce! Dacă era suficient să închidă ochii pentru ca lumea să dispară pentru totdeauna!

Travis se precipită, o ridică de pe scaun şi o duse în cameră, într-o clipă de conştienţă, tânăra femeie se uită în ochii lui verzi şi murmură:

- Mmmm... îmi pare rău...

De ce-i părea rău? îi era ruşine de slăbiciunea ei?

- Şi mie-mi pare rău, repetă el cu blândeţe.

O aşează în pat şi'începu s-o dezbrace ca s-o mai elibereze. Ea nu se împotrivi, nici măcar nu deschise ochii. Când puse pătura peste ea, dormea deja adânc. îşi trecu mâna peste părul ei negru, ud de transpiraţie, apoi o sărută pe fruntea umedă.

- Iartă-mă, îi şopti la ureche.

Nu vrusese niciodată s-o rănească. Nu voise să rănească pe nimeni. Cu toate astea, ghinionul îl urmărea.Capitolul 7

Travis mai trase o dată din ţigară şi strivi chiştocul fără să dea nimic pe afară din scrumiera plină cu vârf.

- Băiete? Mai adu-mi unul, spuse arătând spre paharul gol.

Era al optulea? Al zecelea? Al doisprezecelea gin din seara aceea? Pierduse de mult socoteala. Ce importanţă avea dacă termina sticla? Băiatul, cu siguranţă că-l va servi în continuare, pentru că nu dădea nici un semn că se îmbătase. Travis zâmbi cu amărăciune. Dac-ar fi fost în Key West, Joe, care-l cunoştea bine, l-ar fi dat de mult afară!

Cu certitudine, Travis nu era un alcoolic. Dar atunci când apărea o problemă care-l chinuia, eşua într-un bar şi bea mai mult ca de obicei. Această formă de anestezie îl făcea să se desprindă timp ce câteva ceasuri de lume şi, după ce în sfârşit aburii alcolului se risipeau, soluţiile îi apăreau spontan în minte. Neplăcerea acestei terapii era mahmureala de a doua zi, care îl făcea de fiecare dată să-şi ia angajamentul că n-o să mai bea niciodată.

Plecând de la Cathy, ajunsese bineînţeles în această tavernă tristă şi întunecoasă. Când nu era în largul lui, avea darul de a găsi locurile cele mai sordide,

cel mai puţin recomandabile, gândi cu crudă ironie. Plecând de la Cathy, Dumnezeu ştie cât de abătut era! Rămăsese mult timp s-o contemple dormind, să-i examineze chipul tras şi palid, trupul firav, slăbit de nemâncare şi greţuri... Era responsabil de starea ei şi n-avea cu ce să se mândrească. Cathy Donely nu era genul de tânără femeie pe care s-o abandonezi fără nici o remuşcare. De altfel, n-o abandonase, nu făcuse altceva decât să se îndepărteze de ea ca să poată să se gândească mai în linişte.

De obicei, nu gândea în felul acesta când era vorba despre nişte crize grave. Prima oară când eşuase într-un asemenea bar, în culmea disperării, avea nouăsprezece ani. În urina unei violente dispute în familie, tatăl lui îl ameninţase că-l dezmoşteneşte. Această ameninţare fusese o povară pentru toată tinereţea.

Tatăl lui, fondatorul şi proprietarul unei firme de recuperare a epavelor de pe coasta de est, spera ca cei doi fii să preia locul în fruntea afacerii de familie. Însă Travis vroia să-şi trăiască viaţa – şi viaţa lui însemna să zboare.

Certurile începuseră din ziua în care tânărul se înscrisese să urmeze studiile de aviaţie. Lucrurile se mai domoliseră puţin când intrase ca ofiţer în armata aerului şi luptase timp de trei ani în Vietnam. În perioada aceasta neliniştită, familia era prea îngrijorată de supravieţuirea lui ca să-i mai reproşeze ciudata vocaţie. Când se întorsese la Boston, tatăl lui, invalid în urma unui accident de muncă, îl plasase pe băiatul cel mare, Mitchell, în fruntea companiei şi Travis se

crezuse scutit de responsabilităţile sale – sau măcar în parte. însă relaţiile cu tatăl lui se deterioraseră şi mai mult în anii cât lipsise. Era cu atât mai necăjit cu cât ţinea la el şi îl respecta pe tatăl de la care moştenise caracterul şi temperamentul înflăcărat. Travis suferise văzându-l pe Mitch preluând direcţia firmei – nu din invidie, ci pentru că Mitch era un executant excelent, dar nu era făcut să fie şef.

Tot din cauza unei discuţii în familie eşuase şi a doua oară într-un bar. Nu se întorsese acasă decât după trei zile, după ce se însurase cu o tânără pe care abia o cunoscuse. Bineînţeles, fusese o greşeală grosolană din partea lui. După un an şi jumătate, femeia, văzând că în ciuda posibilităţilor financiare n-o făcea să trăiască în luxul pe care şi l-ar fi dorit, cerse divorţul şi o pensie alimentară destul de frumoasă. Curios lucru, tot Cathy o chema...

Travis mai dădu peste cap un pahar. Unele episoade nu se lăsau atât de uşor înşelate cu alcool. în desele lor certuri, tatăl său îi repeta că încăpăţânarea o să-l facă să ajungă în fundul iadului. Infernul acesta îl cunoscuse pe pământ, după accidentul de avion care pricinuise moartea lui Mitch.

După divorţ, Travis s-a hotărât să fie aşa cum vroia tatăl lui. A refuzat un post de pilot în cadrul sistemului naţional de meteorologie şi a intrat în afacerea de familie. Profitând de aptitudinile sale de pilot, trebuia să repereze epavele şi să ajute la conducerea operaţiilor de recuperare. începuse să se obişnuiască cu noua lui funcţie când s-a întâmplat tragedia.

Compania a primit un telefon de la o echipă care construia o platformă petrolieră în largul oceanului. în urma unei furtuni, o parte din echipament se prăbuşise. Travis l-a însărcinat pe Mitch să verifice aparatul înainte de decolare, în timp ce el se ocupa să afle amănunte în legătură cu locul pe care trebuiau să-l repereze şi să pregătească o cameră video pentru misiune. Totul s-a întâmplat conform planului dinainte stabilit, până la întoarcere. După ce au schimbat direcţia avionului îndreptându-se spre ţărm, pe tabloul de bord s-a aprins un bec roşu indicând o scurgere de ulei şi o problemă la un motor. Nu după mult timp motorul din dreapta a început să scoată o dâră neagră de fum şi în scurtă vreme s-a oprit. Cu un singur motor, Travis a fost constrâns să se gândească la o aterizare forţată. Curând, şi al doilea motor a dat semne de oboseală şi avionul pierdea altitudine. Travis a redus viteza la minim îndreptând aparatul defect către un chei dezafectat unde ar fi putut să-l pună cu burta pe pământ. Dar atingând pământul, avionul s-a răsucit violent şi una dintre aripi s-a lovit de un hangar vechi de beton armat. Imediat, motorul a luat foc. Travis şi-a scos centura de siguranţă şi s-a grăbit să-l elibereze şi pe fratele lui. Mitch era aproape inconştient iar flăcările intraseră deja în cabină. Fără să mai ţină seama de focul care-i ardea pielea, nici de durerea cumplită pe care o simţea în mâna dreaptă Travis a luptat cu curaj încercând să-i degajeze corpul copilotului. Dar în zadar.

- Mitch, ţine-te bine, i-a spus în cele din urmă. Nu reuşesc. Mă duc să caut ajutoare.

- Travis... Te rog... Nu mă lăsa... Scoate-mă din... Arde...

- Mitch, te rog... Nu pot... Mă duc să caut ajutoare...

Apoi a urmat un ţipăt îngrozitor şi flăcările au invadat carlinga. Travis l-a strigat şi s-a precipitat din nou spre carcasa cuprinsă de flăcări. însă cineva l-a placat la pământ, obligându-l să rămână pe pistă, să-şi vadă fratele murind fără să poată face nimic să-l ajute.

Multe ore mai târziu, încă mai auzea ţipetele lui Mitch. După ani de zile aceste ţipete îl obsedau în fiecare noapte. Era vina lui; trebuia să verifice el însuşi aparatul. îşi amintea încă de trezirea de la spital; cu un braţ bandajat până la umăr, cu mâinile arse, încă îi mai repeta fratelui că se duce să caute ajutoare sub privirea neclintită şi parcă indiferentă a tatălui său.

în ciuda ginului, imaginile trecutului rămâneau foarte clare. îşi luă o ţigară din buzunar, o aprinse şi trase adânc în piept uitându-se posomorât la paharul gol. Şi acum, o avea pe Cathy. Stătea în faţa paharului la fel ca în noaptea în care, în Key West, ea pătrunsese în viaţa lui. Vocea ei gravă, feminină şi caldă, rupsese ambianţa sonoră obişnuită a barului lui Joe atrăgându-i atenţia. Nu-şi mai amintea mare lucru. Vorbise cu ea, după care ea plecase. Când a regăsit-o zgribulită în adăpost şi înspăimntată de tunete, îi păruse mai degrabă o biată pisică plouată... Şi părea atât de tânără... Prea tânără...

Dar avea glasul acela... părul lung şi rtegru.A doua zi dimineaţa, când s-a întors cu proviziile, a văzut-o în sfârşit ca pe o femeie tânără, nu ca pe o adolescentă. Era atât de deschisă, atât de cinstită... şi atât de inocentă. Pentru el, reprezenta o enigmă şi se străduise să nu facă nimic ce ar fi putut-o speria. Nu fusese simplu deloc. Când a sărutat-o, i-a răspuns după o scurtă ezitare. A înţeles că avea toată încrederea şi că se simţea în siguranţă alături de el.

De multă vreme nu mai întâlnise pe cineva ca ea. De luni de zile, evita să aibă o relaţie de durată, mulţumindu-se cu legături trecătoare cu femei, de multe ori foarte frumoase, care nu căutau nici ele altceva decât o satisfacţie de moment. Singura femeie care reprezenta o oarecare permanenţă în viaţa lui era Melinda, cumnata – pe care o considera o soră. Când era tentat să caute o companie adevărată, era suficient să-şi aducă aminte că, din cauza lui, Melinda pierduse un soţ cu care se înţelesese de minune, iar copiii, un tată bun. Ii trecea cheful imediat.

Dar cu Cathy, totul se schimbase. Ea fusese singura martoră a coşmarurilor lui. Venise la căpătâiul său ca să-i vorbească, să-l liniştească. Vocea ei era plină de tandreţe, de compasiune. Datorită ei, credea din nou în virtuţile dragostei. Da, dragostei. Despre asta era vorba.

Travis se încruntă. Nu. Nu voise s-o atragă în patul lui în a doua noapte. Insă când venise să-l liniştească, să-i alunge coşmarurile, încercase o dorinţă teribilă de a nu mai fi singur. Era atât de bine să

rămână lipit de trupul ei cald şi feminin care nu-i cerea nimic...

Pe urmă îşi dorise s-o simtă şi mai aproape, să pătrundă în căldura ei plăcută, s-o facă părtaşă la binele pe care i-l oferea fără să-i ceară nimic în schimb. Pentru prima dată în viaţă, simţise nevoia să ofere puţin din el însuşi. Atunci când în timpul nopţii, îi mărturisise că era uşor să iubeşti, credea sincer acest lucru. Cuvintele îi scăpaseră fără să vrea însă spuneau adevărul. Pe urmă, dimineaţa, Cathy dispăruse.

Visase cumva? I se păruse totuşi că i se dăruise cu toată încrederea şi generozitatea în ciuda lipsei de experienţă. Venise asemenea unui înger care să-i redea calmul şi liniştea sufletească. Apoi îi găsise eşarfa roşie şi trăsese concluzia că exista cu adevărat... Nu putea să nu-i pară rău că plecase.

De atunci, se gândea la ea mai mult decât şi-ar fi dorit. Timp de o lună după-întâlnirea lor, nu mai avusese coşmaruri. Dar nu înceta să se întrebe ce s-ar fi întâmplat dac-ar fi rămas. încercase chiar s-o caute în Miami, hoinărind pe străzi cu speranţa s-o întâlnească... în definitiv, nu se cunoscuseră tot întâmplător? Eşecul acestei încercări îl exasperase. Pe urmă, o misiune îl trimisese în Mexic şi California pentru mai multe săptămâni, eliberându-l de obsesiile lui. însă acest lucru nu fusese de ajuns ca să-l facă să alunge amintirea ochilor acelora mari şi naivi care-i treziseră din nou pofta de viaţă.

Astăzi, naivitatea dispăruse din privirea ei. Şi asta din vina lui. Se înfuriase aflând că e gravidă – nu pentru că era gravidă, ci pentru că ar fi vrut ca lucrurile

să se petreacă altfel. Dar cel puţin îi mulţumea Celui de sus că o regăsise.

- în curând o să fie ora două. Nu ştiu ce aveţi de gând să faceţi, dar eu vreau să închid, declară barmanul luându-i paharul gol. Aveţi unde să înnoptaţi?

Travis mormăi ceva, se ridică de pe scaun şi după cc plăti, porni drept spre uşă. Da. Avea unde să înnopteze şi era timpul să se gândească să se întoarcă acolo. Viaţa îi oferea o a doua şansă şi nu trebuia s-o lase să-i scape. Cathy reprezenta iertarea, vindecarea, o a doua naştere. Credea în ea. Dar ce putea să-i pună la dispoziţie? O susţinere financiară, de bună seamă, şi altceva? Pe el însuşi... Dragostea... Dar ce importanţă mai avea? îi oferea totul numai ca să-l accepte.

Cathy se trezi tresărind. Cineva bătea la uşă. Se frecă la ochi. Cine putea să fie? Domnul Nagler? Nu la ora asta. Zgomotul continuă şi mai tare. Aprinse lampa de pe noptieră şi se uită la ceas. Ora trei şi un sfert. De ce nu era în cămaşa de noapte? Simţea o uşoară ameţeală. Fără îndoială pentru că nu mâncase aseară. Totuşi, îşi aducea perfect aminte de limba cu măsline...

îşi puse pe ea o rochie de casă şi se duse spre uşă. Resturile cinei fuseseră strânse dar sacul de voiaj al lui Travis era acolo unde îl pusese. Nu fu decât pe jumătate surprinsă când, deschizând, se trezi faţă în faţă cu el.

- Nu curtosc oraşul, e prea târziu să mă întorc la Key West şi n-am unde să stau, glumi el.

Cathy se înroşi amintindu-şi de cele două nopţi petrecute pe vas.

- Cel puţin am noroc că nu plouă, adăugă el.

Cathy îl prinse de mână, îl trase înăuntru şi închise în urma
lui.
- Eşti beat! Dumnezeule mare, ce-ai făcut?
- Am băut.
Se uită atent la ea, încercând să stabilizeze imaginea neclară care dansa în faţa lui, apoi continuă cât se poate de serios:
- Cathy, am hotărât să rămân ca să te ajut.
- Of, Travis, oftă femeia, nu poţi să mă ajuţi. în starea în care eşti acum nu poţi să ajuţi pe nimeni!
- Dar vreau să te ajut.
- N-am nevoie de ajutorul tău. Am să mă descurc foarte bine şi singură, mulţumesc... nu, nu pe acolo, ăla e un dulap...
Ridicând exasperată din umeri, îl ajută să ajungă în cameră.
- în orice caz, rămân.
Acum erau lângă pat. Tânără femeie şovăi o clipă dar se hotărî. CU o mână destuVde sigură, îi desfăcu centura, fermoarul şi îi scoase pantalonii. Nepăsător, o lăsa să-l dezbrace. Pentru o clipă, degetele lui o mângâiară pe păr.
- Cathy? murmură el. De ce-ai plecat?
Ea deschise gura să-i răspundă însă Travis nu-i acorda nici o atenţie. Femeia îl împinse hotărâtă, obligându-l să se aşeze pe marginea patului, apoi, .cu gesturi furioase, îi scoase pantofii, şosetele, şi termină de scos pantalonii. Apoi se ocupă de nasturii de la cămaşă. Hainele lui Travis miroseau a alcool şi a fum de ţigară. Le aruncă departe, dezgustată.

- Cathy? reîncepu Travis cu un glas vâscos parcă. Cathy, eşti un înger. Niciodată n-am întâlnit o femeie ca tine.
- îmi închipui.
- Am... Am o mulţime de lucruri să-ţi spun... Sunt atâtea lucruri pe care nu le ştii... Nu sunt rău, Cathy... Nu obişnuiesc să profit de oameni...

Această declaraţie de nevinovăţie o surprinse. Amintindu-şi vorba veche „in vino veritas", Cathy clătină gânditoare din cap.

- Te cred... Te cred, Travis.

Bărbatul îşi duse o mână la frunte.

- Daca măcar nu m-ar durea capul! Nu mai pot să gândesc!
- Ar trebui să te culci. Ai să te simţi mai bine mâine dimineaţă.

Travis ridică spre ea o privire tandră şi neguroasă.

- îmi promiţi?
- îţi promit, zâmbi, amuzată.

Instinctiv, îl mângâie cu un gest afectuos pe părul răvăşit. Oftând uşurat, Travis se întinse pe spate şi adormi instantaneu. îl contemplă îndelung, înduioşată de atâta vulnerabilitate. Măcar dac-ar fi putut să rămână! Până dimineaţă ar fi putut să găsească răspuns la toate întrebările lui, cu soluţii pentru toate problemele!

El se întoarse brusc, lăsându-şi un braţ să-i cadă din pat. întreruptă din visarea ei, Cathy îl acoperi şi se gândi să se culce şi ea. Ezită câteva clipe. în starea lui actuală, Travis era complet inofensiv. Hotărându-se, îşi scoase rochia de casă şi se strecură sub cuvertură în

cealaltă margine a patului. Epuizată, nu întârzie să adoarmă şi ea.

Pe la miezul nopţii, o senzaţie de durere îl trezi pe Travis din somnul adânc în care căzuse. Braţul lui stâng era ca şi mort. Deschizând cu greu ochii, o găsi pe Cathy care dormea lângă el cu capul aşezat pe antebraţul lui. Strângându-şi şi desfăcându-şi degetele, încercă să restabilească circulaţia sângelui fără s-o deranjeze – dar degeaba. Cu o mie de precauţii îşi scoase braţul de sub capul tinerei femei şi începu să-l maseze. Pe urmă, se uită tandru la cea de lângă el, mângâindu-i distrat buclele brune şi mătăsoase. Ghemuită pe marginea patului, dormea cu abandonul voluptuos al unei pisici. Puse puţin în ordine cuvertura şi se întinse din nou lângă ea, gândindu-se cum s-o facă să se aşeze cu capul pe umărul lui. Dar în somn, Cathy găsi singură soluţia acestei probleme. Şi aşa petrecură o noapte frumoasă de vară, aşezaţi confortabil unul în braţele celuilalt.

Ca în fiecare zi, Travis se trezi dis-de-dimineaţă. Se desprinse cu luare aminte din braţele femeii care-l ţineau prizonier, având grijă să n-o deranjeze. Când fu aşezat pe marginea patului, se frecă pe ceafă. îl durea capul şi ochii de-abia i se deschideau. încet, se ridică şi se duse pe pipăite spre baie.

Masajul violent al duşului rece îl Seu să-şi limpezească gândurile. Restul de ameţeală avea să dispară, de bună seamă o „dată cu prima cană de cafea neagră. După ce se şterse, se duse să caute în sacul lui de voiaj, de unde îşi scoase şi se îmbrăcă cu o pereche

de pantaloni lejeri, apoi se duse din nou în camera unde Cathy dormea în continuare.

Cineeşti, Cathy Donely, şi de ce naiba destinul tău s-alegat de al meu? întâlnirea şi consecinţele ei fuseseră fructul unei serii de coincidenţe imprevizibile. De fapt, nimeni nu era vinovat. Dar era un «va urma»...

Cathy inspira şi expira profund în somnul ei. Temându-se să n-o trezească, închise încet uşa gândindu-se cu nostalgie la noaptea de fericire pe care ea i-o dăruise.

Nu ştia precis de ce se hotărâse s-o urmeze la Miami. Bineînţeles, el era răspunzător pentru starea în care se afla acum, dar nu găsea nici o explicaţie care să-i justifice elanul care-l împingea spre ea. Erau mai multe, mult mai multe. între ei se stabilise o legătură, o emoţie a cărei natură îi scăpa. Vroia să înţeleagă de ce plecase, de ce se răzgândise şi nu-i spusese că era însărcinată. Dar în primul rând, nu trebuia s-o lase singură.

în seara precedentă, când i se făcuse rău, se simţise teribil de vinovat. Totuşi, nu se plânsese niciodată, nu-l insultase sau acuzase. îşi acceptase soarta cu filozifia resemnării – şi în plus, îşi ceruse scuze! Doamne, pentru ce?

Niciodată nu se gândise că aventurile lui galante ar putea să aibă consecinţe de felul acesta. Deodată, îşi dădu seama cât era de ridicol să nu ştie nimic despre tânăra femeie care purta în pântece rodul nopţii lor de pasiune. Ba da, ştia că era drăguţă, curată şi dulce, că îi plăcea s-o sărute, s-o ţină lipită de el. Mai ştia de

asemenea că era primul bărbat căruia i se dăruise şi că i se dăruise cu o generozitate care îl surprinsese.

Avea nişte idei romantice despre viaţă. Era excesiv de sensibilă faţă de nevoile celorlalţi şi s-ar fi sacrificat fără îndoială în folosul altora. Totuşi, bănuia că e puternică şi pătrunsă de un simţ adânc al datoriei, gata să se declare împotriva oricui. Cathy era o idealistă, o visătoare, şi avea o incredibilă încredere în viaţă. Această încredere în viaţă slăbise după rana pe care i-o făcuse?

Dezorientat, în căutarea unor informaţii noi, hoinărea prin apartament, remarcând în trecere obiectele care marcau fărâme din personalitatea lui Cathy. Aici, o vază plină cu imortele, acolo o cutie muzicală de lemn. Pe un birou, o farfurioară de la o ceaşcă de cafea plină de gume, un prespapier cu bulgări de zăpadă suspendaţi deasupra unui peisaj de munte. Deasupra şemineului, pe o bucată de mătase, era imprimată o maximă: »Fii (puţin mai mult) prudent în dragoste». Ce ştia oare în plus faţă de el, care nici el nu ştia mare lucru?

Lângă maşina de scris, văzu un volum subţire, frumos legat: *Micul print,* cartea ei preferată. O răsfoi distrat întrebându-se ce minuni putea să conţină ca să-i placă atât de mult? Dar atenţia îi fu atrasă şi reţinută de o foaie de hârtie din maşina de scris. Citi câteva cuvinte, un rând, o frază, pe urmă, fără să mai stea pe gânduri, luă textul dactilografiat al eseului şi îl citi de la un capăt la altul.

În felul acesta află că nu se gândise niciodată că va avea copii şi crescuse fără să aibă sprijinul unei mame. Ajunse să-i cunoască îndoielile, temerile,

neliniștea maternității. Scrisese cu o sinceritate dezarmantă ca să-și împărtășească sentimentele și celorlalți.

Travis reciti eseul a doua oară, apoi a treia. Cathy nu mai era pentru el fantoma unui înger care se intersectase misterios cu destinul lui ci o persoană reală. Elocvența ei îl impresiona; gândurile îi erau clare și frumos îmbinate, proza ei, puternică și emoționantă. N-ar fi crezut niciodată că este posibil să pui atâta sentiment în câteva cuvinte. Totuși, Cathy înfăptuise un miracol și el tocmai descoperise acest lucru. Acum, știa exact cine era Cathy.

Era speranţa, viaţa, visurile care trebuiau să fie împlinite, liniştea sufletească. Pentru el era promisiunea unui viitor regăsit.Capitolul 8

îmbrăcată cu o fustă bleumarin şi un corsaj alb cu mâneci scurte, Cathy ieşi încetişor din cameră. Cu picioarele goale, nu făcea nici un zgomot mergând pe parchet. Când intră în salon, îl văzu imediat pe Travis care, aşezat pe un scaun la masă, citea *Micul Prinţ*. Când se trezise, crezuse că visase toate evenimentele din seara precedentă. însă Travis era acolo şi, în ciuda tuturor aşteptărilor, venise s-o revadă şi rămăsese.

Se uită la el o clipă în tăcere. Strania lui frumuseţe bărbătească o făcea să se înfioare, îi pricinuia aceeaşi tulburare. în sfârşit, el ridică ochii spre nou-venită şi începu s-o cerceteze fără stânjeneală. Cathy nu-şi mai amintea ce se-ntâmplase în ajun, dar în ochii lui Travis era ceva nou, ceva care îl făcea mai vulnerabil. Nu o mai privea ca pe o străină ci ca pe o persoană pe care o cunoştea bine.

- Cum te simţi în dimineaţa asta?

Cathy roşi din cauza tonului mângâietor al glasului său.

- Foarte bine, mulţumesc, îi răspunse cu o politeţe exagerată care-l făcu să zâmbească.

Tresări când el o mângâie pe obraz şi-i înălţă bărbia silind-o si ridice ochii spre el. în privirea lui care o cerceta, era o nelinişte ce o surprinse.

- Eşti palidă. Şi ai slăbit.

- întotdeauna am fost subţire, se apără femeia. Dar... Dar tu cum te simţi în dimineaţa asta?
Bărbatul înălţă o sprânceană.
- Vrei să spui, după excesul de aseară? Nu mă simt chiar atât de rău pe cât s-ar părea. Fără îndoială c-am să supravieţuiesc.
Ea clătină gânditoare din cap. între ei se aşternu o linişte stânjenitoare. Nici unul nici celălalt nu erau obişnuiţi cu situaţii de genul acesta. Totul era atât de diferit de prima lor întâlnire. De atunci, deveniseră amanţi... dar erau atât de străini unul faţă de celălalt...
- Ascultă, mie... îmi pare rău pentru ce s-a-ntâmplat aseară, începu el. îmi pare rău că am fost brutal cu tine, că m-am întors beat şi m-am prăbuşit în patul tău...
- Eu am insistat să faci aşa, protestă Cathy ca să pună lucrurile la punct. Eşti prea înalt ca să ai loc pe canapea şi n-am putut să te las să dormi pe jos.
- Tu m-ai dezbrăcat?
- Bineînţeles. Beat sau nu, aşa dormeai mai bine.
- Eu... Nu te-am stânjenit, sper?
- Nu prea. Şi eu ţin să-mi cer scuze pentru... proasta dispoziţie de aseară...
- Cathy, te rog, n-a fost vina ta. Să nu mai vorbim despre asta. Şi pe urmă, gata cu scuzele. Eu am nevoie de o cafea, iar tu ai nevoie să mănânci. Ce-ar fi să pregătesc micul dejun?
- Of! Adevărul este că... De la o vreme nu prea-mi mai e foame...
- Nu poţi continua să slăbeşti. Eşti însărcinată şi trebuie să te hrăneşti
Cathy se încordă în faţa acestei manifestări de autoritate. Tatăl

ei, fratele şi chiar şi Brian insistaseră totdeauna să ia hotărâri pentru ea, pretextând că era spre binele ei. Astăzi, era liberă să aleagă pentru ea însăşi.

- Nu mănânc niciodată dimineaţa, declară, hotărâtă.

- Ei bine, lucrurile se vor schimba, replică Travis ducându-se spre bucătărie.

- Cine-ţi dă dreptul? protestă tânăra femeie, indignată. Eu sunt însărcinată!

- Eu sunt responsabil pentru asta! îi răspunse întorcându-se spre ea.

Cathy rămase fără replică. Se înfruntară îndelung din priviri în vreme ce adevărul rostit îşi dobândea importanţa cuvenită. Erau legaţi unul de celălalt prin această sarcină şi Travis spera în sinea lui să poată pune lucrurile la punct, iar Cathy spera la rândul ei să poată face acelaşi lucru. Dar situaţia era în realitate mult mai complicată.

- Travis, n-ai nici un drept asupra mea. Sunt capabilă să mă descurc şi singură.

- N-am venit aici să-mi pretind drepturile.

- Atunci, pentru ce-ai venit?

- Tu de ce-ai venit la Key West? Să mă anunţi că aştepţi un copil?

Femeia clipi de câteva ori şi căzu pe gânduri. în definitiv, de ce?

Crezuse că revăzându-l, ar fi înţeles în sfârşit natura sentimentelor pe care le încerca pentru el. Poate exista o şansă ca această relaţie să se aprofundeze?

- Nu... Nu ştiu nimic, se bâlbâi ea. Am crezut că trebuie să ştii şi tu, că e datoria mea să te anunţ.

- Şi atunci?

- Nu ştiu.

- Dacă într-adevăr te gândeai să-mi spui şi mie, atunci de ce-ai plecat fără să spui nimic?
Femeia îl privi drept în ochi. îşi bătea joc de ea? Răspunsul era evident!
- Tu ai alte responsabilităţi. Familia ta...
-Ea doua oară când aduci vorba despre familia mea, i-o tăie el.
- A venit timpul să le spunem lucrurilor pe nume! Nu poţi si continui să zici că nu există. Locul tău nu e aici, lângă mine, cl alături de doamna Hoyt şi de copii!
De data aceasta va fi constrâns să recunoască adevărul, îşi spuse Cathy. Insă liniştea se prelungea. O privi îndelung, serios, apoi zâmbi, se ridică şi veni la ea s-o îmbrăţişeze.
- Cathy, micuţa mea Cathy. Melinda Hoyt nu e soţia, ci cumnata mea. Cei doi băieţi, Jonathan şi Matthews, sunt nepoţii mei.
în timp ce o mângâia afectuos pe păr, ea îşi sprijini capul pe pieptul lui gol. Avea ochii umeziţi de lacrimi pe care el nu le vedea. Dumnezeule, cât de uşurată se simţea!
- Nu sunt însurat, Cathy. Am fost cândva, pentru o scurtă perioadă, dar nu mai sunt. N-am fost în viaţa mea bărbatul ideal, dar nu sunt nici la polul celălalt.
Tânăra femeie îşi ridică spre el ochii mari în care se citea o succesiune de emoţii confuze. Răspunzând acestui apel mut, o mângâie cu degetele pe obraz.
- Ştiu, copilul este al meu. Nu ne aşteptam nici tu nici eu la aşa ceva, dar asta este situaţia. îţi promit că n-am să te abandonez. O să mai vorbim

despre asta, o să ne mai gândim şi o să luăm împreună o hotărâre.

Cathy simţea cum o cuprindea o bucurie imensă. Totuşi, nu vroia să-l oblige să-şi asume nişte responsabilităţi de care mai târziu să-i pară rău.

- Nimic nu te obligă să rămâi. Aş înţelege foarte bine dacă…

- Nu, n-ai înţelege nimic, o întrerupse el.

Ea se pregătea să continue, când sună telefonul.

- Nu te mai gândi la asta. Du-te să răspunzi şi eu am să pregătesc cafeaua.

Bărbatul se duse la bucătărie în vreme ce ea ridică receptorul.

Copleşită de emoţie, nu se gândise o clipă la identitatea posibilului interlocutor. În clipa în care-i recunoscu glasul lui Chad, încercă un sentiment acut de vinovăţie. Nu-l mai sunase de mai bine de două săptămâni!

- Salut Cat, ce mai faci?

- Alo... Ah, bună Chad! Eu... Eu sunt bine dar tu?

- Eram puţin neliniştit. Săptămâna trecută am aşteptat un telefon de la tine. Cel puţin, n-ai necazuri?

- Nu... N-am necazuri. De ce-aş avea?

- Nu ştiu. îmi închipui că eşti foarte ocupată să te instalezi în Florida. Ai ceva noutăţi?

- Mmmm... Nu... Nu prea.

- Vorbeşti cam nefiresc. Eşti sigură că totul e bine? Cathy râse stânjenită dar râsul ei sună fals.

- Nu-ţi face griji, Chad, totul este bine, te asigur! Numai că, am fost foarte ocupată cu amenajarea apartamentului... şi pe urmă, scriu mult. Doar pentru asta am plecat, nu-i aşa?

- Dacă spui tu.

Femeia oftă.

- Ascultă, Chad, ştiu că ţie ţi se pare ridicolă nevoia mea de a fi singură dar...

- Ridicolă nu, dar inutilă. Puteai să scrii la fel de bine şi la Baltimore. în felul ăsta, ai fi rămas lângă Brian. Cred că-ţi simte lipsa.

- Aşa crezi?

- Da, de ce? Nu te-a sunat?

Nu. Nu o sunare. Şi asta n-o deranjase deloc. Dar preferă să nu-i spună nimic fratelui. în afară de interesul pentru politică, Brian nu-şi manifestase niciodată entuziasmul faţă de ceva. Dacă nu era de acord cu brusca ei nevoie de singurătate, fără îndoială că i-ar fi trecut prin minte să-i dea un telefon ca să vadă ce mai făcea sau să-i spună că-i simţea lipsa. Dar n-o făcuse. Brian n-avea personalitatea lui Travis şi nu se simţise niciodată atât de atrasă de el, cât de acesta din urmă. Comparându-i, imaginea lui Brian se estompase deja, ceea ce o tulbura un pic. Din fericire, Chad schimbase deja subiectul.

- Atunci, eşti mulţumită că ai plecat din Baltimore şi eşti în sfârşit singură? Libertatea este aşa cum ţi-o închipuiai?

- Sunt mulţumită că am plecat, aveam nevoie de asta. încă n-am avut timp să mă obişnuiesc cu libertatea dar până acum, sunt mulţumită de hotărârea pe care am luat-o.

- Ah! Te înţeleg, însă nu pot să nu fiu îngrijorat. Niciodată n-ai fost atât de departe de căminul tău, de familie, şi nu vroiam să aud că ţi s-a-ntâmplat ceva.

Cathy închise ochii şi se aşeză pe marginea sofalei. Ce-ar crede dacă ar şti adevărul? Ar fi şocat? Furios? Ar înţelege că surioara lui era însărcinată cu cineva despre care nu-i vorbise niciodată? Of, era clar că i se întâmplase ceva, ceva ce nu înţelegea nici ea. Atunci, cum putea să-l facă pe fratele ei să înţeleagă, să se justifice în faţa lui?

- Nu-ţi face griji, Chad. Sunt în stare să mă descurc singură.

încercase să rostească vorbele acestea cu convingere, ca şi când ar fi încercat să se convingă singură. îi spusese aceleaşi cuvinte şi lui Travis dar nu era convinsă de sinceritatea lor.

- Cu atât mai bine. Dar să nu uiţi că poţi să te întorci acasă când vrei.
- Nu voi uita, Chad.
- Bine. Trebuie s-o şterg. Trebuie să fac fotografii la o trecepţie la Washington şi mă duc să-mi cumpăr nişte filtre înainte de a ajunge acolo. Te las, ai grijă de tine, surioară!
- O să am grijă.
- Dam viitoare e rândul tău să dai telefon.
- îţi promit. Pe curând.

Lăsând jos telefonul, zâmbetul i se risipi. Rămase pe loc, gânditoare, cu ochii înceţoşaţi de lacrimi. Deodată, simţi în mână un pahar... cu suc de portocale. Ridică ochii. Travis îmbrăcase o cămaşă şi se bărbierise.

- Bea-I, îi ordonă el făcând semn cu capul spre pahar.

Tânăra femeie bău câteva înghiţituri în vreme ce el se aşează
alături. Cathy rămânea tăcută, tulburată de discuţia pe care o purtase cu Chad. în ciuda faptului că era curios,

Travis n-o întrebă nimic şi continuă discuţia de unde o întrerupseseră.
- Ai vorbit cu cineva despre copil?
- Nu. Nu ştie decât Elisabeth Harris.
- Ea cine e?
- Doctoriţa de la centrul medical pentru femei. Ea mi-a spus că sunt însărcinată.
- Tu nu bănuiai?
- Nici în ruptul capului.
Travis îşi aduse aminte de ceea ce citise în eseu. Erau atâtea lucruri pe care nu le înţelegea şi care o făceau să se teamă.
- înţeleg. Aseară, ai spus că nu vei avea copii. Te gândeşi să pui capăt sarcinii?
Putea să-i spună că vorbise aşa din cauza furiei?
- Eu... Nu ştiu... răspunse, evaziv.
- Atunci, nu vrei copii?
- Nu mai ştiu. Nu mai ştiu nimic...
Clătină din cap cu disperare, agitându-şi buclele brune. Ar îndrăzni să-i mărturisească faptul că, împreună cu sau fără el, îşi dorea copilul în ciuda îndoielilor şi neclarităţilor care o frământau?
-Atunci, dacă nu ştii, dacă nu eşti sigură pe tine, nu face nimic, nu lua nici o hotărâre. Aşteaptă să afli.
Simţind o încordare în cuvintele lui Travis, ridică ochii spre el.
- Tu... Tu ai vrea să am un copil?
Bărbatul deschise gura să răspundă imediat, se răzgândi, inspiră adânc şi apoi spuse cumpătat:
- N-aş vrea să iei o hotărâre în grabă pe care ai putea s-o regreţi mai târziu.

Elisabeth Harris avea dreptate: hotărârea îi aparţinea numai ei. Cu toate acestea, nu putea să nu-l întrebe şi pe Travis ce-ar fi vrut s-o vadă făcând. Cum el nu spunea nimic, îşi şterse lacrimile, oftă şi îi întoarse spatele.

- Nu va fi uşor...

- îmi închipui că un avort ar fi mai simplu. Asta ar rezolva toate problemele?

De ce mai insista?

- Travis, nu înţelegi. Nici avortul nu e o soluţie facilă. E ceva cumplit! E o hotărâre pe care nu mi-ar plăcea s-o iau! La urma urmei, eu sunt cea care trebuie să găsească soluţia cea mai bună.

- Dar nu ştii ce să faci. îţi atrag atenţia că mai sunt şi alte posibilităţi.

- Da? Care?

- Ai putea să te căsătoreşti cu mine, de exemplu.

Câtava clipe, Cathy se întrebă dacă auzise bine. Dorinţa ei de a accepta imediat această iniţiativă fu stăvilită de glasul încăpăţânat al raţiunii. Cathy credea în iubire, afecţiune, în respectul reciproc şi tandreţe. Fără aceste lucruri, mariajul era de neconceput. E drept, privirea lui Travis era blândă şi liniştitoare, însă nu ştia ceea ce gândea. îşi ridică bărbia voluntară. Nu vroia s-o ia de soţie din milă, pentru că avea datoria s-o facă, pentru că se simţea vinovat.

- Nu Travis. Nu se poate. Ar fi nedrept.

- Ei bine, am să rămân cu tine până vom găsi o soluţie convenabilă.

- O soluţie convenabilă... oftă Cathy. Poate că nu există aşa ceva! Travis, nu văd cum ai putea să mă ajuţi... N-ai nici un motiv să rămâi...

- Insist. Vreau să rămân.

- Aici? La mine?

- De ce nu? Ne cunoaştem destul de bine, în ciuda celor ce pari tu a crede. Nu trebuie să ne simţim stânjeniţi.

Dintr-un punct de vedere, avea dreptate. Amintirea acelei nopţi minunate de aprilie, cauza acestei încurcături în care se aflau, îi reveni în memorie. Nu-i trezise el dorinţa, plăcerea? Nu descoperise în braţele lui adevărata unire a trupurilor şi sufletelor? Astăzi, când se lupta cu îndoielile şi incertitudinile, simţea nevoia să se cuibărească lângă el ca să uite de temerile care o chinuiau în căldura îmbrăţişării lor. Dar dacă rămânea, asta nu însemna să-i complice şi mai mult viaţa? Nu risca în felul acesta s-o facă să ia mai greu hotărârea?

Travis o privea atent, martor tăcut al frământărilor ei. Văzând-o că mai şovăia, hotărî să nu pună nimic la suflet, ba chiar să se amuze.

- Atunci, nu te teme. Aseară ne-am descurcat destul de bine, zâmbi el.

- Aseară, băuseşi prea mult ca să mai reprezinţi vreun pericol.

- îţi promit să nu mai beau şi să nu te mai ating, dacă de asta ţi-e teamă. în sfârşit, dacă nu te răzgândeşti.

- Ştim amândoi ce bază se poate pune pe promisiunile tale!

- Bineînţeles, fiecare avem slăbiciunile noastre. Am să fac tot posibilul să nu te deranjez. Am de făcut câteva misiuni meteorologice de recunoaştere, plecând din Miami. Tu poţi scrie, şi în restul timpului, vom căuta împreună o soluţie. E foarte important să încercăm.

- S-ar putea să dureze mult.

- Nu ducem lipsă de timp. Şi pe urmă, mai ai varianta să te măriţi cu mine.

Cathy închise ochii. N-avea dreptul să-i impună un asemenea sacrificiu, mai ales dacă n-o iubea...

Travis îi puse cu blândeţe mâinile pe umeri.

- Ai încredere. Sunt sigur că ar putea merge... Dacă te hotărăşti să păstrezi copilul doar pentru tine, voi rămâne lângă tine până la capăt, ca să te ajut.

Şi după aceea? îşi spuse ea. Privindu-l în ochii verzi ca să caute răspunsurile care-i lipseau, ea bâlbâi:

- De ce ţii să rămâi?

- Pentru că tot ceea ce ţi se-ntâmplă mă priveşte şi pe mine, pentru că-mi fac griji pentru tine, răspunse el cu o voce mângâietoare.

Cedând emoţiei adânci care ameninţa s-o copleşească, femeia începu să tremure. Travis o cuprinse tandru în braţe şi o mângâie cu vorbe liniştitoare.

- Cathy, nu-ţi fie frică... N-ai de ce să te temi... Totul o să fie bine, ai să vezi...

îi ridică bărbia ca să-i vadă faţa; buzele îi tremurau şi avea ochii plini de lacrimi.

- Nu plânge, te rog, murmură Travis sărutând-o uşor pe buze.

Curând, lacrimile lui Cathy se opriră şi se lăsă în seama braţelor lui. Gurile lor lipite de aceeaşi dorinţă topeau temerile care-i îndepărtaseră unul de celălalt. Se regăsiseră. Nu mai erau străinii de adineaori. îmbrăţişarea bărbatului se strânse şi sărutul lui deveni mai intens, mai insistent. O clipă, Cathy se lăsă cuprinsă de plăcerea care renăştea în ea, plăcerea pe

care doar el ştiuse să i-o dăruiască. Apoi i se făcu frică. Cu o mână hotărâtă, îl împinse. Remarcându-i imediat reticenţa, bărbatul se dezlipi de ea, privind-o în adâncul ochilor cu speranţa să găsească o explicaţie acestei schimbări bruşte de atutudine. Dar nu insistă.

- Am promis că n-am să te bruschez, dar n-am spus niciodată că n-am să te sărut, zâmbi el înţelegător.

Cathy zâmbi timid. Era atâta afecţiune în cuvintele lui încât simţea că renaşte o sclipire de speranţă.

- Cat? continuă el. Sun-o pe Elisabeth şi spune-i .că nu te-ai hotărât încă.

-De acord.

Travis îi acoperi buzele cu un deget, oprind în felul acesta orice explicaţie suplimentară.

Şi acum, destul cu vorba. La masă!Capitolul 9

- Alo? Aş vrea să vorbesc cu domnişoara Catherine Donely, vă rog.
- Eu sunt.
- Bună ziua Catherine. Sunt Valerie Baner de la *Miami Magazine*.
- Da? întrebă Cathy, surprinsă, ridicându-se în picioare.
- Am în faţa ochilor articolul pe care mi l-ai trimis săptămâna trecută. L-am citit şi i l-am arătat şi altui editor de la noi. Ne-a plăcut amândurora.
- Sunt... Sunt foarte bucuroasă...
- Am hotărât să cumpărăm drepturile de editare ca să-l publicăm. Remarcile tale referitoare la tranziţia de la adolescenţă la vârsta maturităţii sunt foarte pertinente şi, într-un oraş populat mai ales cu persoane în vârstă, textul tău va aduce un punct de vedere înviorător asupra tinereţii şi a fenomenului de maturizare psiho- afectiv.
- Mulţumesc, murmură umil Cathy pe care complimentul n-o lăsa deloc indiferentă.
- încă nu sunt sigură asupre datei când va apărea. Fără îndoială că va fi posibil să-l inserăm în numărul din luna octombrie. Ţi-ar conveni?

Lui Cathy nu-i venea să creadă. I se cerea părerea, era tratată cu toată seriozitatea, asemenea unei profesioniste!

- N-am de făcut nici o obiecţiune. în octombrie ar fi perfect.

- Perfect. Vom încerca să-ţi trimitem un cec înainte de sfârşitul săptămânii. Ai experienţa acestui tip de articole pornind de la observaţiile personale?
- Nu. Eu scriu în primul rând poezii. Chiar acum pregătesc o culegere de versuri.
- Ah, ai ambiţii literare!
- Vreau să spun că... începu Cathy, intrigată de tonul amuzat al interlocutoarei.
- Să nu mă-nţelegi greşit. Nu trec nimic cu vederea. Dacă vrei să reuşeşti, trebuie să perseverezi. Dar între noi fie vorba, ai un dar pentru eseuri, un talent de reflexie şi analiză care ar fi păcat să nu fie cultivat. Ce altcfeva ai mai scris?
- Tocmai am terminat un articol despre maternitate. Trebuie să apară în buletinul unui centru medical pentru femei.
- Uite ceva interesant... Eşti mamă?
- Nu... în sfârşit, nu încă. Problema mă interesează pentru că nu sunt sigură că sunt suficient de matură, că mă cunosc destul de bine ca să pot avea copii.

Urmă o tăcere prelungită. Cathy îşi ridică sprâncenele; vorbise prea mult?

- Mi-ai dat o idee, reluă până la urmă Valerie. Dacă ziarul acceptă să mă lase să public o serie de articole despre femei, ai vrea să continui să scrii pentru mine – bineînţeles cu condiţia să nu te deranjeze, dacă ai altceva de făcut?
- Oh, nu m-ar deranja. Aş fi foarte bucuroasă să lucrez pentru tine dacă într-adevăr crezi că sunt capabilă s-o fac.

- în privinţa aceasta n-am nici o îndoială. Nu vrei să mâncăm la prânz împreună? Am putea să stăm de vorbă liniştite.

Cele două femei stabiliră ora şi locul întâlnirii şi Cathy puse receptorul jos nevenindu-i să creadă ce se-ntâmplase. în mai puţin de două săptămâni plasase două articole! Talentul ei de scriitoare era recunoscut de către profesionişti! în entuziasmul care o cuprinsese, ar fi vrut să le spună vestea tuturor, lui Chad, lui Travis... Curios, nu se gândi nici o clipă la Brian.

Ce-o să creadă Travis când îi va povesti despre discuţia cu Valerie? Degeaba încerca să-şi închipuie reacţia lui; era atât de imprevizibil! Uneori era tandru şi atent, alteori dintr-o dată, neräbdător. Renunţase să mai încerce să-i înţeleagă schimbările de dispoziţie. Dar oricum, ţinea să sărbătorească succesul împreună cu el – cu atât mai mult cu cât şi el avea aportul lui la realizarea aceasta.

îi venea greu să lucreze sistematic. Scria puţin şi restul zilei şi-l petrecea visând sau citind. în plus, cu oboseala datorată stării sale, acum trebuia să-şi facă siesta după-amiaza. Travis se dovedise foarte ferm, obligând-o să adopte un program de lucru regulat – trei ore dimineaţa şi alte trei după-amiaza. îi declarase fără ocolişuri că nu va deveni niciodată o scriitoare adevărată dacă nu se apuca serios de lucru. Dacă era revoltată din cauza atitudinii acesteia dictatoriale, era totuşi flatată de interesul pe care-l dovedea Travis pentru vocaţia ei. Când Elisabeth Harris îi acceptase primul eseu, îşi manifestase spontan bucuria strângând-o în braţe şi sărutând-o cu înflăcărare.

în ciuda relaţiei lor ciudate şi contradictorii, Cathy se obişnuise repede cu prezenţa lui Travis la ea. Atunci când lipsea din cauza misiunilor lui de recunoaştere, se simţea singură şi melancolică.

Din partea lui, Travis o supraveghea cu atenţia unui părinte grijuliu, obligând-o să mănânce aproape la oră fixă, ca şi cum n-ar fi fost în stare să aibă grijă de ea însăşi. Acest lucru o exaspera pe Cathy care nu mai suporta să fie tratată ca un copil. în ciuda acceselor de răzvrătire, trebuia totuşi să recunoască faptul că prezenţa lui Travis o liniştea. Se bucura la gândul că relaţia lor putea să evolueze favorabil.

O dată cu trecerea timpului, Travis se bucura că adolescenta întârziată devenea femeie. Observa cu satisfacţie evoluţia şi dezvoltarea personalităţii ei. Dacă exuberanţa naivă a lui Cathy îl irita uneori, îi aprecia energia, imaginaţia şi remarcile care aveau darul de a-l pune pe gânduri.

- Am învăţat un lucru în viaţă. Dacă trăieşti cu capul în nori, poţi să te răneşti singur sau să-i răneşti pe ceilalţi.

- Of, Travis! suspină ea, vorbeşti ca Brian. Trăiţi amândoi într-un fel de tunel. Vă petreceţi viaţa aşteptându-vă să se întâmple ce e mai rău, şi asta vă împiedică să vedeţi că viaţa poate să aibă ceva miraculos în ea!

- Tu nu ştii nimic despre viaţă, mormăi el. Vorbeşti la fel ca micul Prinţ pe care-l iubeşti atât de mult! Praful de stele te orbeşte!

- Nu vezi lucrurile mai limpede dacă bagi capul în nisip. Poate că nu e mare diferenţă între visurile mele şi reacţiile tale de fugă.

- Oh! Şi de ce mă rog crezi că fug?

- Nu ştiu. De partea aceea a trecutului tău care îţi chinuie nopţile.

Perspicacitatea ei îl lăsă fără răspuns.

Aşa cum conveniseră, o sunase pe Elisabeth Harris dar se mulţumise să-i spună doar că Travis trecuse pe la ea.

Conştient că hotărârea referitoare la copil trebuia să vină de la ea, Travis evita subiectul temându-se să n-o influenţeze. Spera ca viitoarea mamă să-şi dea seama cât de mult îl afecta şi pe el această decizie, dar prefera să nu spună nimic. Nu ştia cum pUtea s-o ajute, însă avea nevoie să rămână alături de ea. Erau irevocabil legaţi unul de celălalt. Dacă rămânea, legătura era întreţinută în continuare şi poate ar fi devenit solidă şi permanentă. S-ar fi căsătorit cu ea imediat ca s-o facă să devină a lui şi să păstreze copilul. însă ea îl refuzase şi nu avea altceva de făcut decât să aştepte.

îşi respectase promisiunea şi dormea în fiecare noapte platonic lângă ea, în patul mare, care părea că se îngustează pe măsură ce timpul trecea. Insista să se culce prima şi rămânea în salon până când ea adormea profund. Atunci, se ducea la rândul lui în cameră, se dezbrăca şi se strecura discret sub cuvertură.

Rămânea câteva minute să savureze căldura parfumată a trupului ei înainte de a se culca cât mai aproape de marginea patului, ca să respecte pactul pe

care-l făcuseră. Totuşi, în fiecare dimineaţă, se trezea în zori de zi ca s-o găsească întotdeauna cuibărită pe umărul lui sau lipită de el. în fiecare dimineaţă, trebuia să se ridice şi să se ducă să facă un duş rece ca să-şi stăpânească dorinţa pe care i-o stârnea apropierea ei.

Această convenţie îi provoca lui Cathy reacţii contradictorii. Cum el îşi respecta promisiunea, acum îi acorda toată încrederea fără nici o restricţie. însă femeia ajunsese la convingerea că îi era indiferentă, că n-o mai dorea şi acest lucru o întrista. Dacă el ar fi ştiut ce credea partenera lui, s-ar fi grăbit – indiferent de promisiunea făcută – să risipească această neînţelegere care îl făcea să sufere. /

Pe Cathy o chinuia o altă îndoială; nu-şi dădea seama dacă Travis încerca pentru ea o afecţiune adevărată sau rămânea doar pentru că se simţea răspunzător pentru starea în care ajunsese. Niciodată nu venea vorba despre sarcină. Fiecare se gândea în sinea lui la acest lucru. Cathy accepta liniştită transformările pe care le suferea trupul său şi evita cu grijă să se gândească la un viitor prea îndepărtat. în ciuda prezenţei liniştitoare a lui Travis, era frămân« tată de uimire, bucurie şi teamă. Din partea lui, Travis nu putea să nu se gândească la faptul că grăbind-o să intre în lumea adulţilor, îl luase ceea ce-i mai rămăsese din inocenţă, lăsând-o neajutorată şi profund rănită. Dacă femeia se îndoia de capacitatea ei de a fi mamă, şi el se întreba ce fel de tată ar fi putut să fie. într-un moment de furie, tatăl lui îi spusese că nepoţii îl vor răzbuna. Atunci avea optsprezece ani şi nu se gândea deloc la copii, dar astăzi situaţia era cu totul alta şi îşi

punea serios întrebarea. Dacă era atât de greu să fii tată, nu era mai bine să renunţe? Cu toate acestea, gândul că tânăra femeie ar fi putut să aleagă avortul îl făcea să i se oprească inima în loc.

încă se mai aştepta să se întoarcă împotriva lui, să-l insulte, să-l acuze şi să-i declare furioasă că va pune capăt sarcinii, ca să termine cu toate problemele o dată pentru totdeauna. însă ea nu manifesta nici cel mai mic semn de ranchiună. Această încredere liniştită îl făcea să se simtă şi mai vinovat. într-o zi, după masa de prânz, nu se mai putu abţine.

- Nu-mi porţi pică niciodată? o ataca el.

- Niciodată. Ba da, atunci când mă obligi să beau lapte şi nu-mi dai voie să beau cafea.

- Te rog, lasă glumele, nu e timpul de aşa ceva acum!

- Dar de ce-ar trebui să-ţi port pică? îl întrebă încercând să rămână serioasă.

- Pentru ceea ce ţi-am făcut.

Neînţelegându-i suferinţa cumplită şi nevoia de a fi iertat, ea ridică imperceptibil din umeri.

- Dar nu mi-ai făcut nimic.

- Şi copilul? Sarcina?

îl privi tandru cu ochii ei negri şi frumoşi.

- Travis, am făcut-o împreună.

- Atunci, de ce nu te măriţi cu mine? în felul acesta, am împărţi responsabilităţile.

Femeia îi privi îndelung chipul, ca şi cum ar fi vrut să descifreze un mesaj ascuns. Preţ de o secundă, Travis avu impresia că în pupilele ei vede sclipind o licărire de

speranţă. Dar scânteia dispăru imediat ca să lase loc lacrimilor.
- Nu, declară ea hotărât.
Clătină din cap şi ieşi din cameră repetând cu un glas ascuţit:
- Nu, nu şi nu!
Se pregătea s-o urmeze dar se răzgândi, spunându-şi că era mai prudent s-o aştepte să se calmeze.
După câteva minute bune, apăru din nou, dreaptă şi demnă, cu ochii încă umflaţi de plâns. Dar nu spuse nimic. Se aşeză din nou la masa de scris, reciti ultimile pagini dactilografiate, făcu corecturile, apoi luă un notes şi începu să noteze febril gânduri noi. Liniştea din încăpere era apăsătoare, aproape palpabilă.
Nemaiputând să supprte tensiunea, Travis se ridică şi se duse lângă ea.
- îmi spui şi mie de ce nu vrei să te măriţi cu mine?
Tulburată în concentrarea ei, Cathy tresări, se întoarse spre el şi
oftă obosită.
- Pentru că nu vrei altceva decât să-mi faci un serviciu din cauza copilului şi pentru că nu mă iubeşti.
- Dar încerc să te ajut!
- Atunci, încetează să mai fii amabil. Dacă ne căsătorim, într-un an n-o să ne mai suportăm unul pe celălalt şi în doi ani am fi divorţaţi. Vreau am un motiv serios ca să mă mărit.
- Dar aştepţi un copil de la mine! Nu e o motivaţie suficientă?
Ea negă clătinând din cap.

- Sunt atâţia oameni care nu trebuie să fie căsătoriţi ca să crească un copil. Un prim exemplu este tatăl meu.
- Nu se poate face comparaţie.

Cathy ridică bărbia sfidătoare. O sclipire de încăpăţânare lucea în privirea ei.

- Dacă trebuie, sunt capabilă să cresc singură acest copil.
- Asta înseamnă că te-ai hotărât să-l păstrezi? o întrebă mai liniştit.

învinsă, Cathy lăsă umerii să-i cadă şi ridică spre el ochii plini de lacrimi în care se amestecau sfidarea şi confuzia.

- Nu Nu ştiu... bâlbâi până la urmă.

Travis mormăi ceva cu o jumătate de gură, îşi luă haina şi ieşi din apartament fără nici un comentariu. Aveau amândoi nevoie de singurătate ca să-şi limpezească gândurile.

Rămasă singură, Cathy izbucni în lacrimi. în realitate, amândoi aveau nevoie de o mângâiere, de o consolare, de un ajutor moral – dar le era teamă să recunoască. Uneori, instinctul prelua iniţiativa şi se ajutau reciproc. în aceste clipe, îndoielile se risipeau, lăsând locul unei stări de confort.

într-o noapte, de exemplu, Cathy se trezise cu nişte dureri violente. Contracţiile erau mai puternice ca de obicei. După ce aşteptase zadarnic să treacă de la sine, se ridicase să se ducă la baie. Acolo, se spălase cu apă rece pe faţă, după care se tamponase cu un prosop moale în speranţa că se va simţi mai bine după aceea.

Crampele şi greaţa începeau să treacă în clipa în care cineva bătu în uşa de la baie.
-Cat?
-Da?
- Te simţi rău?
-Nu... Mi-ebine...
Urmă o tăcere îndelungată.
- Eşti sigură?
Cathy inspiră profund încercând să-şi regăsească stăpânirea de sine, închise apa rece şi, cu o mână pe burtă, ieşi din baie. Silueta impozantă a lui Travis o aştepta în semi-obscuritate.
- Nu-i nimic, spuse ea cu o voce care se vroia detaşată. O simplă criză de contracţii.
Cu o mână o mângâie cu blândeţe pe obraz şi cu cealaltă o atinse pe pântecul care o durea.
- Te mai doare?
Cathy zâmbi, impresionată de neliniştea care răzbătea din cuvintele lui.
- Nu, a trecut.
- Ar trebui să te duci să te vadă un doctor.
- Nu merită osteneala... Este ceva normal. Acum mi-a trecut... Strecurându-şi degetele printre buclele ei, bărbatul o trase spre
el în timp ce ce mâna cealaltă descria cercuri pe pântecul femeii. Simţind cum îi dispărea durerea, parcă luată cu mâna, Cathy îi zâmbi şi, ridicându-şi ochii spre el, spuse:
- Nu sunt un un crocodil, să plâng cu lacrimi prefăcute. Travis zâmbi la rândul lui, o sărută pe frunte şi o sfătui să se

ducă să se culce. Ea încuviinţă clătinând din cap, se dezlipi de el şi porni spre cameră, fericită.
În ciuda problemelor pe care le punea relaţia lor neclară, prezenţa permanentă a lui Cathy avea asupra lui un efect benefic, câtă vreme coşmarurile încetaseră să-i mai chinuie nopţile. Se mai întâmplase o singură dată. Cathy se trezise la primele semne de agitaţie şi, mângâindu-l pe frunte, îi vorbise cu glas blând, liniştitor. Panica se risipise imediat şi adormise la loc. * în dimineaţa următoare se hotărî să-l întrebe din nou despre visurile lui. Nefiresc, părea preocupat şi nu o întrebase cum se mai simte în momentul în care ea intrase în bucătăria unde el pregătea micul dejun ca de obicei.
- Travis?
- Mmmm.
- Cine este Mitch?
Fără să se întrerupă şi fără să se uite la ea, îi răspunse încet de tot:
- Fratele meu... A murit.
- Bărbatul Melindei?
-Da.
Răspunsurile lui monosilabice arătau că nu vroia să vorbească, însă Cathy nu se descurajă pentru atâta lucru.
- Cum a murit?
- într-un accident de avion.
- Erai cu el?
El aşeză farfuriile pe masă, aparent amuzat.
- Cat, nu vreau să vorbim despre asta. Te rog, nu insista.

Trebuia totuşi să ştie. Inspiră adânc şi repetă cu o voce blândă:
- Erai cu el?
- Cathy... replică el amenințător.
Nu putea să se elibereze de teroarea care-l apăsa decât destăinuin- du-se cuiva. Curajoasă, Cathy îi înfruntă furia vrând să-l ajute.
- Erai cu el, spuse femeia din nou, şi mai blând.
Bărbatul mormăi o înjurătură trăgând un pumn în masă şi strigă, exasperat:
- Da, eram cu el. Eu pilotam avionul. Am fost nevoit să fac o aterizare forțată şi am lovit o clădire. Motorul a luat foc. Am ieşit să caut ajutor iar Mitch a rămas prizonier pe locul lui.
- Travis...
- Pentru că vrei să ştii tot, lasă-mă să termin! Motorul a explodat şi Mitch a murit în flăcări! L-am văzut murind şi n-am putut face nimic. A murit din vina mea. Asta visez noaptea!
Cathy îl lăsă să țipe până la capăt. Ştia că aceste sentimente atât de mult timp ascunse în suflet nu se puteau exterioriza decât violent. Se simțea răspunzător pentru ceea ce se-ntâmplase, dar ea îl ştia nevinovat. Travis, cel pe care-l cunoştea nu-i abandona pe cei care aveau nevoie de el.
- Dar, nu e vina ta. N-ai putut...
- E vina mea! Nu înțelegi că n-ar fi trebuită să-l las singur?
Tânăra femeie suferea văzându-i disperarea. Dacă n-ar fi fost atât

de furios, atât de încordat, l-ar fi luat în braţe ca să-i împărtăşească suferinţa.
- Travis, am văzut-o pe Melinda. Ea pare să nu te considere vinovat pentru ceea ce s-a petrecut.
Bărbatul oftă din adâncul sufletului şi închise ochii.
- Nu... Melinda... Melinda înţelege tot... Poate chiar mai bine ca mine...
- Şi restul familiei?
Travis deschise ochii însă privirea lui era goală.
- Nu ştiu ce spun ceilalţi, spuse obosit. Sunt patru ani de când n-am mai trecut pe acasă.
în timp ce Cathy rămăsese mută de uimire, Travis ieşi din starea de transă care pusese stăpânitre pe el. O examină cu atenţie, remarcând schimbările fizice datorate stării în care se afla.
- Dumnezeule! gemu el în sfârşit.
îi întoarse spatele, se duse să-şi ia haina, carnetele de bord şi cheile.
- Travis... Travis...
El nu-i acordă nici o atenţie şi se duse spre uşă, mormăind:
- Tata mi-a repetat de atâtea ori că sunt rău, că sunt complet iresponsabil... Poate avea dreptate. încep să cred că nu sunt în stare să mă gândesc la alţii, să ţin la ei...
- Dar Travis, nu-i adevărat! protestă Cathy.
Bărbatul se opri dintr-o dată şi o privi furios.
- Ce ştii tu despre asta? Din câte pot să constat, nu ţi-am făcut un mare bine!
Ieşi trântind uşa, lăsând-o pradă disperării, cu ochii aţintiţi asupra clanţei. Cathy suferea din cauza

impresiei proaste pe care el o avea despre sine însuşi, şi nu credea că familia nu putea să-l ierte. De ce plecase? Se mai întorcea? învinsă, se întoarse în bucătărie. Pe masă erau puse farfuriile pentru micul dejun. Ouăle şi pâinea prăjită se răciseră. Dar numai foame nu-i era. Se aşeză pe un scaun şi începu să plângă.

în seara următoare, masa din salon era din nou pregătită pentru două persoană. Cathy se gândise îndelung la relaţia lor stranie. Era convinsă că Travis se va întoarce şi, de data asta îi va mărturisi cât de mult ţinea la el. Cum să nu-l iubească după tot ceea ce făcuse pentru ea? Trebuise să ajungă să se teamă că o să-l piardă pentru totdeauna, ca să ia o asemenea hotărâre.

în timp ce mâncarea pregătită cu atâta dragoste şi speranţă era pe plită, la foc mic, tânăra femeie se duse să se schimbe, să se pieptene şi să se aranjeze ca să-l primească pe Travis. După o oră, când începuse să-şi piardă speranţa, un ciocănit la uşă o Seu să tresară. Palpitând, deschise uşa. Travis părea epuizat. Ochii lui verzi băteau acum în cenuşiu. Nu se mai răsese de când plecase.

Noy-venitul o examină cu atenţie. Rochia drăguţă, machiajul delicat, buzele rujate şi părul tapat îl surprinseră. Se schimbase ceva în ea; remarca un calm, o linişte şi o forţă neobişnuite.

Tânăra femeie se dădu la o parte ca să-l lase să intre, iar el scoase de la spate un buchet mare de trandafiri. Gestul lui era înduioşător de stângaci şi timid.

- Cât de frumoşi sunt! exclamă Cathy, cu ochii sclipindu-i, înainte de a-şi cufunda nasul în florile parfumate.

El închise uşa şi o examină din nou.

- Te... pregăteşti să ieşi undeva?
- Nu, zâmbi ea. Te aşteptam.
- De unde ştiai c-am să mă-ntorc?
- Speram.
- Şi te-ai îmbrăcat aşa pentru mine? Nu ştiam că merit atâta consideraţie.
- Trebuie să sărbătorim ceva. Am plasat un al doilea articol şi (ară îndoială că editoarea o să-mi mai comande şi altele.

El nu răspunse imediat. Privind de jur-împrejur, remarcă masa pregătită pentru cină şi zâmbi:

- Sunt gata într-un sfert de oră, spuse el îndreptându-se spre baie.

Când se întoarse, spălat, ras şi îmbrăcat curat, gazda pusese deja
florile într-o glastră. Un platou aburind trona pe masă.

- Cathy, vroiam...
- Nu-mi explica nimic, înţeleg. Mi-am Scut griji noaptea trecută, însă m-am gândit că aveai nevoie să fii un timp singur.
- Cine ştie? comentă el evaziv.
- Ce-ar fi să cinăm?
- Excelentă idee.
- Bine, mă duc să aduc pâinea.

Femeia porni în direcţia bucătăriei însă el o interpelă;

-Cat?

Ea se opri şi se întoarse.

- Pentru articolul tău... îmi face foarte mare plăcere.
Impresionată de sinceritatea lui, Cathy râse fericită.
- E într-o oarecare măsură şi meritul tău.
- Mă îndoiesc. în orice caz, meriţi un cadou.
- Mi l-ai dat deja, aminteşte-ţi, florile.
- Nu. Buchetul a fost pentru a-mi cere scuze, dar m-am gândit că mâine, ai putea să vii cu mine să priveşti norii de aproape.
Cathy se împurpură. O bucurie imensă îi strălucea în ochi. în clipa aceea, era extraordinar de frumoasă.
- Te tentează aşa ceva?

Oh, Travis! Ar fi minunat!
Capitolul 10

Avionul Cessna 150 zbura la mică înălţime. Sub ei, oceanul se unduia, presărat cu vase de tcate felurile. Deasupra lor se întindea cerul limpede. între cele două niveluri, la înălţimea aparatului, nori rotunzi şi pufoşi, aşa cum şi-i imagina Cathy. Erau atât de aproape încât puteai să-i atingi cu mâna. Zgomotul motorului îi acoperea exclamaţiile de încântare, făcând inutilă orice conversaţie, dar expresia de bucurie care i se citea pe faţă, obrajii îmbujoraţi de încântare şi palmele uşoare pe care i le mai dădea lui Travis din când în când pe braţ ca să-i atragă atenţia la ceva, erau suficient de elocvente în privinţa trăirilor ei.

Atenţia lui Travis era împărţită între entuziasmul copilăresc al lui Cathy, instrucţiunile de zbor pe care le primea prin căşti şi emoţia pe care o trăia în compania tinerei femei care era prima persoană împreună cu care zbura, după accidentul cu Mitch. Când îi propusese plimbarea aceasta cu o seară înainte, fusese la fel de surprins ca ea. Cuvintele îi veniseră din inimă, înainte de a se gândi ce însemnau. Imediat după aceea, începuse să se teamă. Dacă se întâmpla ceva? Dacă era din nou obligat să aterizeze forţat ca să evite o catastrofa?

Dar era acolo, cu ea, îi împărtăşea entuziasmul, retrăia euforia primelor lui zboruri. Undeva, în adâncul sufletului, se năştea gândul unei posibile împăcări cu tatăl lui, la Boston.

Acţionând manşa, pilotul schimbă direcţia. Cathy îşi puse mâna pe burtă şi se întrebă o clipă dacă n-avea

rău de înălţime. însă privirea sclipind de fericire pe care i-o adresă pilotului avu darul să-l liniştească imediat.

Era încântată. Pe de o parte se afla în sfârşit în mijlocul norilor care îi plăceau atât de mult. Pe de altă parte, aparatul fiind minuscul, avea impresia că plutea pe aerul care devenise palpabil. însă în primul rând... în primul rând, trăia această experienţă alături de Travis!

Strania lor relaţie nu fusese întotdeauna foarte cordială şi era destul de lipsită de căldură. în unele momente, păreau să se apropie, să stabilească o legătură, însă împrejurările care făcuseră să ajungă împreună făceau ca între ei să existe o barieră greu de depăşit.

Cina din seara dinainte şi excursia din timpul zilei erau primele activităţi care n-aveau nici o legătură cu sarcina şi problemele pe care le implica aceasta pentru amândoi. în sfârşit erau împreună, în mod serios. Dacă se bucura să fie în mijlocul norilor, ştia că o plimbare pe jos i-ar fi făcut aceeaşi plăcere cu condiţia de a fi cu el.

în timp ce zburau pe deasupra Miamiului, Travis striga ca să-i atragă atenţia asupra diferitelor locuri din oraş, însă zgomotul îi acoperea glasul. Cathy începu să gesticuleze şi el se nelinişti.

- Ce este? Te simţi bine? zbieră bărbatul.

- Daaa! ţipă femeia la rândul ei. Dar trebuie să coborâm... Picnicul...

Travis încuviinţă clătinând din cap şi îşi concentră toată atenţia asupra comenzilor. îndreptă aparatul spre nord şi după câteva minute ateriză pe un

câmp, lângă o rezervaţie de indieni. Opri motorul, îşi scoase casca de pilot şi se întoarse spre însoţitoarea sa.

- A fost minunat, exclamă ea, zâmbitoare. îţi mulţumesc! A fost un cadou superb!

Fără să mai stea pe gânduri, se aplecă spre el şi îl sărută o clipă pe buze. Surprinşi amândoi, se uitară câteva clipe unul la altul apoi Cathy, stânjenită de propria spontaneitate, lăsă ochii în jos.

- Haide să mâncăm! puse el capăt stânjenelii.

Părăsi locul pilotului şi o ajută să iasă din carlingă, apoi luă coşul cu provizii şi pătura adusă pentru picnic. Se instalară pe iarbă în mijlocul drumului, între avion şi o cabană în ruină. Era cald şi bine şi Cathy îşi regăsi bună-dispoziţia în timp ce Travis întindea pătura pe jos. Ea îngenunche şi începu să scoată mâncarea din coş, zâmbind liniştită. Bărbatul nu mai ştia ce să facă şi se simţea în plus.

- Poate ţi se pare stupidă ideea asta cu picnicul, dar de atâta vreme n-am mai avut ocazia!

- Nu mi se pare deloc stupidă... dar nu am nici un pic de experienţă în lucruri de felul ăsta şi nu ştiu ce te aştepţi de la mine.

Se aşeză lângă ea şi tânăra femeie îşi dădu pe spate buclele rebele.

- E foarte simplu. E de ajuns să te bucuri de soare, să mănânci şi să ai mare grijă la furnici.

Travis râse din toată inima.

- Nu cred să fie furnici pe aici. în schimb, dacă ar începe să plouă, am fi invadaţi de ţânţari.

- Doar nu crezi că va ploua chiar în ziua picnicului nostru! E absolut interzis!

Travis zâmbi înţelegător şi se întinse pe pătură. Avea motive să fie puţin neliniştit, dar prefera să nu-i spună nimic lui Cathy. Cunoştinţele lui în materie de meteorologie îl avertizau că exista riscul unor averse violente. Dar spera să se întoarcă la Miami înainte de a începe furtuna.

Cathy pregătise sandvişuri, salată şi mai multe feluri de brânzeturi şi fructe. Aveau bere rece pentru Travis şi limonadă pentru ea.
Dejunară liniştiţi în timp ce ea îi punea întrebări despre munca lui şi despre începuturile carierei lui de pilot. Toate acestea îi atingeau trecutul dureros al lui Travis, însă el răspundea calm, fără reticenţe.

- Unde te-ai născut? îl întrebă Cathy.
- La Boston.
- Ai crescut pe vreun vas?

El zâmbi, amuzat.

- Casa în care am copilărit era un pic mai spaţioasă decât ce-ai văzut tu.

Cathy n-avea nici o îndoială că provenea dintr-o familie înstărită. Ce-ar fi zis dac-ar fi aflat că pământurile familiei Hoyt acopereau o bună parte a statului Massatchusetts?

Ar fi vrut să-l mai întrebe despre fratele lui dar nu îndrăzni. Subiectul era prea delicat. Ar fi vrut totuşi să-i spună că, dacă şi-ar asculta inima, ar înţelege că, în ciuda decepţiilor şi a rănilor trecutului, familia nu putea decât să-l iubească şi să-l ierte.

După ce mâncară, strânseră împreună vesela picnicului. Travis se aşeză pe spate, cu mâinile sub cap şi Cathy începu să exploreze împrejurimile, atentă la cântecul păsărelelor, inspirând aerul cald şi umed, mirosul verde de chiparos. în sfârşit, oftând satisfăcută, se întoarse să se aşeze pe pătură, scoase un notes şi începu să scrie.

Travis stătea riemişcat, bucurându-se de căldura soarelui care-i mângâia faţa. De multă vreme nu mai lenevise în mijlocul naturii, profitând de timpul frumos. Deschizând ochii pe jumătate, o zări pe Cathy, aşezată lângă el. Avea privirea pierdută în depărtare şi ronţăia gânditoare capătul creionului. Pentru o clipă, i se trezi din nou încrederea în viaţă, puterea de a înţelege şi ierta, de a se adapta la o realitate crudă, ivită pe neaşteptate. De ce-i dădea femeia voie să rămână lângă ea? Uneori se aştepta s-o vadă răzvrătindu-se împotriva brutalităţii lui, să-l alunge cu problemele şi coşmarurile lui. Dar ea nu făcea aşa şi se arăta totdeauna răbdătoare şi înţelegătoare. Merita oare atâta generozitate? Va şti într-o bună zi să-i explice că nesiguranţa îl împiedica să-şi exprime sentimentele aşa cum vroia?

O briză uşoară îi ciufuli buclele lui Cathy. Instinctiv, Travis întinse mâna şi îşi strecură degetele în părul ei în dezordine. Cathy nu fu deloc surprinsă. Zâmbind, se întoarse spre el privindu-i cu blândeţe chipul relaxat.

- Credeam că dormi, murmură femeia punând deoparte creionul şi notesul.

încet dar hotărât, Travis o trase spre el. în ciuda unei uşoare uimiri, femeia nu opuse rezistenţă. Curând, cele două chipuri erau la câţiva centimetri unul de celălalt.

- Despre ce scrii? o întrebă cu o voce gravă şi senzuală.

- Despre... Despre nimic anume. îmi notam pur şi simplu nişte idei.

O mângâie cu blândeţe pe cap, trezind în ea o plăcută senzaţie de letargie.

- încă o poezie despre nori?

- Nu, şopti ea, fascinată de apropierea lui.

Avea s-o sărute? Ah, cât îşi dorea acest lucru! Mâna lui o mângâie pe ceafa, pe umeri, pe spate. Degetele lui experte i se strecurară pe sub tricou, ca să se oprească pe pielea goală a mijlocului. Cathy se lipi de pieptul lui. Speranţa că ţinea la ea renăştea încet. Totuşi, liniştea stranie o stânjenea puţin.

- Dacă-ţi mai e foame, mai sunt sandvişuri şi fructe, murmură tânăra femeie ca să spună ceva.

-Şşşt! Nu mi-e foame nici de sandviş nici de fructe. De tine mi-e foame!

îi cuprinse faţa în palme. Buzele lor se uniră, o dată cu răsuflările. Sufocată de acest sărut, Cathy închise ochii, lăsând un vârtej plăcut s-o cuprindă. Dorinţa sporindu-i, se trezi vrând să renunţe la bizara lor promisiune de castitate. Nu-i aparţinuse mereu lui şi doar lui? Sărutul deveni mai profund, mai pasional dar şi mai tandru, ca şi cum buzele mute ar fi vrut să exprime prin atingere tot ceea ce inimile lor ascundeau cape nişte comori secrete.

Deodată, un bubuit surd de tunet se auzi undeva, spre est. Travis nu-şi dădu seama dar Cathy se încordase instinctiv, atentă la ce se auzise.

- Travis... rosti ea gâfâind, în timp ce bărbatul încerca în zadar să pună din nou stăpânire pe buzele ei.

Se depărtă puţin de ea şi o întrebă din privirea verde-cenuşie, devenită neliniştită. Răsună un nou tunet şi cerul se acoperi imediat. Cathy începu să tremure ca o frunză. Revenit brutal la realitate, bărbatul se ridică într-un cot şi se uită de jur-împrejur. începeau să cadă picături mari de ploaie. Atmosfera era apăsătoare şi umedă.

Travis se ridică dintr-un salt, trăgând-o şi pe Cathy. Strânse repede pătura şi îşi făcu repede socoteala. Nu putea să decoleze pe ploaie de pe acest teren, nepotrivit pentru aşa ceva. Cu fiecare clipă, ploia devenea mai violentă. Cât despre Cathy, palidă ca o moartă, era împietrită de spaimă. El trebuia să fugă la avion şi să ia legătura prin radio cu turnul de control.

- Ascultă, îi spuse el punându-i cuvertura în braţe, trebuie să te părăsesc pentru o clipă. Du-te să te adăposteşti în cabană şi aşteaptă-mă.

Un tunet răsună în apropiere şi ploaia deveni şi mai violentă. Paralizată, Cathy rămânea nemişcată, cu ochii mari, strângând cu putere pătura în braţe. Hainele îi erau deja ude şi se lipeau de ea. Văzând-o atât de speriată, Travis o luă de umeri şi o întoarse înspre direcţia cabanei.

- Hai, du-te! îi ordonă. O să fie şi mai rău.

Ea se clătină câţiva paşi pe picioarele nesigure apoi o luă la fugă spre adăpostul providenţial. Travis o urmări câteva clipe apoi se precipită spre avion. Ploua cu găleata, picăturile formând o perdea cenuşie care stânjenea vizibilitatea. în fugă, bărbatul se împiedica de pietre, de bucăţi de lemn de pe jos dar continua cu îndârjire.

în sfârşit, ajunse la aparat, urcă la bord, porni motoarele şi duse aparatul până la vreo cincizeci de metri de cabana în ruină. Turnul de control îi comunică ultimele informaţii referitoare la traseele aeriene şi lista punctelor de aterizare posibile în regiunea Miami. Aveau să-i mai dea informaţii în funcţie de direcţia pe care o va lua furtuna. Făcu un rond ca să întoarcă avionul şi să-l pună pe poziţia de plecare şi opri motoarele înainte de a porni în pas avântat către cabană. Când ajunse acolo, era ud până la jpiele.

- Cathy! o strigă intrând în adăpost.

O căută cu privirea dar n-o văzu.

- Cathy! repetă, neliniştit.

Un tunet violent sfâşie aerul. Un ţipăt sugrumat venit din interior îl făcu s-o repereze şi să se ducă spre ea. O găsi lipită într-o nişă din zid, buimăcită şi tremurând, strângând pătura în braţe. Părul, şiroind de apă îi cădea pe ochi. Când o strigă a treia oară, se întoarse spre el albă ca varul cu ochii larg deschişi, dar care nevăzând nimic. Travis simţi că i se strânge inima. Părea o fetiţă abandonată, pradă unei panici de nedescris. încet, se apropie de ea murmurându-i cuvinte care s-o îmbărbăteze. îi luă pătura din mâini, i-o puse pe umeri şi o cuprinse în braţe.

- Sunt aici, draga mea, n-am să te mai abandonez niciodată, îi şopti la ureche.

Rămaseră acolo mai bine de o oră, aşteptând să treacă furtuna. Travis o legăna în braţe strângând-o la piept ca s-o liniştească până când, epuizată, încetă să mai tremure. Când ploaia se opri, o conduse la avion, o instală pe locul din dreapta şi el trecu la comenzi. Curând, zburau spre Miami. Cathy rămânea tăcută, parcă hipnotizată. Pilotând aparatul, Travis o observa cu coada ochiului, întrebându-se ce-ar fi putut să-i provoace această panică de furtună. Ce catastrofa din trecut reducea această fiinţă atât de încrezătoare, plină de vitalitate şi curajoasă, la starea vrednică de milă a unui copil terorizat în faţa elementelor dezlănţuite ale naturii?

Ajunseră acasă fără ca tăcerea lor să fi fost întreruptă. Se lăsa docil condusă, într-un fel năucită. Considerând că se ajunsese în situaţia aceasta din cauza epuizării nervoase, Travis trase concluzia că o porţie de somn ar fi fost benefică. O duse în cameră, o dezbrăcă, o şterse cu un prosop şi o aşeză în pat firă ca ea să protesteze. Abia terminase s-o acopere cu pătura şi tânăra femeie dormea deja.

Temându-se s-o lase singură, să nu se trezească sub efectul cine ştie cărui coşmar, începu să măsoare cu paşi mari salonul de alături, atent la cel mai mic zgomot. în sfârşit, se întoarse în cameră, se dezbrăcă la rândul lui şi se aşeză în pat.

Mult timp, o privi cum dormea în penumbra camerei apoi, simţind deodată nevoia s-o atingă, se apropie de ea şi îi puse o mână protectoare pe pântec.

Pielea femeii era moale şi caldă; răsuflarea îi redevenise liniştită şi regulată iar obrajii îşi recăpătaseră culoarea.

în somn, îşi duse şi ea o mână la pântec, gest care acum îi devenise familiar. Când degetele lor se întâlniră, se apucară într-un gest spontan.

Pe urmă, ea se trezi cu un oftat de uşurare; era trecut de miezul nopţii. Se simţea neaşteptat de calmă şi destinsă. Clipi din ochi şi îl privi pe Travis care era întins lângă ea. Părea epuizat, iar privirea lui era melancolică. îl mângâie pe obraz şi întoarse capul spre el.

- Eşti atât de trist! spuse femeia cu o voce încă somnoroasă.
- Eram neliniştit pentru tine.
- Suntem acasă? întrebă, confuză.
- Da. De câteva ore. Nu-ţi aduci aminte?

-îmi... îmi amintesc de furtună... Chadm-a abandonat şi pe urmă...

Cathy se încruntă, căzând pe gânduri. Travis nu înţelegea de ce adusese vorba despre fratele ei.

- Şi pe urmă, îmi aduc aminte că m-ai regăsit.

îi zâmbea şi pe faţă i se putea citi fericirea şi speranţa. Crezuse până atunci că Travis va rămâne cu ea doar pentru că se simţea dator s-o facă şi că, de îndată ce problema sarcinii se va rezolva, o va părăsi... că îşi alesese să fie singur... asemenea tuturor eroilor. Nimic nu-l ţinea în loc. îl iubea pentru că era un romantic. Destinul alesese să-i apropie pentru ca în cele din urmă, prin el, să devină femeie şi mamă. Gândul acesta n-o mai speria ca la început. Poate Elisabeth Harris avea dreptate, poate era de ajuns să iubeşti.

Dacă Travis se hotăra s-o părăsească, îi va rămâne dragostea aceasta, miracolul pe care îl trăiseră împreună şi cele câteva clipe asemenea acesteia.

- Cathy? începu el. Când a-nceput furtuna nu vroiam să te sperii, dar trebuia neapărat să iau legătura cu turnul de control, deci să te las singură.

- Nu mai mi-e frică. Cât m-ai ţinut în braţe, mi-a trecut.

Ochii lor se întâlniră; femeia îi zâmbea. Deodată, cu un gest premeditat, ea azvârli cuvertura la capul patului, scoţându-şi la iveală trupul gol, încrezătoare, oferindu-i-se. Travis spera din toată inima să-i fi interpretat corect gestul, să fi înţeles mesajul tăcut care sclipea în ochii ei. Foarte încet, aproape cu respect, îi cuprinse cu palma un sân rotund şi lăptos. Avea atâta nevoie, îşi dorea atât de mult s-o iubească! Ea i se abandonase tandru înainte ca furtuna să-i întrerupă, şi parcă senzaţia de excitare nu i se stinsese.

Cathy suspină încântată sub mângâierile lui. încurajat, bărbatul se apropie de ea căutându-i buzele. Strecurându-şi degetele prin părul lui des, femeia se împinse în el ca şi cum despărţirea lor o durea. Curând, nu mai fură decât un singur trup. Cele două corpuri se dăruiau pe de-a-ntregul unul altuia, reînnoind miracolul primei lor întâlniri. în liniştea densă şi aerul greu al acelei nopţi de vară, se regăseau, se redescopereau, se minunau de tandreţea şi fericirea pe care o împărţeau. în limbajul mut al amanţilor, îşi comunicau cu intensitate sentimentele prea mult timp reţinute. Cuvintelor, de acum inutile, le ţineu locul săruturile pătimaşe. Valul tumultuos al dorinţei îi purta în curentul

lui nebun spre abisul de lumină în care se scufundau stelele. împreună, se sfârşiră de aceeaşi plăcere în acelaşi ţipăt.

Mult timp după aceea, în timp ce ea dormea satisfăcută, Travis se gândea la ciudata afinitate care exista între ei de la început. Niciodată nu mai trăise o asemenea experienţă – mai ales cu femeia cu care se însurase din spirit de rebeliune copilărească. La început, se temuse, se apărase, dar astăzi, respirând parfumul dulce şi cald al lui Cathy, înţelegea că acesta era drumul spre vindecare, spre iertare, drumul care-l va conduce spre viitor. Micul Prinţ avea dreptate. «Lucrurile importante sunt invizibile pentu ochi, nu le vezi decât cu inima.»

O strânse pe Cathy lângă el şi o sărută blând pe frunte. Acum, putea să doarmă şi el. Găsise răspunsul. Singurul mod de a o ajuta pe Cathy şi, prin ea, să se ajute pe el însuşi era s-o iubească. Şi o iubea.Capitolul 11

Cathy ţinea cu atenţie în mână foaia de hârtie ca pe un document rar şi preţios. Era contractul pe care Valerie Baner tocmai i-I dăduse pentru încă patru articole despre probleme feminine. Nici nu-i venea să-şi creadă ochilor. Nu numai că devenea o scriitoare profesionistă dar i se şi respecta părerea într-un domeniu pe care abia îl descoperea, constrânsă de realităţile survenite recent.

Savurându-şi cafeaua, Valerie observa cu interes expresia de neîncredere a invitatei sale. Nu se aştepta ca această Catherine Donely să aibă o purtare atât de copilărească şi asta făcea ca maturitatea gândirii din panseurile ei să-i pară şi mai extraordinară. Pentru editoarea jurnalului, Cathy semăna mai mult cu un îngeraş zburdalnic decât cu un poet eseist.

Valerie era o femeie de patruzeci de ani, puţin rotunjoară. Pătrunsese în miezul ideilor lui Cathy care-i aminteau de propriile reflecţii din urmă cu cincisprezece ani. Şi atunci se puneau aceleaşi probleme dar nu se vorbea niciodată despre ele – cel puţin, nu deschis. Ceea ce era bine pentru părinţi

rămânea valabil şi pentru copiii lor. Nici nu intra în discuţie o altă variantă.
- Ai timp să-l examinezi în detaliu. Ai să vezi că este vorba despre un contract standart.
Cathy împături foaia şi o aşează cu grijă în geantă, sperând în sinea ei că Travis ştia să citească printre rânduri. Murea de nerăbdare să-i arate trofeul.
Valerie îşi puse coatele pe masă şi îşi sprijini bărbia în palme observând-o tot timpul pe Cathy prin ochelarii ei de mioapă.
- Ţi-am citit articolul în buletinul centrului medical pentru femei.
Cathy se înroşi, stânjenită de faptul că interlocutoarea îi cunoştea secretele.
-Da?
- Da... Cred că întotdeauna trebuie să pornești de la experiențele trăite...
Cathy, gata să se apere, se uită drept în ochii Valeriei şi îşi ridică bărbia într-o atitudine provocatoare.
- Şi eu fac parte din experienţa trăită. Sunt... Sunt însărcinată, voi avea un copil...
- Şi te-ai gândit la posibilitatea să avortezi?
Valerie observa atentă toate reacţiile lui Cathy.
- Am respins ideea, răspunse tânăra femeie cu convingere. Vreau să am copilul acesta.
Zâmbea, liniştită, însă declaraţia îi aduse aminte de telefonul Elisabethei Harris. Ca să nu aibă probleme de sănătate, trebuia să se supună unor examene medicale regulate şi amânase vizita de astăzi ca să nu lipsească de la dejunul cu editoarea ei. Se va duce la centru până la sfârşitul săptămânii.
- Şi tatăl copilului?

Tatăl copilului?
Tatăl copilului era Travis. Simţi cum o cuprinde un val călduros de afecţiune. Travis. Tatăl copilului ei! Copilului lor! Erau mult mai apropiaţi, mult mai intimi decât şi-ar fi închipuit cu câteva săptămâni în urmă.
- Tatăl copilului... vrea să se însoare cu mine.
- Trag concluzia că l-ai refuzat. înseamnă că nu-l iubeşti?
Cathy clipi din ochi. Pe chip i se întipări un zâmbet tandru care
nu-i scăpă Valeriei...
- Ba da, îl iubesc. Numai că... nu vreau să mă ia de soţie din cauza copilului... Pentru că s-ar simţi dator. Nu sunt sigură că am tăria să fiu mamă. Dacă aleg avortul, continuă ea cu voce sugrumată, nu va mai avea nici un motiv să rămână lângă mine. Dar dacă păstrez copilul, voi avea mereu mărturia a ceea ce-am trăit împreună, chiar dacă mă părăseşte.
- Te mai vezi cu el?
Dacă-l mai vedea? Dumnezeule mare! Trăiau împreună!
- Da, răspunse timid Cathy.
Urmă o tăcere prelungită apoi Valerie reluă:
- Ştii, şi eu am avut aceeaşi problemă în urmă cu mai bine de zece ani. N-a fost uşor să mă hotărăsc, însă pentru mine, a fost decizia bună.
Cathy era impresionată de această mărturisire. Valerie îi spunea că nu era singură, că şi altele avuseseră parte de aceleaşi îndoieli, aceleaşi întrebări, că o înţelegeau...
- îţi mulţumesc pentru sinceritate, îi răspuns zâmbindu-i la rândul ei Valeriei.
- Ei bine, aştept cu interes noul tău eseu, concluzionă editoarea chemându-l pe ospătar.

Cathy nu putea să n-o admire pe Valerie, la fel ca şi pe Elisabeth Harris. Femeile acestea erau atât de puternice, atât de sigure pe ele!

- Sper să nu te decepţionez.
- Sunt sigură că n-ai s-o faci, afirmă Valerie.

Plăti nota şi ieşiră împreună, apoi îşi luă rămas bun ca să se-ntoarcă la birou.

O dată rămasă singură, Cathy îşi lăsă maşina în parcare să se plimbe hai-hui şi să profite de soare. Prea preocupată de gândurile care i se învălmăşeau în minte, nu acorda nici o atenţie străzii şi trecătorilor. întâlnirea cu Valerie şi semnarea contractului o flatau. Se întâmplaseră atâtea lucruri de când se hotărâse să trăiască pe picioarele ei, încât i se părea că luase această hotărâre în urmă cu secole. în câteva luni, căpătase experienţă de viaţă cât în mai mulţi ani. Erau suişuri şi coborâşuri... şi era Travis... poate şi copilul...

Copilul acesta avea un rol important în viaţa ei. Ştia deodată că părerea lui Travis despre naşterea copilului ar ajuta-o foarte mult în alegerea sa. însă el nu vorbea niciodată despre asta. Nici nu mai insista să se mărite cu el. Amănuntul acesta era cu siguranţă plin de semnificaţii.

încerca să-i câştige dragostea, fără să ştie că sentimentele ei erau mult deasupra legăturii fizice care-i unise... cu câtă bucurie i se dăruia, fără nici o restricţie... că pactul iniţial nu mai era decât o amintire. Era convins că într-o bună zi va ajunge la ceea ce-şi dorea. De altfel nu-i ascunsese acest luciu şi, într-o noapte, după ce făcuseră dragoste, îi şoptise la ureche:

- O să vezi Cathy că până la urmă te vei căsători cu mine. Femeia traversă strada ca să ajungă în grădina

publică. O mulţime de copii se jucau în nisip, se dădeau în leagăne, se alergau ţipând în gura mare. Fascinată, le urmărea vitalitatea, curajul, lipsa de griji. Puţin le păsa dacă mai cădeau, dacă se murdăreau, dacă transpirau. Avea atâtea de învăţat despre ei... Avea atâtea de învăţat despre propriul ei copil.

Instinctiv, îşi duse mâna la burta care începea să se rotunjască puţin. Unele haine îi erau deja prea strâmte. Avea să se ducă la centrul medical înainte de sfârşitul săptămânii. De altfel, ar trebui să vorbească cu Elisabeth despre contracţii. O dată cu fiecare nouă criză, era din ce în ce mai convinsă că durerile erau anormale. Bineînţeles, lui Travis nu-i spusese nimic pentru ca să nu-I neliniştească.

Pentru ea, Travis era un călător, un vagabond care-şi căuta libertatea. într-o bună zi, poate va pleca. Pentru moment, era fericită să-l aibă alături şi să se iubească. Cu toate acestea, în ciuda bucuriilor pe care le împărţeau, Cathy îl simţea uneori încordat, nemulţumit. Era un semn de netăgăduit că această viaţă îl apăsa şi într-o bună zi va pleca. Cu stoicism, femeia încerca sa se obişnuiască cu ideea. în realitate, nu cunoştea cauzele nemulţumirii companionului ei. Nu se gândea s-o părăsească pentru ca să se apuce din nou de viaţa de aventurier, ba dimpotrivă, vroia să-şi vadă din nou tatăl căruia îi simţea lipsa, să se împace cu el şi să i-o prezinte pe Cathy. Din păcate, nu era atât de simplu, după cum dovedea un incident survenit în ziua în care o luase pe Cathy a doua oară cu avionul.

în după-amiaza aceea, nu aveau motiv să se teamă din cauza vreunei furtuni; cerul era albastru, fără nici urmă de nori. Se duseseră în Grand Bahamas – la

vreo sută de kilometri de Florida – ca să dejuneze, să facă baie şi să stea la soare pe o plajă pustie, cu nisip fin. Ziua fusese minunată. Se purtaseră ca doi amanţi fericiţi, ţinându-se de mână, râzând împreună, în sfârşit, în culmea fericirii. Euforia durase până la întoarcerea în Miami. Ajunşi acasă, ţinându-se strâns lipiţi unul de celălalt, se îndreptau spre cameră ca să desăvârşească această zi fericită, când sună telefonul.

Curios, apelul era pentru Travis. Era Melinda. Cathy îi întinse receptorul şi se retrase ca să-l lase să vorbească în linişte.

- Bună, Travis! îl salută Melinda, cu un zâmbet în glas.
- Melinda...
- Mi se pare că te deranjez. Ce mai faci?
- Melinda, îţi baţi joc de mine! Doar nu mă suni ca să mă-ntrebi ce mai fac!
- Ai perfectă dreptate. Te sun pentru că cei de la bază au luat legătura cu mine. Vor să ştie când vrei să te întorci.
- Chiar aşa?
- Mi-au vorbit despre furtunile din septembrie şi posibilele uragane... Ar trebui să le dai telefon pentru amănunte.

- Foarte bine. Am să Ie dau un telefon mâine.

Urmă o linişte de câteva clipe. Travis primi întrebarea ca pe un pumn în plex.

- Deci, e însărcinată?

Bărbatul se încordă. Plecând din Key West, se mulţumise să-i spună Melindei că avea treabă la Miami. După aceea îi dăduse coordonatele. Melinda îşi dăduse seama imediat că plecase s-o caute pe Cathy şi trăsese

concluzia simplă ca bună ziua. Acum nu mai avea nici un rost să spună că nu era aşa.
- Da, confirmă el, simţindu-se dintr-o dată foarte obosit.
Urmă a doua întrebare.
- Şi ce vrei să faci?
- Aş vrea să mă-nsor cu ea dar nu vrea. Mi-e teamă că va face un avort şi încerc s-o conving să mai aştepte.
- E destul de greu, îl compătimi Melinda. Ţii la ea?
- Cred că sunt îndrăgostit de ea, Mei. Nu pot s-o părăsesc.
- I-ai spus? Ştie?
- Nu. Crede că rămân din obligaţie. Dacă i-aş spune acum că o iubesc, nu m-ar crede. Nu m-a crezut nici atunci când i-am spus că vreau să mă căsătoresc cu ea – şi totuşi, ăsta-i adevărul.
- Doamne, ce încurcătură! oftă Melinda.
Urmă o nouă tăcere prelungită, apoi ea continuă:
- Travis? Aş putea să trec s-o văd şi să stau de vorbă cu ea?
- Nu, Melinda. îţi mulţumesc, dar mai bine nu.
- Te înşeli. Poate m-ar asculta.
- Nici vorbă! Ascultă... Ştiu foarte bine că vrei să m-ajuţi... însă n-are rost... Pe mine trebuie să mă creadă Cathy...
- Bine, bine. Nu te supăra. Fă cum crezi!
Părându-i rău de ieşirea lui, Travis se gândi că era mai bine să schimbe subiectul de conversaţie.
- Spune-mi, ce mai fac băieţii?
- Foarte bine! Mă fac să-mi ies din minţi. N-ar fi trebuit să Ie promiţi că-i duci să se scufunde! De

dimineaţă până seara nu fac altceva decât să mă-ntrebe când mai vii pe la noi!
- Spune-le că n-am uitat promisiunea pe care le-am făcut-o, dar vor trebui să mai aştepte puţin.
- în orice caz, am să-i duc la bunicul. Poate în felul ăsta or să se mai gândească şi la altceva.
- Ai dreptate, Mei.
- Cu atât mai mult cu cât i-ar face plăcere şi bătrânului, care se simte cam singur din când în când. Travis simţi că i se pune un nod în gât. O mulţime de sentimente confuze i se agitau în suflet.
- Nu numai el... mormăi bărbatul. în sfârşit, profită de sejurul acolo şi sărută-i pe copii din partea mea. Apropo, uitasem, ai găsit un cumpărător pentru barcă?
- S-ar putea să fie. M-a sunat cineva din Boston. Ăsta-i unul dintre motivele pentru care vreau să merg acolo. Se pare că este un domn interesant... şi tânăr...
- Atunci, Doamne-ajută!
- Ştii că dacă vând barca, va trebui să-ţi găseşti unde să stai?
- Nu-ţi face griji, mă descurc.
- Ai vreun mesaj pentru tatăl tău?
- Nu.
- în sfârşit...
- Am spus nu! Nici un mesaj. Când o să am ceva să-i spun, o să-i spun singur. Drum bun.
Când Cathy se întoarse în salon, îl găsi pe Travis trist şi gânditor. Nu-i puse nici o întrebare, iar când o anunţă că se duce să facă o plimbare, nu avu nimic de obiectat. îl privi ieşind, gândindu-se că obiceiul acesta de a dispărea ore întregi, uneori chiar zile, semăna cu o fugă din faţa problemelor... De altfel, nu era chiar ea una dintre probleme?

Cathy se culcase deja când Travis se întorsese. Dar nu dormea încă. El intrase în cameră fără să facă nicicel mai mic zgomot şi o privise cu o seriozitate neobişnuită. Fără să înţeleagă semnificaţia acestei priviri enigmatice, Cathy dăduse instinctiv la o parte pătura, se aşezase pe marginea patului şi îi făcuse semn să se apropie.

Venise până la ea în linişte şi, cu gesturi devenite un ritual, cu mii de mângâieri afectuoase şi familiare, îl dezbrăcase. Atunci, Travis o luă în braţe, buzele lor se căutară, se găsiră şi se răsturnară amândoi în pat ca să se iubească încet, cu tandreţe.

- Am atâta nevoie de tine, îi murmurase el la ureche.

Cathy plecă de pe banca pe care stătuse. Era la doi paşi de terenul de aviaţie şi Travis trebuia să se întoarcă în curând. Se va duce în întâmpinarea lui şi se vor întoarce împreună.

Când ajunse acolo, Travis tocmai îi dăduse un raport mecanicului de hangar şi se ducea spre birou. Simţind prezenţa cuiva în spate, se întoarse şi o văzu pe Cathy care se apropia, sigură pe ea, zâmbitoare şi încrezătoare. Cât de mult se schimbase! înflorise, devenise femeie. Cât era de frumoasă!

- Eram... pe-aici, prin împrejurimi, şi mi-am spus că n-ar fi rău să trec pe la tine.

Travis zâmbi, fericit.

- Excelentă idee... Dar, ce făceai «prin împrejurimi», doar n-ai mers pe jos până aici?
- Nicidecum. Mi-am lăsat maşina în faţă la *Miami Magazine*.
- Dejunul s-a desfăşurat în bune condiţii?
- Da. Am un nou contract pentru patru articole.

- Bravo! Iei premiul Pulitzer anul viitor?
- Fără îndoială!
- Cu atât mai rău... Tu îmbogăţeşte-te pentru ca eu să pot ieşi la pensie, să mă uit la nori!

Această referire spontană la un viitor comun o surprinse pe Cathy.

- Credeam că aşa ceva ţi s-ar părea ridicol...
- M-am răzgândit. Hai să ne întoarcem.

Tot drumul de întoarcere îl străbătură ţinându-se de mână.

După ce opri maşina la câtfva paşi de casă, Travis îi deschise uşa, o ajută să iasă şi o luă în braţe.

- Cathy, mi-a făcut mare plăcere să te văd mai devreme. îţi mulţumesc că ai venit.

Cuprinzându-i faţa cu mâinile, o sărută afectuos pe buze.

- Cathy?

Auzindu-şi numele strigat, femeia tresări. Şi ea şi Travis se întoarseră spre locul de unde se auzise vocea. La câţiva paşi de ei, în dreapta lor, stăteau două siluete masculine; erau Chad şi Brian. Cei doi bărbaţi îi priveau cu o vădită curiozitate care, în cazul lui Brian, nu întârzie să se transforme în ostilitate.

- Dar... Voi ce faceţi aici? întrebă Cathy surprinsă.

Se înroşise, şi Travis neliniştit, o ţinea în continuare în adăpostul protector al braţelor lui.

- N-ai dat telefon, eu n-am reuşit să iau legătura cu tine şi atunci am început să-mi fac griji. La fel şi Brian.

Travis înţelese imediat că era vorba despre Chad; asemănarea dintre el şi Cathy era frapantă. Mai înţelese că n-avea de ce să se teamă de el – în vreme ce celelalt bărbat, acest Brian, avea ceva ameninţător, cu toate că nu prea îl avantaja fizicul.

- Bună Cathy, spuse el fulgerându-l din priviri pe Travis.
- Bună Brian, îi răspunse ea încet.
Nu ştia cum să le explice de ce se afla în braţele unui bărbat despre a cărui existenţă nu ştiau absolut nimic. Brian părea că nu avea nevoie de nici o explicaţie. Cu pumnii strânşi, el Seu un pas în direcţia perechii.
- Uşurel! îl domoli Chad prinzându-l de mână.
N-avea nici un chef să se amestece în viaţa surorii lui. Venise doar să se asigure că nu avea probleme şi, la prima vedere părea sănătoasă şi fericită. De asemenea, era mult mai sigură pe ea decât fusese atunci când plecase de acasă.
Cathy îi aruncă o privire lui Travis care îl supraveghea în continuare pe Brian.
- Travis, începu ea, ţi-l prezint pe fratele meu, Chad. Şi de asemenea pe... Brian Radcliff.
Travis se mulţumi să clatine din cap.
Chad se uita pe rând la sora lui şi la necunoscut.
- Cathy, nu vroiam să te deranjez dar... îmi făceam griji pentru tine... Trebuia să fac ceva!
- Cathy a făcut cercetări pentru scrierile ei, improvizã Travis.
Femeia fu surprinsă să-l vadă luându-i spontan apărarea, dar nu
vroia să mintă pentru ea, nu avea nevoie s-o protejeze.
- Aşteptaţi... începu ea.
însă izbucnirea lui Brian o Seu să se oprească dintr-o dată.
- Am putea să ştim ce fel de cercetări?
- Despre nori.
Chad, cu braţele încrucişate la piept, lăsase ochii în pământ contemplându-şi pantofii.

- Despre nori... cât de interesant, constată ironic Brian.
- Perfect. Despre nori, interveni Cathy plasându-se în faţa lui Travis ca să-l oprească pe Brian.
- în ce scop?
- Lucrez la o culegere de poezii. îţi aduci aminte de cartea pe care o găseai ridicolă?
- Fără îndoială că îţi place să lucrezi în braţele acestui tip! se aprinse Brian. Presupun că el ţi-e ghidul care te face să descoperi norii din al nouălea cer!
- Calmează-te, Brian, îi şopti Chad.
- Brian, te rog... începu Cathy.

Dar se întrerupse ştiind că o explicaţie n-ar fi fost deloc uşoară. Totuşi îi datora o explicaţie.

- Bravo, ţi-ai dat seama!

Era glasul lui Travis, apăsat, sigur pe el. Ochii lui verzi îl fixau pe bărbatul blond şi subţire din faţa sa.
Cathy puse o mână pe braţul lui Travis şi i se adresă lui Brian în speranţa de a dezamorsa situaţia încordată.
Din nou, Chad acorda toată atenţia scenei care se desfăşură sub ochii lui.

- Brian, n-ai dreptul să vorbeşti aşa.
- Cum aşa? Dar îmi aparţine!
- Nu aparţin absolut nimănui! Intre noi n-a existat nici un angajament, chiar dacă toată lumea credea că ne vom căsători.
- Dar lui? Lui i-ai făcut promisiuni! explodă Brian furios.

înainte ca cineva să aibă timp să reacţioneze, el se precipită spre
Travis. Cathy scoase un ţipăt. Pumnul lui Brian tocmai îi atinse buza de sus a lui Travis.

- Brian, termină! interveni Chad.

- Travis! ţipă Cathy, speriată.
Brian, considerându-se deja învingător, se pregătea să-i mai tragă unul. Dar clipa de surprindere trecuse. Travis îi prinse braţul din zbor şi i-l imobiliză hotărât într-o priză de autoapărare. Urmă un geamăt de durere în timp ce agresorul se rostogolea pe jos sub o violentă lovitură a adversarului.
O linişte de neînchipuit urmă acestei confruntări fulgerătoare. Chad, care o trăsese de o parte pe Cathy, îşi abandonă sora ca să-l ajute pe Brian să se ridice. Umilită şi furioasă, Cathy îl privi pe Brian apoi pe Travis şi se apropie de cel din urmă.
îi mângâie cu blândeţe buza spartă. Din rană se prelingea o şuviţă de sânge. Travis îşi coborî privirea spre ea, dar femeia nu ştiu să descifreze mesajul din ochii lui deveniţi deodată sumbri. Rămânând lângă Travis, se întoarse spre Brian şi îl privi în timp ce se ridica ajutat de Chad. Era foarte palid. în afara contextului său obişnuit avea aerul fragil al unui puşti. Astăzi, Cathy îşi dădea seama că deşi cândva avusese de gând să se mărite cu el, nu-l iubise niciodată şi nu-l va iubi niciodată că pe
Travis. Bineînţeles, jucase un rol important în definirea personalităţii ei. însă rolul acesta se sfârşise şi fără îndoială că nu-l va mai vedea niciodată. Această pierdere o întrista, însă nu o făcea să aibă remuşcări. Brian nu mai avea nici o legătură cu viitorul ei. Viitorul ei era din păcate foarte nesigur.
Când Brian fu din nou în picioare, Chad se întoarse lângă sora lui. Interpretând atitudinea lui ca pe o formă de agresiune, Travis o cuprinse pe Cathy de umeri cu un gest protector.
- Cathy, lasă-mă să vorbesc eu, îi şopti el.

- Nu. Eu trebuie să vorbesc cu el, i-o tăie tânăra femeie pe un ton ferm şi fără replică.
Travis o privi plictisit dar nu insistă. Se întoarse spre Chad. Cei doi bărbaţi se cântăriră în linişte din priviri, bănuielile lor se risipiră şi se liniştiră.
Cathy se apropie de fratele ei.
-+ îmi pare rău, Chad. Nu vroiam să te îngrijorezi din cauza mea. Aş fi preferat să evit toate astea.
- Totul e în ordine, Cathy?
Ea şovăi, apoi îi zâmbi timid.
- Da. Totul e bine.
- Vrei să rămân un timp cu tine?
- Nu. N-am nevoie de ajutorul tău. Sunt destul de matură ca să am singură grijă de mine.
El se întoarse spre Travis şi Cathy îi citi o întrebare mută în priviri.
- Chad, eu am ales să fiu cu Travis.
Nu mai spuse nimic altceva şi el înţelese esenţialul.
- Trebuie să merg cu Brian la un doctor. Aştept veşti de la tine.
Era în ordine. Clătină din cap, încuviinţând, docilă. Chad îi
zâmbi, o bătu prietenește pe obraz şi, adresându-i-se lui Travis, concluzionă:
- Ai grijă de sora mea.
Cathy îşi privi fratele care se îndepărta împreună cu Brian spre maşina lor, apoi îşi îndreptă atenţia asupra lui Travis, zâmbindu-i. Mâinile lor se întâlniră şi intrară împreună în imobil.
Ajunşi în bucătărie, ea începu să-i spele rana dar se întrerupse foarte repede.

- De ce n-ai făcut niciodată dragoste cu el de când îl cunoşti? N-ai vrut?
- Mmmm... Nu ştiu. N-am vorbit niciodată despre asta. Brian nu era prea insistent... Nu părea deloc grăbit. îmi închipui că aştepta căsătoria.
- Şi, tu vroiai să te măriţi cu el?
- Oh, nu! Cu siguranţă nu. Numai că... Toată lumea credea că asta se va întâmpla până la urmă...
îşi continuă treaba de infirmieră şi rănitul schiţă o grimasă.
- Te-a durut? îl întrebă, înduioşată.
Bărbatul o privi îndelung, până ce pe chipul lui se întipări o expresie de satisfacţie deplină. Cathy îşi înălţă sprâncenele.
- Asta vrea să însemne un zâmbet?
O mângâie pe spate cu o mână şi o trase lângă el acoperindu-i obrazul şi gâtul cu o ploaie de sărutări. Buza îl ardea, însă puţin îi păsa-, femeia nu păruse încântată că doi bărbaţi se bătuseră pentru ea.

Draga mea, îi murmură la ureche, nimeni nu va putea niciodată să-mi facă nici cel mai mic rău, când e vorba despre tine.Capitolul 12

Episodul acesta dădu o formă definitivă relaţiei lor, pecetluind în sfârşit legătura afectivă care exista între ei. în noaptea aceea se iubiră cu o pasiune disperată.

Totul începu în clipa în care Cathy vru să-i scoată lui Travis cămaşa murdară de sânge, cu intenţia s-o spele. Interpretându-i altfel gestul, bărbatul începu şi el să-i scoată bluza. Printr-un acord tacit, ritualul mut al dezbrăcării se acceleră şi deveni mai serios. Când fură amândoi complet dezbrăcaţi, se priviră cu uimire, ca şi cum s-ar fi descoperit pentru prima oară.

în vreme ce se cercetau atent, ochii verzi ca smaraldul ai lui Travis scânteiau parcă aprinşi dinăuntru de lumina dragostei. Trupul lui Cathy nu mai avea nici o urmă de adolescenţă. Avea pieptul mai plin, conturul şoldurilor frumos curbat – fără îndoială din cauza sarcinii. Dacă la prima întâlnire i se păruse atrăgătoare din cauza tinereţii, astăzi devenise o femeie împlinită şi pe deplin pe placul unui bărbat.

împreună cu Travis, îşi explorase propria senzualitate şi îşi descoperise firea arzătoare şi pasionată pe care nu-i mai era ruşine
s-o împartă cu el. Luând iniţiativa, Cathy îi mai demonstră o dată cât de mult se schimbase în ultimele

săptămâni. îl prinse de mână, îl strânse tare şi îl conduse spre cameră murmurând: – Iubeşte-mă!

Rămas iară cuvinte de emoţie, cu inima plină de speranţă şi încredere, Travis o luă pe sus, o duse în braţe şi q aşeză delicat în pat.

Niciodată nu se iubiseră cu atâta patimă. împreunarea lor, fizică şi afectivă, fu atât de totală, încât le oferi o plăcere de o intensitate care o Seu pe Cathy să-i dea lacrimile. în culmea fericirii, plin de tandreţe, Travis îi acoperea buzele cu dulci sărutări.

în confruntarea cu Brian, Cathy pusese capăt cu îndrăzneală legăturilor cu trecutul. Travis era poarta ei deschisă spre viitor.

în zilele care urmară, universul de tandreţe care se creă în jurul lor îi rupse de realităţile cotidiene cele mai importante. Nimeni nu se mai gândi că ajunsese în a treia lună de sarcină.

în momentul acela surveni o bulversare atât de violentă, încât fiecăruia dintre ei le trebuiră câteva săptămâni ca să-şi dea seama de toate implicaţiile. Incidentul avusese loc după ce Travis îi spusese lui Cathy că trebuia să se ducă la Key West pentru o întrevedere urgentă cu superiorii lui. Din cauza aceasta, era a doua seară când Cathy refuza să cineze. Palidă şi docilă, acceptase vestea plecării lui Travis clătinând din cap înţelegătoare. Această atitudine de calmă resemnare îl irită puţin. Ar fi vrut ca ea să se manifeste altfel în faţa acestei despărţiri.

Lipsa ei de apetit nu avea nici o legătură cu vestea tulburătoare pe care tocmai o aflase. Travis o bănuia că se temea să nu-l vadă dispărând pentru totdeauna, dar singurul mijloc de a o convinge de contrariu era să se întoarcă repede, cât mai repede.

El era aşezat la masă, studiind fişele cu datele referitoare la ultimele urgane. Sacul de voiaj era deja lângă uşă. Fruntea încruntată arăta că era extrem de concentrat asupra a ceea ce făcea, dar îi trăda şi frustrarea. Atitudinea retrasă a lui Cathy nu-i venea în ajutor şi se temea de momentul plecării. înţelegerea care se stabilise între ei în ultima vreme părea acum o crudă iluzie.

Când trecu pe lângă el să se ducă în bucătărie, Travis ridică ochii. Se pregătea să-i spună ceva dar ea ieşi imediat din cameră.

Chiar dacă ar fi vorbit, Cathy nu l-ar fi auzit. Era preocupată să descifreze mesajele pe care i le trimitea corpul ei printr-o serie dureroasă de contracţii din ce în ce mai puternice. Un pahar de apă o va face să se simtă mai bine şi puţină mişcare nu putea să-i strice. Picături fine de transpiraţie îi îmbrobonau fruntea. Bufeuri de căldură alternau cu o neplăcută senzaţie de frig. Mâna în care ţinea paharul îi tremura. Ceva nu mergea.

- Travis... încercă să-l cheme femeia.

Bineînţeles că n-o auzise. Cu privirea aţintită asupra uşii bucătăriei, se străduí să ajungă acolo sprijinindu-se de perete, dar nu putu să mai facă nici un pas. N-o mai ţineau picioarele.

- Travis!

Din această chemare abia auzită răzbătea durerea şi panica. Era prea departe de ea.

Paharul îi căzu din mână şi se sparse. Alertat de zgomot, Travis ţinu să-i atragă atenţia, amuzat.

- Haide, Cathy! Fii atentă!

Ridică ochii şi o văzu clătinându-se. Abia avu timp să se precipite spre ea ca să atenueze şocul căderii.

- Cat... Ce se-ntâmplă, draga mea?

- Travis! reuşi să scâncească în timp ce un nou val de durere îi sfâşia pântecul.

O luă în braţe şi se duse repede s-o aşeze în pat. Femeia îşi strânse picioarele la burtă. Avea pumnii strânşi şi pe chip i se citea o mare suferinţă. Sudoarea îi şiroia pe obrajii decoloraţi. Travis o mângâie pe frunte. în ciuda transpiraţiei, era rece ca gheaţa. Respira din ce în ce mai greu.

îngrozit de ceea ce se-ntâmpla, bărbatul ajunse dintr-un salt lângă telefon.

- 911, serviciul de urgenţe, pot să vă ajut?
- Da, e o urgenţă...
- Care este problema?
- Problema? Mmmm... Măcar de-aş şti... O doare! Se zvârcoleşte de durere!
- Poate e o apendicită?
- Nu! Nu înţelegeţi... Nu este aşa ceva!
- încet, calmaţi-vă... Da-ţi-mi adresa şi trimit o ambulanţă.

Cathy mai ţipă o dată şi sunetul i se opri în gât. Deodată, Travis
înţepeni. Se temea că ambulanţa va întârzia prea mult.

- Nu! Ascultaţi... Spuneţi-le celor de la spital c-o aduc eu imediat!

Puse jos telefonul fără să se mai gândească la faptul că uitase să dea numele bolnavei.
în câteva minute, Cathy, înfăşurată într-o pătură, era instalată în maşină. în curând, traversau oraşul într-un ritm infernal. Din fericire, nu era nici vineri, nici sâmbătă seara şi, când ajunseră nu găsiră nici un alt caz de urgenţă. O luă din nou pe Cathy în braţe. Capul i se sprijinea pe umărul lui şi trupul îi era încordat din cauza durerii. Abia ajunseră în pragul uşii, că o echipă

de infirmieri veni la ei. Preţ de o secundă, bărbatul îşi lipi buzele de fruntea lui Cathy şi îi şopti cu o voce sugrumată:

- Cat, mă auzi? Te iubesc, Cat... Te iubesc.

Fu ajutat s-o întindă pe targă. Doctorul tânăr o dezveli, lăsând să cadă în lături pătura în care fusese învelită.

- Dumnezeule! exclamă Travis, speriat.

0 bună parte a trupului femeii era plin de sânge.

O prinse de mână şi o strânse tare. Cathy întoarse spre el o privire goală şi buzele ei mute încercară în zadar să-i rostească numele.

- Nu vă faceţi griji, ne ocupăm noi de dânsa, spuse hotărât doctorul, desfacându-le mâinile.

- Vin şi eu, declară Travis.

- Sunteţi soţul?

- Nu! Trebuie neapărat? se enervă Travis.

- Atunci îmi pare rău dar ordinele sunt clare. Trebuie să rămâneţi afară.

Medicul nu mai aşteptă răspunsul şi începu să le spună celorlalţi ce trebuia făcut. Câteva clipe mai târziu, Cathy fu luată cu targa rulantă şi Travis o privi cum se îndepărta, întru totul neputincios. Nu protestă; important era să primească imediat îngrijirile de care avea nevoie. înnebunit de furie şi frustrare, trase cu toată puterea câţiva pumni în peretele cel mai apropiat. Era din nou prizonierul coşmarurilor. Fratele lui urla în avionul cuprins de flăcări. Vinovăţia ameninţa să-l sugrume: Cu mare greutate, reuşi să-şi revină în fire.

- Nu, spuse încet. Niciodată...' Niciodată...

Mitch murise. Nimic ny mai putea schimba asta. întrebările lui rămâneau pentru totdeauna fără răspuns. Nu va şti niciodată dacă Mitch îl iertase sau nu – dar

asta nu mai avea nici o importanţă. îi rămânea să-şi trăiască viaţa. îi mai rămânea şi Cathy. Cathy, pe care o iubea. îl auzise oare? De ce nu-i spuseses asta mai demult? De ce aştepta întotdeauna să fie prea târziu ca să spună «iartă-mă», să spună «te iubesc»?

îngrozit, se plimba nervos pe culoarul lung trecând prin faţa uşilor închise. Abia îndrăznea să se gândească la suferinţa pe care ea trebuia s-o îndure. Avea să piardă copilul. Era numai vina lui!

într-un moment de luciditate, încercă să se gândească la ce ar fi putut face util. Atunci îşi aduse aminte de numele Elisabethei Harris, doctora de la centrul medical pentru femei despre care îi vorbise Cathy; Merse pe culoar până localiză biroul infirmierelor. Când începu să vorbească, femeia care era de gardă ridică spre el doi ochi somnoroşi.

- Făceţi-mi un serviciu, vă rog şi sunaţi-o din partea mea pe doctoriţa Elisabeth Harris, de la Centrul medical pentru femei sau pe altcineva asemenea.

Femeia clătină din cap în sens negativ şi îi răspunse cu un ton birocratic:

- îmi pare rău, dar nu pot să fac nimic pentru dumneavoastră. E o cabină telefonică...
- E o urgenţă! exclamă Travis, gata să-i ia telefonul cu sau fără voia ei.
- Bineînţeles. înţeleg perfect însă ordinele...
- Puţin îmi pasă de ordinele astea! Nu pot s-o las singură aici. Trebuie să rămân în caz că...

în ce caz? De fapt, el nu ştia nimic. Nici infirmiera, dar experienţa o întărise. Fiecare pacient avea povestea lui şi văzuse destule tragedii la care nu mai vroia să se

gândească. Totuşi, ceva o impresiona în disperarea bărbatului acestuia. Ridică uşor din umeri.

- Dacă tot sunt singură, nimeni nu va avea ce să-mi reproşeze. Mai spuneţi-mi o dată numele.

Elisabeth Harris nu era acolo dar, cum aştepta apeluri urgente, robotul telefonic dădu numărul ei personal. Infirmiera mai făcu o încercare.

- Vă previn, spuse ea, dacă nu este acasă, va trebui să vă descurcaţi singur.

Din fericire, a doua tentativă reuşi. Elisabeth Harris îşi aduse imediat aminte despre cine era vorba.

-l s-a întâmplat ceva lui Cathy?

- Am adus-o la spital în urmă cu un sfert de oră. Nu ştiu ce s-a-ntâmplat cu ea şi nu m-au lăsat să intru.

Se întrerupse, inspiră profund ca să se liniştească şi continuă:

- înţelegeţi, trebuie să rămân cu ea, acolo e locul meu.
- Bineînţeles. Nu vă faceţi griji, vin imediat.

Doctora închise şi Travis avu grijă să-i mulţumească infirmierei pentru solicitudinea de care dăduse dovadă. Faptul că Elisabeth

Harris acceptase să vină nu schimba cu nimic neliniştea lui. Cel puţin, se gândi el reocupându-şi locul în faţa uşii prin care dispăruse Cathy, nu va mai fi singur. în jurul lui, activitatea spitalului se desfăşura în rutina cotidiană. Un val de furie absurdă se trezi în el. Nimeni nu se interesa de situaţia urgentă ? De ce personalul medical nu fugea să-i sară în ajutor lui Cathy? Nu ştiau că nu trebuia să se mai întâmple nimic rău cu ea? Că pentru el era persoana cea mai importantă din lume?

Scoase un geamăt înfundat. De ce trebuia întotdeauna să-i distrugă pe cei pe care îi iubea? De ce-i

abandona întotdeauna pe cei de care avea cel mai mult nevoie? în Key West, în vasul pe care Mitch şi Melinda îl cumpăraseră ca să-şi petreacă vacanţele împreună cu copiii, se crezuse la adăpost de restul lumii. Pe urmă, Cathy dăduse buzna în universul lui, îi arătase cât de mediocră era această viaţă. N-o merita. Nu era în stare să-i aprecieze tinereţea, bucuria, încrederea oarbă în existenţă, speranţa în viitor. Dacă ea va supravieţui acestui coşmar, îi va reda libertatea.

în spital era o linişte de moarte. Era ora patru şi jumătate dimineaţa. Se auzea doar, încet de tot, scârţâitul unor tălpi de cauciuc pe mozaic. Dar Travis, rezemat de zid, nu mai auzea nimic.

- Travis? se auzi deodată un glas liniştit.

Bărbatul tresări. în faţa lui era Elisabeth Harris, ţinând în mâini două cești cu cafea. Se ridică şi se duse spre ea.

- Poftim, bea, îi spuse doctora întinzându-i o ceaşcă, altfel, mă tem că o să fii următoarea urgenţă.

Travis acceptă băutura caldă şi zâmbi.

- Mulţumesc, doamnă Harris.
- Elisabeth, îl corectă ea.
- Va scăpa cu bine?
- Cathy se va însănătoşi fără probleme. Dumneata mă neliniştești mai mult. Am vorbit cu doctorii. Cum Cathy n-are familie în Florida, te autorizează pe tine să rămâi cu ea până nu va mai fi în pericol.

Bărbatul încuviinţă din cap cu gravitate apoi se încruntă.

- Au spus dacă...

- Au spus multe lucruri. Mai bine hai să ne aşezăm undeva ca să stăm de vorbă liniştiţi.

Travis o urmă într-o sală de aşteptare unde se aşezară pe nişte scaune confortabile. Rămaseră câtva timp tăcuţi, bându-şi cafelele apoi Elisabeth luă cuvântul.

- Ai înţeles că a pierdut copilul... sau mai bine zis, nu l-a pierdut. Au trebuit să-i producă avortul. A fost o problemă gravă şi n-au avut de ales.

.- Ce s-a-ntâmplat?

- Ei bine, oftă Elisabeth, coloana vertebrală a copilului s-a rupt – asta era cauza durerilor. Cathy a făcut o hemoragie internă şi a pierdut mult sânge. Oxigenul nu mai ajungea la embrion în cantitate suficientă. înţelegi? Trebuia salvată ea, în primul rând. în orice caz, fătul n-avea nici o şansă.

- Da... înţeleg, oftă bărbatul.

Cum şovăia în continuare, Elisabeth îl aşteptă răbdătoare să-şi revină.

- Credeţi... Că sunt răspunzător pentru acest... accident? Aseară... am Scut dragoste şi...

- Linişteşte-te, Travis. Ceea ce s-a-ntâmplat n-are nici o legătură cu ce spui tu. Procesul era început de mai multă vreme. Eu am prevenit-o pe Cathy că dacă se hotărăşte să păstreze copilul, trebuie să fie urmărită îndeaproape de medici, ţinând seama de ceea ce s-a-ntâmplat mai demult. Cred că ştii despre problemele pe care le-a avut în adolescenţă şi care au Scut-o să creadă că era sterilă. Ţi-a vorbit despre asta?

- Nu, dar am aflat întâmplător citind articolele pe care ţi le trimetea.

- Atunci, înţelegi fără îndoială gravitatea situaţiei.

- Ţi-a spus vreodată că vroia să avorteze? îşi întrebă Travis interlocutoarea urmărindu-i expresia feţei.
- La început, i-am vorbit despre avort ca o soluţie posibilă dar nu s-a gândit niciodată serios la acest lucru. Nu s-a dus niciodată să consulte doctorul.
- Din cauza mea, fără îndoială. Eu am obligat-o să mai aştepte.

Reacţia aceasta o surprinse pe doctoriţă.

- Nu cred, Travis. Acum, nu mai are nicr.o importanţă. Cred că şi-a dorit copilul, copilul tău. Dar se temea că nu este suficient de matură ca să fie o mamă bună. Se simţea prea tânără, prea neexperimentată.
- Sarcina aceasta a fost cu totul întâmplătoare? Va mai putea avea copii?
- Medicii nu consideră că ar fi imposibil. Ar trebui să aştepte un an până să mai facă o încercare şi trebuie să fie supravegheată îndeaproape. Accidentul din noaptea aceasta nu trebuie să se mai repete.

Elisabeth se întreba ce era cu interesul pe care Travis îl manifesta faţă de Cathy. Se gândea să întemeieze un cămin cu ea, sau se gândea să pună capăt relaţiei de îndată ce problema va fi rezolvată?

- Iartă-mi curiozitatea dar... Vroiai să se hotărască să avorteze?
- Amândoi dorim fericirea lui Cathy. Adevărul este că aş fi vrut să păstreze copilul dar, dacă ar fi vrut să avorteze, n-aş fi împiedicat-o. în condiţiile astea, nu eram eu cel în măsură Să ia hotărârea.
- Şi acum, ce ai de gând să faci?
- Să rămân cu ea. Din păcate, lucrez la serviciul naţional de meteorologie şi trebuie să plec din Miami la

Key West. Misiunea va dura două zile, poate şi mai mult. Totul depinde de mine.

- Şi după aceea?

- După aceea, vom încerca s-o luăm de la capăt. În sfârşit, dacă aşa vrea şi ea.

Era aproape ora prânzului când Cathy deschise cu greutate ochii. Pleoapele grele i se închiseră imediat, dar făcând un efort reuşi să şi le ridice. Vroia să facă totul ca să-şi revină din anestezie, îşi simţea capul cântărind o tonă. Totul era nefiresc de liniştit şi sunete neclare ajungeau până la ea parcă traversând o perdea de ceaţă. Ceva o strângea de mână. întoarse încet capul. Un tub de plastic ce pornea dintr-un ac aflat în braţul ei ajungea până sus, la un flacon şi dincolo, îi recunoscu chipul lui Travis. Părea trist şi epuizat. Clipi din ochi, luptând cu somnul. Travis îi zâmbi şi se aplecă spre ea.

- Bună ziua, frumoasa mea din pădurea adormită, îi murmură mângâind-o pe obraz.

Cathy ar fi vrut să-i răspundă, îi zâmbi, dar nu avu puterea să facă mai mult. O durere surdă i se trezi în pântec. îşi înghiţi saliva cu greutate. Avea gâtul uscat. Travis se ridică, turnă apă într-un pahar care se afla pe masa de la capătul patului însă deja, femeia se străduia să vorbească.

- Am... Am pierdut copilul... Bebeluşul a murit, gemu tânăra femeie, în pragul disperării.

- Cathy...

Se aplecase din nou spre ea, dar acum avea ochii închişi. îşi strecură degetele printre buclele ei. Nici măcar nu avusese timpul să-i repete că o iubea. Medicii

mai vroiau s-o ţină internată încă două zile. Dacă pleca acum şi se grăbea...

O sărută pe frunte murmurându-i:

Te iubesc, draga mea. Te iubesc şi o să mă întorc. îţi promit.Capitolul 13

Cathy îşi încălţă sandalele, îşi potrivi centura, fără măcar să-şi dea seama că slăbise, se uită în jurul ei ca să vadă dacă nu uitase ceva, îşi aranjă ultimele lucruri în poşetă şi închise valiza care era în pat. Camera avea un aspect straniu, apartamentul părea pustiu. Elisabeth Harris o scosese din spital cu o zi înainte şi o singură noapte petrecută în singurătatea asta sinistră o deprimase, deter- minând-o să plece. Avea nevoie de un mediu prietenos şi familiar. Se întorcea la Baltimore, măcar pentru un timp.

Ii fusese greu să ia această hotărâre. Nu-şi mai aducea aminte de explicaţiile pe care i le dăduse lui Chad în legătură cu întoarcerea ei precipitată şi era puţin neliniştită. Nu se gândea decât să părăsească Florida, Miamiul, apartamentul bântuit de fantoma lui Travis care o chinuia peste măsură. Plecase şi o lăsase singură.

Acoperi maşina de scris şi verifică dacă luase notiţele asupra lucrării în curs. Pe spătarul unui scaun, remarcă haina de piele întoarsă a lui Travis. Mângâie cu vârful degetelor haina atât de familiară. Speranţa se trezi din nou în ea. Poate se va întoarce totuşi. Ochii i se umplură de lacrimi. Nu, nu mai plângea aşa cum plânsese toată noaptea trecută şi nu se mai hrănea cu iluzii deşarte. Problema cu copilul se rezolvase, Travis nu avea nici un motiv să mai rămână.

Atunci când redevenise conştientă pentru a doua oară, Travis nu mai era la căpătâiul ei şi nu mai întâlnise decât zâmbetul înţelegător al Elisabethei Harris. Era

aproape ora cinci, şi dormise toată ziua. Cu toate acestea, i se părea că se trezise deja, mult înainte. Travis era la căpătâiul ei şi o ţinea de mână. I se părea că-şi mai aducea aminte că-i spusese încet câteva cuvinte minunate – «Te iubesc, Cat»... sau poate visase. Cathy îi zâmbi uşor doctorei, căreia i se păru că citeşte decepţia în ochii pacientei sale.

- Bună ziua, Cathy. Cum te simţi?
- Slăbită... slăbită şi... epuizată.
- Mi se pare firesc.
- Eşti aici de mult timp?
- De aseară, de pe la ora şapte ₹
- Of, Elisabeth, suspină Cathy. îmi pare rău, tu...
- N-ai de ce să te scuzi. Sunt fericită că am fost chemată.
- Cine te-a chemat?
- Travis. Mi-a dat telefon după ce a ajuns aici. Am venit imediat.

Auzindu-i numele, Cathy înghiţi cu greutate şi se uită în partea cealaltă. Nu o mai întrebă nimic. Nu vroia să arate cât era de deprimată.

- N-a fost atât de neplăcut, continuă Elisabeth. Ne-am ţinut companie cât am băut vreo doi litri de cafea! Am făcut cunoştinţă şi am vorbit cu doctorii să-i dea voie să rămână lângă tine.
- Să rămână lângă mine?
- La început l-au refuzat, din cauză că nu făcea parte din familie. Dar am reuşit să-i conving că lucrurile stau altfel.

Gânduri confuze se învălmăşeau în mintea lui Cathy.

- Ce s-a-ntâmplat?

Elisabeth nu ştia ce să răspundă. Cathy vorbea despre Travis sau despre copil? Se hotărî să-i spună mai întâi

ce se-ntâmplase cu copilul. Pe urmă se întorcea la Travis.
- Să fii liniştită, concluzionă Elisabeth, vei mai putea avea copii. Medicina de astăzi a făcut mari paşi înainte.
- N-o să mai am copii. Niciodată...
Glasul i se frânse. Toate speranţele să trăiască alături de Travis până la sfârşitul zilelor se năruiau...
Elisabeth înţelese.
- Ba da, Cathy, o să mai ai copii. Şi pe urmă, Travis a spus că se va întoarce.
- Nu, nu se va întoarce. Nu mai are nici o obligaţie faţă de mine.
- Poate. Dar nu vroia să te lase singură, să te abandoneze.
- Atunci, de ce a plecat?
- Din cauza slujbei lui. Trebuia să se-ntoarcă la Key West. O problemă de câteva zile.
Cathy continuă se nege clătinând din cap.
- Nu se va mai întoarce. Ai să vezi.
Elisabeth nu mai avea nimic de adăugat care ar fi putut s-o convingă. Spera doar că Travis n-o minţise.
- Doamnelor, îmi pare rău că vă întrerup, interveni o asistentă deschizând uşa. Chirurgul vrea s-o vadă pe pacientă.
Elisabeth se ridică şi îşi adună lucrurile. îi venea greu s-o abandoneze pe Cathy în suferinţa ei cumplită. Atunci când îi întinse mâna să-şi ia bun rămas, Cathy o strânse şi murmură rugătoare:
- Elisabeth, te rog, vreau să mă-ntorc acasă.
Fără să-i pese de ceea ce se-ntâmpla, infirmiera blocă uşa să rămână deschisă şi anunţă:
- Vă mai las încă două minute.
Apoi dispăru.

- Vor să te ţină până vineri. Medicul vrea să-ţi facă nişte analize ca să-ţi prescrie un anticoncepţional.
- Bine, de acord. Dar vreau să mă-ntorc acasă, insistă pacienta, încăpăţânată.

Cum să-i explice Elisabethei că aici se simţea străină, că după experienţa prin care trecuse, avea nevioe de un cadru familiar, de obiecte personale care s-o facă să se simtă în largul ei: Cât i-ar fi plăcut ca Travis să apară în cadrul uşii şi s-o ia în braţe. Dar plecase. Lacrimile începură să-i curgă şiroaie pe obraji. Din fericire, era şi Elisabeth acolo, nu era chiar singură!

- Am să vorbesc cu doctorul. Vom încerca să găsim un compromis. Dar ar ii mai bine să aştepţi până vineri.

Elisabeth încerca în felul acesta să câştige timp ca să-i dea lui Travis o şansă în plus. Poate va veni până vineri, dacă n-o minţise.

Găsind-o înlăcrimată, chirurgul încercă s-o consoleze explicân- du-i că va mai putea avea copii, însă degeaba. Cathy nu fu în stare să mănânce nici o înghiţitură din ceea ce i se aduse. Rămase într-o stare de prostraţie toată seara, pierzându-şi toate speranţele. în aprilie, un viitor radios îi surâdea, după patru luni, viaţa ei era un câmp de ruine şi bea până la ultima picătură din cupa disperării.

Aşezată pe un scaun, Cathy răsfoia distrată exemplarul legat în piele din *Micul Prinţ*. Cu un gest neräbdător, închise cartea şi se uită la ceasul de la mână. Taxiul trebuia să apară dintr-o clipă în alta. Neştiind când se va întoarce – dacă se va mai întoarce – dusese maşina înapoi la agenţia de unde o închiriase. Orice s-ar fi întâmplat în viitor, oraşul Miami va rămâne întotdeauna legat de amintirea lui Travis, a copilului pe care-l pierduse, a tranziţiei dificile la vârsta maturităţii.

Trebuia să se întoarcă acasă, să-şi vadă fratele. Se schimbase, devenise femeie. învăţase ce este dorinţa, teama şi sacrificiul, învăţase să dea, să primească, să iubească. Pierduse totul. Un viitor lipsit de orice perspectivă i se deschidea înainte. însă mai trebuia să înveţe să poarte povara pierderii sale. Niciodată nu va avea dragostea lui Travis, aşa cum sperase. Trebuia să se adapteze situaţiei acesteia, aşa cum se adaptase cu sarcina neaşteptată şi cu pierderea copilului.

Adolescenta din ea dispăruse. Femeia ieşise din această crisalidă a durerii, dar fluturele, descumpănit, nu mai avea puterea să-şi desfacă aripile şi să-şi ia zborul. Totuşi, în ciuda confuziei care o stăpânea, ştia instinctiv că pierderea era compensată de un câştig pe care-l va descoperi mai târziu în viaţa de zi cu zi. Pentru asta, trebuia să continue să trăiască.

Travis era înnebunit de furie. Camera lui Cathy nu avea telefon şi nu putea să ia legătura cu ea. Asistenta de serviciu îi dădea veşti; bolnava reacţiona bine la tratament, starea ei generală era satisfăcătoare. Dar refuza să-i transmită vreun mesaj personal; regulamentul interzicea acest lucru. Frustrat, pe de-a-ntregul neputincios, Travis se întreba dacă îi înţelegea motivul plecării, dacă ştia că se va întoarce, dacă vroia să rămână cu el, dacă ştia că o iubea şi suferea alături d> ea.

Nu reuşise să comunice cu ea miercuri. Joi, trebuise să zboare toată ziua. în cele din urmă, o sunase pe Elisabeth, care îi spusese despre Cathy că urma să părăsească spitalul a doua zi. Totul era pe dos!

Elisabeth nu-i spuse despre intenţia lui Cathy de a pleca la Boston. Pe de o parte, putea să se

răzgândească iar pe de altă parte, spera ca Travis s-o întâlnească înainte să plece. Şi mai trebuia de ţinut seama de hotărârea crâncenă a lui Cathy, ajunsă în pragul disperării.

Frământat de sentimentele pe care le încerca, Travis se gândi pentru o clipă să lase baltă responsabilităţile profesionale şi să se ducă la Cathy. După ce trecu momentul de panică, înţelese că lucrurile trebuiau să-şi urmeze cursul firesc şi că nu putea să aibă nici un control asupra situaţiei.

Sâmbătă, se întorsese la baza din Key West. Epuizat, dormi o bună parte a zilei. După-amiază, dădu telefon la spital; Cathy Donely plecase acasă de două zile. Formă numărul de la apartamentul în care locuia. Un mesaj din centrală îl informă că linia era temporar suspendată. Cathy plecase din Miami! Se întorsese la Baltimore. în prima clipă fu tentat să se ducă undeva, să bea... să uite. Dar asta nu iar fi folosit la nimic.

Ba dimpotrivă, se va duce să-şi vadă tatăl. îi va cere iertare, se vor împăca şi îl va asigura că, deşi nu era fiul ideal, de acum înainte va fi alături de el. După aceea, se va duce să-l vadă pe Chad Donely şi să-i explice amănunţit ce se-ntâmplase între el şi Cathy. Era bine să evite ca ea să fie nevoită să-i dea explicaţii.

Alerta meteorologică dată la Key West nu era deloc o glumă. Totul părea să indice faptul că în largul coastei Floridei se dezvolta un uragan care urma să se declanşeze în ziua echinocţiului din septembrie. Travis nu dispunea decât de puţin timp ca să pună în aplicare ceea ce vroia să facă la Baltimore şi la Boston. Pe urmă, va trebui să se întoarcă la Key West, cu sau fără Cathy.

Chad se uită la ceasul de la mână. Era doar cu cinci minute în întârziere. Căutându-l cu privirea pe Travis, se îndreptă spre locul de întâlnire, cafeneaua

aeroportului care avea originalul nume de «Cockpit Bar». Venind din direcţii opuse, cei doi bărbaţi se întâlniră în pragul barului. încă o dată, se cântăriră din priviri, în tăcere. încă o dată, Travis fu uimit de asemănarea dintre el şi Cathy. Cât despre Chad, el vedea în Travis un bărbat atletic, cu privirea sinceră şi care probabil nu se „temea de prea multe lucruri.

Intrară amândoi în bar şi se instalară la tejghea. După ce-şi comandară berile, Chad fu cel care luă cuvântul:

- La ce oră ai avion?

- Peste două ore, avem tinv destul. Ce mai face Cathy?

- Bine. E puţin cam paliul, a slăbit şi e foarte obosită. Nu mi-a spus de ce s-a-ntors şi nici eu n-am întrebat-o. E la ea acasă şi când o să vrea, o să vorbească.

- Dar... interveni Travis, neîncrezător, nu eşti curios să afli?

- Ba mor de curiozitate. Dar nu e treaba mea ce s-a întâmplat cu Cathy, ce s-a-ntâmplat între voi. Vreau numai să n-o fac să sufere.

Travis se încruntă. Ar fi vrut să-i spună că sora lui fusese gravidă şi că pierduse copilul. însă se gândi că era mai prudent să păstreze secretul, secretul lui şi al lui Cathy. De altfel, dacă ştia sau nu, asta nu schimba cu nimic datele problemei imediate care însemna restabilirea legăturii lor.

- Ei bine, dacă asta poate să te liniştească, află că am intenţiile cele mai onorabile faţă de Cathy.

Chad clătină din cap şi îl privi atent, în liniște, mai mult timp.

- Da. Te cred. Altfel, de bună seamă că n-ai avea ce să cauţi aici. Dar nu înţeleg altceva; de ce n-ai luat legătura direct cu ea?
- Mmmm... A fost o mică neînţelegere şi a trebuit să plec din Miami cu probleme profesionale înainte de a avea timp să punem lucrurile la punct. Când m-am întors din misiune, plecase deja din oraş.
- Ai făcut bine că n-ai căutat-o.
- De ce?

Chad ridică din umeri.

- Nu vrea să vorbească cu nimeni. S-a întors de patru zile şi abia am schimbat o vorbă.

Chad nu ştia că acest consemn nu se referea şi la Travis. El căuta doar să nu-şi obosească sora. Nu ştia nici că era convinsă că îl pierduse pe Travis pentru totdeauna. Dacă ar fi ştit acest lucru, bineînţeles că s-ar fi purtat altfel.

- Eu... sunt în drum spre Boston, mă duc să mă-ntâlnesc cu tatăl meu... Am vrut să ne întâlnim ca să...
- Ştiu. Atunci, ce părere ai despre surioara mea?
- Am o părere foarte bună. E o făptură excepţională. Îi place viaţa, se minunează de tot ceea ce vede. E ca un copil într-un magazin de jucării.
- Da, altădată... începu Chad gânditor.

-Altădată...?

- S-a schimbat. Nu mai e copilul de altădată. Nu mai are inocenţa pe care o avea când a plecat din Baltimore. Poate aşa-i mai bine. în orice caz, e prea târziu. Ar fi trebuit să mă ocup de ea, să fiu fratele în care poate avea încredere. Şi-a petrecut mai mult timp Cu tata care a învăţat-o să viseze, dar nu să deschidă ochii!
- Chad, trebuie neapărat s-o văd!

- Da, bineînțeles. Vrei sfatul meu? Dă-i un răgaz. Dacă într- adevăr o iubești, n-ai de ce să te temi. După ce se va risipi ceața, o să vrea să te vadă.

Travis nu era chiar atât de sigur. Spera din toată inima să n-o fi pierdut.

- Am o întrebare, din curiozitate, spuse el căutând să schimbe subiectul. De unde se trage frica ei de furtună?

- Avea șase ani, eu paisprezece. Jucam fotbal cu Brian și tata a insistat să vină și ea cu noi. Se plictisea lângă noi și se mai ducea să se plimbe. Uneori, ne trebuia câte o oră până s-o regăsim. într-o bună zi, Brian a avut ideea să o ducem la o cabană de lemn de lângă terenul unde alți copii se jucau de-a indienii. Cel puțin, știam unde e. Pe la mijlocul meciului, a izbucnit o furtună teribilă. Brian s-a întors acasă și eu m-am dus s-o caut pe Cathy. Am găsit-o singură, moartă de frică în cabană. Nici nu era în stare să meargă și a trebuit s-o duc în spate până acasă. Amândoi am răcit zdravăn și eu am fost aspru pedepsit. Tata nu mi-a mai dat voie să mă duc sa joc fotbal, întotdeauna am crezut că sora mea va ajunge să-și stăpânească teama. Și pe urmă, la Baltimore, nu prea ayem parte de furtuni!

- Spre deosebire de Florida, unde sunt la ordinea zilei!

- Nu și-a ales cel mai bun loc pentru a-și începe cariera de scriitor!

- Dă-mi voie să nu fiu de acord cu ceea ce spui.

Chad zâmbi, sesizând aluzia. își terminară berile și Chad insistă să plătească. Travis acceptă cu plăcere. Dar înainte de a pleca din Baltimore, mai avea o problemă de-rezolvat.

- Şi.. ^ Brian a venit s-o vadă? întrebă când ieşiră din bar.
- Nu. îmi închipui că nici n-o să vină. A fost teribil de jignit când ne-am întâlnit, rănit în amorul propriu. Mă surprinde violenţa de care a dat dovadă atunci şi aerele lui de superioritate!
- Ce-i mai face braţul? se interesă Travis.
- Chair te interesează? zâmbi Chad.

Nicidecum. Chiar îmi pare rău că nu l-am atins şi la celălalt.Capitolul 14

Travis remarcă surprins că nimic nu se schimbase. Ferma, acareturile, lacul, copacii mari numai buni de cățărat în ei, tot acest univers fusese pentru el şi Mitch pe vremea copilăriei terenul de joacă ideal, rămăsese neschimbat. La volanul Land Roverului ei, Melinda, tăcută, îi observa pe ascuns reacţiile. Nimic nu lăsa săi se ghicească sentimentele lui Travis în spatele măştii lui tensionate.

Auzindu-şi numele strigat, el se întoarse spre fereastră. Călare pe o barieră, cei doi băieţi ai Melindei îl salutau ţipând în gura mare şi dând frenetic din mâini.

- îmi pare rău că te salută de la distanță!
- Nu-i nimic. Avem tot timpul să ne vedem. Lasă-i să se bucure de paradisul ăsta. Ce şansă pentru ei să fie răsfăţaţii bunicului!
- Totuşi, îi răsfaţă prea mult. Când ne vom întoarce în Florida, vor fi absolut insuportabili. Din fericire, o să înceapă şcoala!

Ocoli casa mare, albă, ca să să gareze în faţa intrării principale. Zâmbetul de pe buzele lui Travis de acum câteva clipe dispăruse.

- Sunt fericită că eşti aici, Travis.
- Şi tu eşti fericită?
- Bineînţeles. Copiilor le place atât de mult la fermă!
- Şi domnul... interesant... care ar vrea să cumpere vasul?

- E la fel de interesant – poate chiar mai mult. Mă place... Dar să nu anticipăm. Vine să mai vadă vasul la sfârşitul lunii. L-ar cumpăra pentru părinţii lui. Tatăl lui a visat întotdeauna că atunci când va ieşi la pensie se va duce la pescuit pe coasta de est.
- Deci ai făcut cunoştinţă. Nu e însurat, cel puţin?
- Nu! exclamă Melinda triumfătoare.
- Îi plac copii?
- La prima vedere, da. Ei îl adoră! Mi-au spus că îl iubesc aproape la fel de mult ca pe tine.
- Mă copleşeşti! în sfârşit, o veste bună.

Şoferiţa scoase cheia din contact şi se întoarse spre el.

- Să ştii că exagerezi.
- De ce?
- Ai putea să-mi spui şi mie ce te-a făcut să vii aici, să-ţi revezi tatăl?

Bărbatul o privi cu o expresie întunecată înainte de a-i răspunde:

- Mai bine mi-ai pune întrebarea asta la sfârşitul săptămânii.

Travis cobori, îşi luă sacul de voiaj şi se uită la casă. Land
Roverul pornise din nou şi dispărea la curba drumului. Da, se întorsese dar nu se simţea ca acasă.
Uşa casei se deschise şi un bătrân înalt, sprijinit într-un baston, apăru în prag. Se simţi parcă o tensiune electrică în clipa în care tatăl şi fiul se uitară unul la celălalt.

- Uite că te-ai întors, spuse în sfârşit Jim Hoyt cu o voce aspră dar nefiresc de tristă şi agale.

Se priveau în continuare, căutând să se recunoască dincolo de oceanul de neînţelegeri care îi despărţise atâta timp. însă erau amândoi făcuţi din acelaşi material, amândoi încăpăţânaţi, intransigenţi şi mândri.

- Cred că asta depinde de tine, răspunse Travis.

Privire cenuşie ca oţelul se înăspri pe faţa îmbătrânită a tatălui.

- Nu... asta nu depinde de mine, Travis. Uşa mea a fost întotdeauna deschisă.

Bătrânul se întoarse sprijinindu-se în baston şi dispăru înăuntru. Travis şovăi, oftă din adâncul sufletului şi îl urmă în casa în care crescuse.

Lucrurile nu erau atât de simple; trebuia ruptă tăcerea. în patru ani, şi tatăl şi fiul se schimbaseră. Travis îşi considerase întotdeauna tatăl un fel de zeu atotputernic. Impresia rămăsese aceeaşi chiar dacă îmbătrânise. Accidentul îl transformase într-un handicapat, chiar dacă se adaptase la noul mod de viaţă. Obosea repede... şi trebuia să se pregătească pentru ziua când va lăsa locul altuia. în toţi aceşti patru ani de absenţă, Jim se interesase de viaţa lui Travis. Ştia că, dacă fiul lui n-ar fi mers pe calea pe care şi-o alesese singur, ar fi putut să fie mândru de el.

Conversaţia devenea mai liberă o dată cu trecerea timpului. Şi-au adus aminte de vechile răni care nu se cicatrizaseră. Şi-au adils aminte de Mitch, bineînţeles – nu s-ar fi putut altfel în mijlocul amintirilor de o viaţă. Au vorbit despre mersul afacerii bătrânului, despre modernizare. Travis îşi asculta tatăl cu atenţie, întrebându-l, dându-i câte o sugestie.

Într-o după-amiază, Travis plecă singur într-o plimbare lungă. Când se întoarse, era mai palid dar şi mult mai calm. Jim Hoyt, aşezat pe un scaun în curte, se uită la fiul care se apropia. Ştia de unde venea. Travis se opri în faţa lui. Avea aerul neliniştit al unui puşti care se temea de judecata părintească.

- Tată, îţi cer iertare. îmi pare rău. Nu ţi-am spus-o niciodată, dar îmi pare rău pentru ce i s-a-ntâmplat lui Mitch.

- Ştiu, băiete. Nu te-am învinovăţit niciodată pentru asta. Niciodată.

- Totuşi, credeam...

- Te-ai înşelat. Dumnezeu ştie de ce ţi-ai închipuit că te consider vinovat pentru ceea ce s-a-ntâmplat!

- Poate pentru că... Pentru că ne certam tot timpul. De.cum ne întâlneam, găseam câte un subiect de dispută.

Jim râse. Travis fu surprins de indulgenţa tatălui său faţă de ceea ce se petrecuse cândva.

- Exagerezi. Uneori, ne mai şi înţelegeam. Trebuie să recunosc... erai un băiat foarte hotărât... şi încăpăţânat! Părerile tale erau foarte ferme.

- Şi probabil greşite.

Bărbatul se aşeză pe jos, la picioarele tatălui său şi îşi aprinse o ţigară.

- Nu, nu greşite. Doar diferite de ale mele. Semănăm prea mult... şi uitam uneori...

- Da, dar...

- Nu te iubeam mai puţin decât pe Mitch. Speram că ştii. Poate n-am ştiut să te fac să-nţelegi lucrul ăsta. Eram toţi trei foarte apropiaţi. În felul

nostru. Dar el era primul născut şi pe el l-am pierdut. O să vezi şi tu ce înseamnă asta, când o să ai copii.

Un nor trecu peste chipul lui Travis. Tatăl lui remarcă. Travis se gândea la Cathy. Trebuia s-o vadă din nou. În fiecare noapte o căuta în pat, lângă el. Avea atâta nevoie de căldura, de dragostea ei. Se gândea la copil. Ce s-ar fi întâmplat cu Cathy dacă ar fi avut copilul? L-ar fi lăsat să rămână? Ar fi putut s-o convingă să se mărite cu el? Nu era prea târziu. Putea încă să mai schimbe viitorul. Şi viitorul acesta vroia să-l împartă cu ea chiar dacă n-ar fi putut să aibă copii niciodată.

Jim Hoyt crezu că băiatul lui mai are încă mustrări de conştiinţă din cauza accidentului.

- Travis, tu nu poţi să ştii ce înseamnă pentru un părinte să piardă un copil – un fiu. Nu vroiam să pierd pe niciunul dintre voi, dar sunt fericit că nu v-am pierdut pe amândoi în ziua aceea.

Vorbiră mult timp cu o sinceritate care nu mai fusese niciodată între ei – poate din cauză că pierduseră amândoi foarte mult şi cu timpul, înţeleseseră că dragostea era lucrul cel mai de preţ în lume.

- Atunci când iubeşti într-adevăr, iubeşti din tot sufletul şi când ierţi, o faci tot aşa, din tot sufletul.

Se ridicară să facă doar câţiva paşi pe malul lacului. Jim Hoyt citea pe chipul băiatului său că nu era abătut numai din cauza lui Mitch. Parcă mai percepea şi un alt motiv de frământare.

- Haide, spune-mi şi mie ce ai, îl îndemnă bătrânul.

Travis ridică privirea spre tatăl lui. Trăsăturile bătrânului erau luminate de o nebănuită tandreţe. Travis nu-l crezuse niciodată în stare de atâta înţelegere. începu să-i vorbească despre Cathy. Nu-i spuse totul, bineînţeles, dar îi spuse cât de mult o iubea, îi vorbi despre planurile lui de viitor şi că vroia să i-o prezinte. Conversaţia se prelungi până la lăsarea întunericului. Când auziră clopoţelul, se duseră în casă la cină. Continuará să vorbească şi după aceea, trecu ora de culcare, trecu cântecul privighetorilor şi ajunse să se lumineze, să se crape de ziuă. Când se auzi cântecul cocoşilor, îşi strânseră cordial mâna. împăcarea era definitivă. Jim îl luă pe Travis de umeri şi îi spuse:

- Haide, fiule, s-a Scut dimineaţă. 0 cană cu cafea nu ne-ar strica.

Travis îşi regăsise căminul, rădăcinile.

Soarele de august era cald, pielea lui Cathy se bronzase şi-i stătea foarte bine. Termină de lipit ultimul plic şi se duse să se aşeze pe un şezlong.

- Uite c-am terminat, murmură pentru sine însăşi.

Se întinse şi închise ochii. Totul era calm, liniştit în mica grădina. Dar era cumplit de singură! De câţiva ani, Chad avea un apartament în oraş. Venise şi el la casa părintească, acolo unde crescuse ca să-i ţină companie dar o avertizase că era doar o problemă temporară şi că în curând îşi va relua viaţa normală. Era un fel de a-i spune că trebuia să se gândească şi ea să-şi reorganizeze existenţa.

Zgomotele familiare din grădinile vecine ajungeau la ea odată cu briza estivală. Murmurul adierii

în frunze, cântecul păsărelelor, totul părea ca altădată. Totuşi, ceva greu de definit se schimbase. Se schimbase *ea!*

Din nevoia de a se simţi în siguranţă, voise să se întoarcă în mediul cald şi liniştitor al copilăriei sale. Nu-i dăduse lui Chad nici o explicaţie despre această întoarcere şi nici el n-o întrebase. De altfel, îşi petrecuse primele patru zile în camera ei, dormitând, şi punând în felul acesta capăt din start oricărei conversaţii. în a cincea zi, Chad o obligase să mănânce şi zâmbise amintindu-şi atitudinea autoritară a lui Travis faţă de ea.

Nu-i venea să facă nimic, nici să mănânce, nici să vorbească, nici să-şi facă planuri de viitor... nici măcar să scrie. Simţea o senzaţie îngrozitoare de gol în stomac. Se aşteptase să-i simtă lipsa lui Travis, dar nu atât de mult. Uneori, se trezea în mijlocul nopţii plângând fără să aibă vreun motiv. Alteori, copleşită de cea mai adâncă criză de nelinişte, îi rostea numele printre gemete. I se părea că nu va supravieţui.

într-o dimineaţă, se trezise la fel de vlăguită ca în zilele dinainte. Ca de obicei, începuse să se pregătească pentru ziua lungă şi goală care urma, aruncându-şi cămaşa de noapte pe spătarul unui scaun înainte de a-şi peria părul cu indiferenţă. Din întâmplare, ridicase ochii şi îşi văzu silueta în oglinda şifonierului. Rămase nemişcată. Fascinată, contemplă fără să recunoască trupul subţire şi delicat, în lumina dimineţii. Mijlocul era subţire, pântecul plat, şoldurile frumos rotunjite, sânii ridicaţi şi tari, proporţiile armonioase. Era mai frumoasă decât anul trecut. Corpul ei câştigase în feminitate şi senzualitate.

Expresia feţei îi era tristă. Părul prea abundent, prea des, îi dădea o notă preocupată. Părea mult prea tânără! Nu semăna cu persoana care se simţea a fi, o persoană adultă, nu o copilă, înţelese dintr-o dată; evadase din viaţa reală – şi continua. Cu siguranţă că în felul acesta nu reuşea să-şi rezolve problemele. Dacă vroia să fie tratată ca o adultă, trebuia să se comporte ca o adultă!

Deschise uşa camerei sale, scoase capul pe culoar şi începu să strige:

- Chad! Chad! N-ai plecat?
- Sunt aici, sunt aici. Nu te simţi bine?
- N-am nici o problemă. Ai timp să mă duci în oraş înainte de a te duce la şedinţa ta de lucru?
- Astăzi n-am de lucru. Te duc unde vrei.
- Foarte bine, încheie ea, închizând uşa.

Nevenindu-i să creadă, Chad rămase cu ochii pironiţi pe uşa închisă. Sora lui ieşise din starea de prostraţie! După ce trecu momentul de surprindere, coborî scara fluierând ca s-o aştepte jos. în scurtă vreme, veni şi ea.

- Unde vrei să te duc?
- La coafor. Trebuie să mă tund.

Nu glumea! Peste o oră, când se întoarse s-o ia, buclele rebele îi dispăruseră. Părul scurt îi încadra mai regulat faţa, scoţându-i în evidenţă trăsăturile. Chad rămase mut de admiraţie. Transformarea dovedea maturitatea lui Cathy, îi dădea prestanţă. Sora lui, întotdeauna ciufulită, se metamorfozase într-o tânără femeie foarte drăguţă!

- Ei, ce părere ai?
- îmi acorzi plăcerea să mă bucur de compania ta, invitându-te să dejunăm undeva?

- Bună idee, exclamă ea încântată.
în timpul mesei, Chad se aventură să-i pună întrebarea:
- Ştii ceva despre Travis?
- De ce mă-ntrebi? De când m-am întors, n-am vorbit despre el.
- întocmai. Adu-ţi aminte că v-am văzut împreună. Şi mi s-a părut că nu este vorba despre ceva trecător.
- Ei, bine, ceea ce ai văzut este istorie acum, declară Cathy lăsând ochii în jos.
- În concluzie, a fost o iluzie.
- O iluzie? Am fost însărcinată cu el... Fără glumă.
Zăpăcit de ceea ce auzise, Chad scăpă fuculiţa din mână.
- Dar, te credeam sterilă!
- Da. Şi medicii au crezut la fel. Dar s-au înşelat.
Ca să-şi facă ceva de lucru, femeia bău câteva înghiţituri de suc. Privirea lui Chad rămânea aţintită asupra ei.
- Te surprinde acest lucru? Te şochează? Te dezgustă? reluă ea în sfârşit.
Elisabeth Harris şi Valerie Baner îfţeleseseră că îşi dorea cu disperare ca fratele s-o înţeleagă şi el. Trebuia să-nţeleagă!
Stăpânindu-şi tulburarea, Chad o prinse de mână.
- Nimic din toate astea, Cathy. N-ai făcut ceva de care să-mi fie ruşine. Să înţeleg că nu mai eşti însărcinată? adăugă cu o jumătate de gură.
- Da, spuse ea simplu.
Chad trase propriile lui concluzii.
- Credea că o să ţii copilul.
- De ce?
El nu fu în stare să-i răspundă.

-Ascultă, Chad, în Florida, mi s-au întâmplat două lucruri foarte importante. Mai întâi l-am întâlnit pe Travis şi pe urmă, am descoperit că pot avea copii. Asta nu înseamnă automat că eram pregătită să trăiesc experienţele acestea până la capăt.
Cathy îi explică după aceea amănunţit cum se desfaşuraseră lucrurile.
- Dar, câtă vreme s-a întors la tine, asta însemna că ţinea la tine, că erai importantă în viaţa lui.
- Nu ştiu. Poate nu voi şti niciodată.
Chad îl văzuse pe Travis, vorbise cu el, ştia că nu se terminase totul între ei.
- Dar tu ţii la el, nu-i aşa?
- Mmmm... îl iubesc, dar nu sunt sigură că locul lui e lângă mine. Dacă a rămas din cauza copilului... S-a terminat.
- Inima ta ce spune?
- Că îl iubesc. Şi îl voi iubi mereu. Dar trebuie să mă mobilizez, să-mi organizez viaţa, să încep din nou să scriu.
- Atunci, o să-ţi scrii viaţa în loc s-o trăieşti?
- Poate că pentru moment, de asta am nevoie.
Chad rămase .tăcut. Sora lui avea dreptate. îi trebuia timp să reconstruiască ceea ce distrusese. însă nu trebuia să-şi piardă speranţa.
- Ascultă, Cathy... Sincer să fiu, nu cred că l-ai pierdut pe Travis pentru totdeauna. Poate şi el are nevoie de timp.
- N-a mai luat legătura cu mine, constată ea, cu tristeţe.
- Dar tu, tu ai încercat să iei legătura cu el? Adu-ţi aminte că în viaţă sunt unele situaţii pe care nu le poţi

controla. Uneori e foarte greu să vezi că oamenii îşi dau toată silinţa, însă întotdeauna trebuie să ai încredere în cei pe care-i iubeşti.

- Vorbeşti ca Micul Prinţ!
- Greşeşti. Am citit asta pe o prăjitură.

Cathy izbucni în râs şi fratele ei zâmbi.

- îmi regăsesc surioara de altădată!

Din ziua aceea, femeia se simţea mai bine. încă îi simţea lipsa lui Travis, mai avea golul în stomac, uneori mai plângea, dar se apucase din nou să scrie. Tocmai pusese în plic al doilea articol pentru Valerie Baner,'strânsese multe poezii şi culegerea ei începea să capete formă. De multe ori se oprea din ceea ce făcea ca să-şi noteze ideile care-i veneau.

Printre alte scrisori pe care se pregătea să le pună la poştă, se mai aflau şi propuneri către diverse edituri referitoare la publicarea culegerii ei de poezii şi o scrisoare pentru Elisabeth Harris.

Cathy se plimba prin grădină fără un scop anume, smulgând distrată din când în când câte un fir de iarbă. Se gândea la ideea unei poveşti pentru copii – sau poate pentru adulţi, la fel ca ea. Ar fi povestea unei cutii foarte deosebite cu mijlocul negru. În fiecare zi mijlocul s-ar schimba, ar creşte şi s-ar transforma până la urmă într-un bebeluş care ar deveni mult prea mare pentru cutie şi s-ar pregăti să iasă în lume.

Se gândea de multe ori la această idee, pentru că la fel de des se gândea la Travis. Şi asta o făcea să-i vină să plângă. Se apucase să scrie însă trebuise să se întrerupă. Toate astea erau încă mult prea aproape de ea.

Se apropia toamna. Frunzele ruginii începuseră deja să cadă. Nu mai erau decât câteva zile până în septembrie. Nu-l mai văzuse pe Travis de o lună, de la spital. De o lună, lupta împotriva acestei senzaţii de gol. Se întoarse în casă şi se duse direct în biroul tatălui ei. De pe un raft al bibliotecii, luă unul dintre albumele de familie şi începu să-l răsfoiască cu înfrigurare. în sfârşit, găsi ceea ce căuta.

Era o fotografie a părinţilor, pe vremea când mama era însărcinată cu Chad. Mama zâmbea în faţa aparatului. O expresie blândă de satisfacţie îi lumina faţa. Tatăl zâmbea şi el, zâmbetul lui exprimând mândria de a fi tată. Cu o mână îi cuprindea umerii soţiei. Cu cealaltă, atingea cu grijă pântecul rotunjit al soţiei. Femeia se simţea pe deplin protejată de mâinile soţului ei.

Cathy se uită îndelung la fotografie şi o copleşiră lacrimile. Sentimentul acesta de gol era pierderea copilului ei. Avusese îndoieli în legătură cu capacitatea ei de a fi mamă. Dar niciodată cu dorinţa de a avea un copil.

Mai înţelesese şi altceva. Ceva care răspundea tuturor întrebărilor pe care şi le punea de când se întorsese la Baltimore. Această revelaţie o făcu să plângă şi mai tare. Ori i se zdrobea inima... ori găsea drumul spre vindecarea definitivă.Capitolul 15

«Sfârşitul oficial al alertei a fost anunţat de toate posturile de radio acum patru ore, dar unii s-au întors la casele lor de pe malul mării încă de ieri dimineaţă. Echipa de supraveghere a fost redusă odată slăbirea intensităţii furtunilor. Un al doilea uragan face acum ravagii în Adanticul de Sud, dar toate indiciile lasă de înţeles că atunci când va atinge coasta, nu va mai fi „decât furtună tropicală. Ploaia şi vântul puternic se vor prelungi şi în zilele următoare însă centrul de supraveghere a declarat că nu mai există nici un pericol major. Apa este încă raţionalizată, dar curentul s-a repus în funcţiune în jurul orei douăzeci şi unu. Pentru ambarcaţiunile mici este recomandabil...»

Cathy opri radioul ca să asculte zgomotul pe care le producea natura. La Key West, vântul nu sufla decât cu vreo treizeci de kilometri pe oră, ceea ce era nimic în comparaţie cu furtuna care spălase oraşul Miami în cursul unei întregi săptămâni. Ploaia bătea violent în hublouri şi curgea râuri pe puntea vasului. Oftă şi puse cana de cafea pe chiuvetă.

Când ajunsese în Key West, cu patru zile în urmă, nu putuse să pună în stare de funcţionare instalaţia de încălzire de pe vas şi trebuise să doarmă îmbrăcată. în seara asta, se îmbrăcase cu tricoul roşu pe care i-l împrumutase Travis la prima ei vizită şi pe care îl adoptase automat ca haină de noapte. Se duse să vadă dacă bateriile celor două lanterne nu erau consumate, dacă mai era apă de băut, după care se mai uită o dată pe hublou, întrebându-se neliniştită unde era Travis şi ce putea să facă.

Cathy se întorsese la Miami atunci când se punea la punct dispozitivul de supraveghere. Atunci când fu clar că marele uragan nu va ajunge la Key West, se duse să facă autostopul, neputând să găsească o maşină de închiriat în ziua dinaintea grozăviei anticipate. Acolo, Joe, patronul barului, încercase zadarnic s-o convingă să nu rămână singură pe vas. în faţa încăpăţânării ei, omul se mărgini să-i spună cum se poate proteja şi verifică el însuşi dacă o lăsa în siguranţă.

De aproape o săptămână, baricadată în faţa furtunii, îl aştepta pe Travis. Fiecare zi care trecea îi sporea neliniştea. Cu atât mai mult cu cât nu era sigură că Travis se va întoarce în Key West. Joe nu-l văzuse de câteva săptămâni. Dar dacă se gândea să se întoarcă, nu mai avea să întârzie mult, din cauză că nu mai era stare de alertă. Trebuia să se întoarcă. N-ar mai fi avut puterea să trăiască dacă nu putea să-i spună că îl iubea, că în ciuda slăbiciunilor şi incertitudinilor, îşi aparţineau unul altuia. împrejurările în care se întâlniseră nu fuseseră dintre cele mai favorabile şi amândoi avuseseră de suferit. Dar avuseseră şi momentele lor de fericire, de enormă fericire. De o fericire care nu merita să fie îngropată.

Se auzi bubuitul unui tunet. E cealaltă furtună, îşi spuse automat fără să-şi dea măcar seama că teama ei copilărească dispăruse complet. Toată fiinţa ei, tot sufletul, îl aşteptau pe Travis. Simţind cum o cuprindea încet-încet deprimarea, stinse lumina şi se duse în cameră, pregătită să trăiască încă o noapte în singurătate. Cuibărită sub pătură, asculta ploaia şi, legănată de ritmul regulat al picăturilor, adormi.

Era noapte încă şi ploua în continuare, când un zgomot ciudat care venea de pe punte o trezi brusc din somn. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Ciuli urechea; era zgomotul Scut de cineva care mergea pe punte. Căută lanterna pe pipăite, la capătul patului, o luă, se ridică în picioare şi porni spre partea din faţă a vasului. Se opri puţin înainte de a ajunge la uşă; era linişte deplină. Deodată, un nou zgomot. Uşa se deschise brusc. Cathy scoase un ţipăt şi scăpă lanterna.

-Cathy?... Cat?

Un fascicol îi lumină faţa lui Cathy care, instinctiv, îşi acoperi ochii cu mâinile.

- Cat! Tu eşti! exclamă Travis, nevenindu-i să creadă.

- Travis! strigă femeia grăbindu-se să ajungă în braţele lui, în ciuda şiroaielor de apă rece care-i curgeau pe impermeabil.

O strângea tare de tot în braţe, prea emoţionat să mai poată spune ceva, O strângea ca şi cum ar fi vrut să se convingă că era adevărată, că nu visa. în timpul orelor de zbor deasupra golfului şi Atlanticului, crezuse de câteva ori că va muri. Dar pentru ea, se agăţase de viaţă, pentru ea, scăpase din ghearele forţelor naturii dezlănţuite prin voinţa lui. în clipele acelea de pericol de moarte, ea nu-l părăsise, rămăsese lângă inima lui ca un talisman minunat.

- Cathy... mai murmură el o dată.

De data aceasta, buzele lor se căutară şi se uniră într-un sărut lung şi tandru.

După ce se despărţiră, Travis o prinse de umeri şi o scutură încet.

- Prostuţă mică! o dejeni el. Puteai să păţeşti cine ştie ce rămânând aici!

- Nu... Nu ştiam unde eşti... Trebuia să te regăsesc... Trebuia să vin aici...

Avea lacrimi în glas. Tandru, Travis îşi încolăci braţele în jurul ei legănând-o încet. în curând, o observă că tremură – de emoţie fără îndoială, dar şi de frig. îi dădu drumul, se duse să închidă uşa şi profită de timpul mort ca să-şi scoată haina şi să aprindă lumina.

îi remarcă în primul rând părul scurt şi avu o strângere de inimă. Bineînţeles, noua coafură o avantaja, o făcea şi mai atrăgătoare, dar sacrificiul buclelor rebefe era în acelaşi timp şi un fel de pierdere a inocenţei. Apoi se uită atent la trupul a cărui căldură îi lipsise atât de mult. Şi el se transformase miraculos, se făcuse mai senzual, mai tentant. Era mai femeie, mai frumoasă ca oricând!

în timp ce Travis se apropia de ea şi îi mângâia părul negru, scurt, Cathy îi examina chipul care îi trăda epuizarea. Avea nevoie de grijă, de atenţie, de căldură şi de dragoste. îl prinse de mână şi îl trase înăuntru ca să se poată aşeza undeva.

- Te aşteptam, spuse ea simplu după ce-l văzu aşezat într-un fotoliu de piele.

- Aici? Singură?

- Da, singură.

Cu mână sigură, începu să-i descheie cămaşa udă, ca să i-o scoată. Epuizat, Travis nu avu nici o reacţie.

Deodată, pe neașteptate, o prinse de încheietura mâinii întrerupând-o din ceea ce făcea.
- Ai... rămas aici singură? Doar cu furtuna?
Cu mâna liberă, ea îl mângâie pe obraz.
- Travis, nu mi-era frică pentru mine. Eram neliniștită pentru tine. Și în plus, Joe veghea asupra mea.
Bărbatul își trecu o mână pe după mijlocul ei și o trase lângă pieptul lui. O intensă dorință fizică se trezea încet-încet în Cathy, care șușoti:
- Te iubesc, Travis... Te iubesc...
El o strânse mai tare și îi murmură la ureche:
- Și eu te iubesc, Cathy... Rămâi, te rog... Am atâta nevoie de tine!
- Rămân, răspunse femeia, fericită.
Rămaseră mult timp așa, îmbrățișați ca și cum s-ar fi temut ca miracolul să nu se risipească. Pe urmă Cathy își dădu seama că trupul lui Travis parcă o apăsa. Era epuizat, trebuia să doarmă.
- Travis? Trebuie să faci un duș, să te culci... Haide, ridică-te. Mă duc să-ți pregătesc ceva de băut.
Trebui aproape singură să-l ridice în picioare, dar el refuza să-i dea drumul, îi acoperea gâtul cu sărutări, o pipăia pe spate ca și cum ar fi vrut să se convingă că exista cu adevărat.
- Travis, nu e momentul, protestă femeia încet, înainte de a fi prea târziu.
- N-o să dispari?
- Nu, îți promit... și mă țin de cuvânt. Îți voi fi alături când vei avea nevoie de mine.
Vrând-nevrând, se dezlipi de ea și se duse spre baie, clătinându-se puțin, în vreme ce Cathy se duse să pregătească niște cafea.

Când el ieşi din baie, drapat cu un prosop, femeia tocmai termina de pus coniac în cana lui. îi întinse băutura fierbinte şi îl conduse spre cameră, stingând luminile pe drum. Când bărbatul se aşeză liniştit pe marginea patului, Cathy se fofilă în spatele lui ca să-l usuce pe cap.

- Ai zburat... în timpul furtunii?
- Am fost chiar în mijlocul ei.
- A fost... A fost periculos?
- Probabil. Dar nu mă gândeam la asta.
- Dar la ce te gândeai?
- La tine, să vin să te caut după ce totul se va termina... chiar împotriva părerii lui Chad.
- împotriva părerii lui Chad? Nu înţeleg!
- După ce ai plecat din Miami, m-am dus la Baltimore. Elisabeth Harris îmi spusese c-am să te găsesc acolo. M-am întâlnit cu Chad la aeroport. Am stat mult de vorbă. Mi-a spus că ai avea nevoie de timp.
- Aveam nevoie să petrec câtva timp acasă, e adevărat. Dar Chad n-a adus vorba despre întâlnirea voastră, despre discuţia pe care aţi avut-o...
- Bine a făcut. Ceea ce aveam să-ţi spun, eu sunt singurul care-ţi poate spune.

Puse cana jos, obligând-o să se oprească, apoi se întoarse spre ea, o luă afectuos de mână şi o privi în ochi.

- N-am rămas numai pentru copil, Cathy. Am rămas pentru că aveam nevoie de tine. Unele lucruri s-au schimbat, dar te iubesc şi am nevoie de tine.

Impresionată de aluzia la copilul lor, conştientă că îl rănise adânc excluzându-l din hotărârea ei de atunci neţinând seama de sentimentele lui, Cathy îşi pierdu graiul de emoţie.

- M-am întors la Boston ca să-l văd pe tata şi ne-am împăcat.
- Mă bucur pentru tine... Ma bucur că totul s-a rezolvat... mormăi femeia gâtuită de emoţie, ştergându-şi o lacrimă.
Travis îi zâmbi şi o strânse puţin mai tare de mâini.
- încă nu s-a pus totul la punct... dar aproape. Nu eram sigur că mă iubeşti, că mă vei ierta. Dar i-am promis tatei că am să vin aici să caut răspunsul şi dacă răspunsul va ii pozitiv, am să te iau cu mine la Boston. Nu vroiai să te măriţi cu mine din cauza copilului, însă eu te iubeam şi (ără asta, adăugă cu o voce blândă şi încărcată de emoţie.
-Travis... Eu...
- Mă iubeşti? Vrei să fii soţia mea?
Cathy, din cauza nodului pe care-l simţea în gât, trebui să se mulţumească să încuviinţeze clătinând din cap cu r cavitate.
- Atunci, totul este bine, spuse el încet, ccupr nzându-i obrajii în mâini şi sărutând-o delicat pe pleoapele umeJe.
Se ridică, luând-o şi pe Cathy o dată cu el, îi arătă patul, îşi desfăcu prosopul pe care-l avea strâns în jurul mijlocului şi îi scoase şi ei tricoul înainte de a stinge lumina. Pe urmă, amândoi se strecurată sub cearşaf. Femeia ştia bine că nu era totul pus la punct, că aveau să urmeze şi cuvinte mai puţin plăcute. Cuibărită la pieptul lui, plângea încet, exasperată, până când începu să tremure. Travis o strânse mai tare.
- Nu plânge, Cat, nu plânge.
- Oh, Travis... Iartă-mă, iartă-mă... îmi pare rău... Nu mi-am dat seama...
- Şşşşt! draga mea, o domoli, mângâind-o pe obraz.

- Travis, credeam că nu vroiai... copii. Nu înţelesesem... Of, Travis, iartă-mă, iartă-mă te rog.
- Şşşşt! Nu plânge, Cat. Nu plânge!
Cathy se smiorcăia lamentabil. După câtva timp, deodată, se încordă brusc.
- Co... Copilul... N-am întrebat niciodată...
Tânăra femeie tăcu, neputând să vorbească mai mult. Trâvis o strânse mai tare în braţe.
- Era... băiat, reuşi să mormăie, impresionat la rândul lui.
Se întâlniseră cu patru zile în urmă şi, de trei zile se anunţa venirea celei de a doua furtuni. Pe puntea vasului, Cathy supraveghea la orizont apropierea norilor de ploaie. Nu aveau să atingă coasta înainte de venirea nopţii. Când va ajunge la Boston, nu va regreta nici Key West, nici Florida! Totuşi, aici devenise adultă, aici îl găsise pe Travis şi dragostea.
începuseră să aranjeze lucrurile lui Travis şi Cathy se gândea la toată treaba pe care mai trebuia s-o facă în apartament, înainte de plecare. Ar trebui să treacă s-o vadă şi pe Valerie Baner. Cu o zi înainte, sunase la fratele ei, în Baltimore şi Chad îi spusese că editoarea din New York era interesată de culegerea ei de poezii. Parcă totul se punea la punct dintr-o dată...
-Cat?
Uşa se deschise în spatele ei şi Travis ieşi şi el pe punte. O cuprinse cu braţele de mijloc şi o sărută afectuos pe obrazul stâng.
- Ce cauţi afară, nu vezi că stă să plouă?
- Mai sunt câteva ore până va începe.
- Nu uita că aici, eu sunt expertul, spuse el.
Cathy ridică privirea şi îi zâmbi.

- Ştii, dacă am avea o fată, i-aş spune Jenny Rebecca, spuse femeia pe neaşteptate.
- Nu crezi că numele ăsta se potriveşte pentru o bunică?

- Cathy se strâmbă la el.Nu râde de mine, e un nume foarte frumos.
- Foarte frumos şi... foarte romantic, preciză bărbatul mângâind-o pe păr.
- Dac-ai avea o fată, cum ai vrea s-o cheme?
Travis se întoarse ca să se aşeze în faţa ei şi punându-i un deget sub bărbie, o sili să-l privească în ochi.
- Dacă aş avea o fată, i-aş da un nume care să-nceapă cu un K. S-ar chema Katherine în acte, şi Kate acasă, pentru că e mai scurt. Dar deocamdată, nu se pune problema să ne gândim la aşa ceva câtă vreme doctorul a spus că ar trebui să mai aşteptăm un an-doi.
Cathy, care se înroşise din cauza complimentului implicit din spusele lui Travis, se ridică pe vârfuri şi îl sărută scurt pe buze.
- Ai dreptate, dragul meu. Dar e bine să fim pregătiţi pentru orice eventualitate.
- Eşti pregătită să vii la Boston?
Cathy redeveni serioasă.
- Da, dar eşti sigur că asta n-o să-l deranjeze pe tatăl tău? Ştii, decât să stăm unii peste alţii, am putea să găsim un apartament.
Travis, amuzat, se străduia să nu râdă. încă nu-i spusese nimic despre casa cu cincisprezece camere înconjurată de o proprietate de sute de hectare. Prefera să păstreze pentru mai târziu surpriza aceasta.
- Nu-ţi face griji, n-o să-l deranjăm.
- Cred că lui Chad i-ar plăcea să ne întoarcem în Baltimore. Am rămâne câteva zile ca să vă cunoaşteţi mai bine...
- Văd un complot în spatele vorbelor tale...
- Unul mic de tot.
- Şi, i-ai vorbit despre mine, nu-i aşa?
- Da. I-am enumerat toate calităţile tale.

- Cred că ţi-au trebuit vreo zece secunde pentru asta. I-ai vorbit şi despre defectele mele?
Tânăra femeie lăsă ochii în jos, sfioasă.
- Bineînţeles. I-am spus că nu ştii să fii fericit, că eşti prea aspru cu tine însuţi, că uneori eşti extrem de încăpăţânat şi fumezi prea mult. I-am mai spus că în ciuda tuturor slăbiciunilor tale, te iubesc la nebunie.
- Care a fost verdictul lui?
- Crede că eşti acceptabil şi mi-a cerut să i te prezint.
- Da, dar asta se va întâmpla peste câteva zile.
- De ce?
- Pentru că înainte de a fi prezentat oricui, am intenţia să devin soţul tău legitim.
- Travis!!! exclamă ea înnodându-şi mâinile în jurul gâtului său ca să-l sărute pătimaş.
- Cathy, să ştii că micul tău prinţ avea dreptate.
- Avea dreptate?
- Când spunea că nu vezi bine decât cu inima.
Cathy îl mai sărută o dată cu tandreţe şi iispunse:
- în nori, înveţi tot felul de lucruri. Acum, avem toată viaţa la dispoziţie ca să învăţăm să vedem clar.

Sfârşit
Editura ALCRIS, prin romanele colecţiilor sale vă oferă vise ce nu se destramă o dată cu zorii, d vise care se împlinesc zi cu zi şi vă rămân alături o viaţă întreagă.
bărbat aspru, si-ver, are „ expuşii- a «ejei dcluc'
atat dc lulixiraniri lucal Cadiy ' Dowly ¡1 urtnra» *firi* **să .şovăie, i.**
pe iiirduri iii p«a Ignoranta ca să SJ

THE
BEST